

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

SANDRA BROWN

Only

"Gizemin ve romantizmin ustasından bir klasik daha."
People

Yarınlar İçin

Roman Dünyası

Ücretsiz PDF Kılar Arşivi - <https://rantey.org>

Sandra Brown

Texas! Serisi 1

Yarınlar İçin

❖ Bölüm 1 ❖

Bela geliyordu ve lanet olsun, hiç de havasında değildi.

Lucky Tyler, bar taburesine oturmuş, ikinci viskisini yudumluyordu. Barın köşesinden gelen, kaba ve saldırgan kahkahadan rahatsız olmuştu; omzunun üzerinden, sesin geldiği yere doğru gergin bir bakış fırlattı.

"Küçük Alvin, kadının kokusunu aldı." dedi barmen.

Cevap vermek yerine, Lucky homurdanmakla yetindi. İçkisine döndü, omuzlarını eğip, yayıldığı tabureye biraz daha gömüldü. Eğer Küçük Alvin'in ya da herhangi başka bir erkeğin ilgisini çekmek istemeseydi, kadın zaten mekâna yalnız gelmezdi, diye geçirdi aklından.

Burayı mekân olarak adlandırmak, fazla iyimser bir yaklaşım, diye düşündü. İçtenlikle söylenebilirdi ki, burası bir batakhaneydi. Bu ucuz barı, bulunduğu sınıftan yüceltecek tek bir özelliği bile yoktu.

Burası elli yıl, belki daha da uzun zaman önce, piyasanın canlı olduğu dönemde açılmıştı. Ön kapısına neon ışıklı bir yıldız takılmadan, daha su tesisatı bile bağlanmadan önce bu mekân; petrol işçilerine, sondajcılara, petrol kuyuları kurduğunda onları teselli eden ve paralarını yiyen, tek gecelik kadınlara kaçak içki servis ederdi.

Şimdiye dek kimse, bu yol üstü tavernanın bir adı olduğunu hatırlamıyordu ve şimdi de yoktu. Yerel halk tarafından basitçe 'mekân' olarak bilinirdi; "İşten sonra mekânda bir şeyler içelim" derken söyledikleri gibi. Sıradan adamların yanı sıra, saygıdeğer adamlar da buraya takılırdı.

Ama hiçbir saygıdeğer kadın, kolay kolay burada görünmezdi. Bir kadın buraya gelmişse, bunun sadece ve sadece bir sebebi olabilirdi. Kapıda bir kadın belirdiğinde, av sezonu başlamış demektir. Bunu herkes iyi bilirdi.

İşte bu sebeptendir ki, Küçük Alvin'in ve pek iştah açıcı olduğu söylenemeyecek arkadaşı Jack Ed Patterson'in rahatsız ettikleri kadının huzuru, Lucky'i pek ilgilendirmiyordu.

Ama yine de, köşeden bir kahkaha patlaması daha yükseldiğinde, Lucky tekrar dik bir bakış fırlattı. Birkaç şey gözüne garip gelmişti. Bir büyük şişe bira, kadının önündeki çentiklenmiş, formika masanın üzerinde duruyordu, yanında da yarı dolu bir bardak. Bardak mı? Bardağı kadın istemiş olmalıydı, yoksa burada büyük boy biralar asla bardakla servis edilmezdi, bir kadına bile. Bir bardak istemiş olması garipti.

Pek süslü bir kadın değildi. Evet, iyi görümlü, hoş bir bayandı ama makyajı gösterişsizdi.

Kıyafetleri kaliteli ve şıktı. Etrafta dolanan, alışılmış şehirli kızlardan değildi. Günlük hayatın yorucu temposundan bir kaçış arayan ya da ihmalkâr kocasından öç almaya çalışan bir ev hanımı değildi belli ki. Kadını bir türlü sınıflandıramamıştı ve bu onda merak uyandırıyordu.

"Ne zamandır burada?" diye sordu barmene.

"Sen gelmeden yarım saat kadar önce geldi. Tanıyor musun?"

Lucky, hayır dercesine başını salladı.

"O zaman kesin buralardan değil," dedi barmen ve pis bir kahkaha patlattı; ne de olsa yerel kadın nüfusu konusunda Lucky'nin tuttuğu kayıtlar, Nüfus İdaresi'nden daha güvenilirildi. Gerçek buydu.

"İçeri girip bir bira ısmarlar ısmarlamaz, herkesin dikkatini bir anda üzerine çekti. Küçük Alvin, geçici bir ilgiden fazlasını gösterince, tabi ki herkes geri çekildi."

"Tabi ya, ne de olsa o gerçek hanımefendilere meraklıdır." dedi Lucky, alaycı bir ses tonuyla.

Küçük Alvin, Cagney'lerin sekiz çocuğunun sekizincisiydi ve bu yüzden ailesi, ona bu ismi zar zor bulmuştu. 1,95 boyunda ve 130 kilo civarındaydı ki bu son 14 kiloyu, birkaç sene önce NFL'de oynamayı bıraktıktan sonra almıştı.

Denver Broncos'ta asıl defans oyuncusuyken, o sene ligte bir karışıklığa sebep olmuştu. Oyun sırasında yaptığı bir atak yüzünden, Dolphins'in çaylak oyuncularından biri, görme ve konuşma kaybı yaşamış, sonunda çocuğa emekli maaşı bağlanmıştı.

Küçük Alvin, öylesine sert bir müdahalede bulunmuştu ki, bu kendisine de çıkık bir omuza mal olmuştu. Takım yönetimi, sezon sonunda kontratını yenilemeyeceğini bildirirken, bu sakatlığı sebep göstermişti. Ama yönetimin bu bahaneyi, Küçük Alvin'den kurtulmak için kullandığı çok konuşulmuştu.

Uzaklaştırıldıktan sonra evine, Doğu Teksas'a döndü ve seneler önce bıraktığı yerden tekrar başladı, Milton Point'in vasat hücum oyunculuğundan. Ama hâlâ kendini güçlü bir futbol kahramanı zannediyordu.

Bu gece, ne tartışmalı cazibesi ne de şöhreti, gözlerini diktiği bu kadında işe yarıyordu. Lucky, kadının huzursuzluğunun her dakika daha da arttığını, bu loş ve dumanlı salonun öbür ucundan bile rahatlıkla görebiliyordu.

Müzik kutusundan yükselen George Straight şarkısı, aralarında geçen konuşmayı duymasını engelliyordu ama Küçük Alvin, o tombul ellerinden birini kadının omzuna koyunca, kadının bu yanaşmadan hoşlanmadığı artık çok açıktı. Kadın omzunu silkti ve çantasına uzandı. Bulunduğu köşeden sıyrılmaya kalkıştı ama 130 kiloluk Küçük Alvin ve bir süre, Huntsville Eyalet Hapishanesi'nde silahlı saldırı suçundan yatmış yakın arkadaşı Jack Ed Patterson ona engel oldu.

Lucky derin bir nefes aldı. Bu konuda bir şeyler yapması gerekecekti. Lanet olsun, hiçde havasında değildi. Cehennem gibi bir hafta olmuştu. İşler berbattı ve yaklaşan kredi borcu vadesine, sadece birkaç

Yarımlar İçin

hafta kalmıştı. Bu da yetmezmiş gibi, Susan sol eline pırlanta bir yüzük istediğini ima ediyordu. Şu anda, Küçük Alvin ve Jack Ed gibi serserilerle atışmak, en son ihtiyacı olan şeydi.

Ama ya söz konusu av, küçük kız kardeşi Sage olsaydı?

Adam gibi, birinin onun yardımına koştuğunu düşünmek istedi. Elbette Sage, kendini böyle berbat bir duruma düşürmeyecek kadar zekiye. Ama sırf bir kadın ahmak diye, onun ahlakını korumayı göz ardı edemezdi.

Babası, Lucky'e ve kendisinden bir buçuk yaş büyük ağabeyi Chase'e ne öğretmişti? Eğer bir kadın kurunuza hayır diye karşılık veriyorsa, bu hayır demektir. Adamı ayartmaya çalışan ve son anda fikrini değiştiren, ucuz bir kadın da olabilir ama yine de cevabının tek bir anlamı vardı, *hayır*. Ve annesi, bütün kadınlara nazik ve centilmen davranmasını isterdi, kadın ne kadar değersiz olursa olsun.

Dokuzuncu sınıfta annesinin ona çektiği nutuk aklına geldikçe, hâlâ kulakları çınlıyordu. Eve, tüm okulu meşgul eden, ağızlara layık dedikoduyu Lucky getirmişti. Önceki Cumartesi gecesi, Drucilla Hawkins 'o işi' yapmıştı. Hem de erkek arkadaşının mavi Dodge'unun arka koltuğunda.

Laurie Tyler, Bayan Hawkins'in nasıl da itibarını yitirdiği dedikodularıyla hiç ilgilenmemişti. Dedikoduların kaynağı ne kadar güvenilir olursa olsun, bir daha asla bir genç kızın itibarını zedeleyen konuşmalara kulak kabartmaması konusunda, Lucky'i çok sert bir dille uyarmıştı. Her kadının haysiyetine, saygıyla ve asaletle yaklaşmasını tembihlemişti. Bu, öyle ağır bir nutuktur ki, neredeyse yirmi yıl sonra, bugün otuz iki yaşında bir yetişkin olarak bile çok net hatırlıyordu.

Küçük Alvin bir başka iğrenç küfür daha fısıldadı ve kalan içkisini bir çırpıda yuvarladı. Hayatta, istesen de, istemesen de yapman gereken bazı şeyler vardı. Ve bir kadını bu adilikten korumak, bu bazı şeylerden biriydi.

Bar sandalyesinin ayaklarını çevreleyen krom basamaktan, önce bir ayağını sonra da diğer ayağını kurtardı. Lucky kestane rengi vinil koltuğun etrafında, koltuğun arkasını aşındırmış sivri uçları da hesaba katarak, dönmeye başladı.

"Dikkat et Lucky," diye uyardı barmen. "Sabahtan beri içiyorlar. Küçük Alvin'in sarhoş olunca ne kadar adileştiğini bilirsin. Ve Jack Ed'in bıçağı, kesin yanındadır."

"Ben bela aramıyorum."

"Eminim öyledir ama Küçük Alvin'in işine burnunu sokarsan, problem çıkacak, biliyorsun."

Lucky taburesinden iner inmez, belli ki diğerleri de belanın kokusunu almıştı; saatlerdir ilk defa, langırt makinalarının sesi kesilmişti. Bir sıra slot makinası hâlâ bipliye ve bir kaledeyskop gibi ışık saçıyordu. Ama makinaların başındakiler merakla dönmüş, havadaki ani değişime sanki bir anda uyum sağlamışlardı. Ortama, fırtına öncesi sessizlik hakimdi.

Barda içen ve localarda oturan herkes sohbeti kesmiş, Lucky'nin, Küçük Alvin'den kurtulmaya

alışan kadının bulunduğu locaya doğru diklenişini izlemeye koyulmuştu.

"Buradan hemen çıkmak istiyorum."

Kadının sesindeki sahte dinginlik, Lucky'e inandırıcı gelmemişti. Kadının gözleri iki adam arasında korku ve sinirle gidip geliyordu. Jack Ed, Küçük Alvin'in yarısı kadardı. Yine de, görünüşü göz korkutmaya yetiyordu. Gözleri bir yaban gelinciği kadar keskindi ve sırtışı bir akalın diş bileyişini andırıyordu. Her hâllerinden belliydi, onlar da kadının meydan okuyuşunu en az Lucky kadar sahte bulmuşlardı.

"Ne acelen var tatlım?" dedi Küçük Alvin. Kadının üzerine eğildi. "Eğlenmeye daha yeni başlıyoruz."

Jack Ed pis pis güldü, arkadaşının kelimelerle zekice oynayışına hayrandı. Kahkahası, arkasından gelen Lucky'nin sesiyle bölündü.

"Bayanın hiçde eğlendiğini sanmıyorum Alvin."

Küçük Alvin, kuyruğuna basılmış, kızgın ve evik bir boğa gibi, arkasına döndü. Lucky, başparmağını deri işli kemerine taktırmış, bir elini beline, diğer elini bitişik locanın kararmış pirinç askısına dayamıştı. Ayaklarını aprazlamış, keyifle gülümsüyordu. Kumral başının ukala duruşu ve buz gibi mavi gözleri, dostane ses tonuyla çelişiyordu.

"Defol Tyler. Bu iş seni ilgilendirmez."

"Hayır ilgilendirir. Senin gibi bir kalın kafalı, bayanın ilgisini çekmediği hâlde vazgeçmek yok, kadın hâlâ çantada keklik, öyle mi?" Lucky gözünün ucuyla kadına baktı, sıcak bir tebessüm etti ve muzipçe göz kırpıtı. "N'aber? İyi misin?"

Küçük Alvin gürlledi. Sekiz santim ve kırkbeş kilo farkla çoktan alt ettiği Lucky'e doğru iki dev adım attı ve yüzüne okkalı bir yumruk salladı.

Lucky her ne kadar umursamaz görünse de, bu hamleye kendini hazırlamıştı. Başını sola doğru eğdi, darbeyi savuşturmasıyla, dirseğini hızla Jack Ed'in çenesine geçirmesi bir oldu. Jack Ed'in dişlerinden gelen vahşi atırttı, kulaklarda çınladı. Adam, yanındaki langırt makinasının üzerine devrildi ve makinanın çanları çalmaya başladı.

Jack Ed'i geçici olarak savuşturan Lucky, hızla saçına döndü ve bir anda, Alvin'in sağ yumruğu yüzünde patladı. Lucky, oniki yaşındayken başına bir at tekmesi yemişti ve oracıkta bayılmıştı. O tekme bile, Alvin'in yumruğu kadar canını yakmamıştı.

Tüm bedeni acıyla titredi. Kendini salıverse, midesi isyan eder, onca viskiyi kusardı. Ama biliyordu ki, ya hemen kavgaya geri dönecek, ya da ölümü Küçük Alvin Cagney'in öfkeli ellerinden olacaktı.

Alvin'in bunu yanlarına bırakmayacağını bilen birkaçı dişında, tüm bar alışanları Lucky'e tezahüratta bulunuyorlardı. Alvin'in tek maharetinin el çabukluğu ve hızlı atakları olduğunu bilen Lucky, başını eğdi ve tüm gücüyle, omzunu Alvin'in karnına sapladı. Adamın dengesi alt üst olmuştu.

Yarımlar İçin

Ardından gelen kükremeye anladı ki, Jack Ed tekrar kendine gelmişti. Hızla arkasına döndü. Karnını içeri çekmeye yeltendi ama Jack Ed'in kalles bıçağından kendini koruyacak vakti bulamadı. Adamın eline bir tekme attı, sonra da elinin sivri kenarıyla adamın adam elmasına vurdu. Eski sabıkalı, önce masanın üzerine, oradan da yere yuvarlandı. Etrafa saçılan bira birikintisinin ve kırık cam parçalarının arasına, yere serildi.

Lucky tekrar Alvin'e döndü. Grimm Kardeşler Masalları 'ndaki vahşi devi andıran eski defans oyuncusu, çömelmiş, saldırı pozisyonu almıştı.

"Kesin şunu!"

Kadın locadan çıkmış, elleri kalçalarında,-her ne kadar kadının varlığının farkında olan sadece Lucky ise de-her ikisine de çıldırmaşçasına bağırıyordu. Küçük Alvin'in gözlerini, öfkeden kan bürümüşü. Burun delikleri hızla açılıp kapanıyordu.

"Kenara çekil, yoksa zarar göreceksin." diye bağırdı Lucky. "Durun dedim. Siz ikiniz, tam bir..."

Artık Küçük Alvin'in gözünde kadının bir sinek kadar bile değeri kalmamıştı. Kadına bir tokat savurdu. Kadın, kanayan dudağını tutarak, geriye devrildi.

"Seni o.. .çocuğu," diye kükredi Lucky. Bir kadına vurmaya düşünebilecek kadar adi bir hayvan, asla adil bir dövüşü hak etmiyordu. Ayağını kaldırdı ve botuyla adamın apış arasına acımasız bir tekme salladı.

Küçük Alvin bir anda hareketsiz kaldı. Seyirciler nefesini tutmuş, izliyordu. Elleriyle kasıklarını kavradı ve dizlerinin üzerine yığıldı. Sonunda gözleri kaydı, cam kırıklarının ve bira gölünün üzerine, tam da Jack Ed'in yanına serildi.

Lucky, bir eli şişmiş gözünde, birkaç derin nefes alarak soluğunu düzenlemeye çalıştı. Kanayan dudağını peçeteye silmekte olan kadının yanına yaklaştı.

"İyi misiniz?"

Kadın başını bir hışımla kaldırdı ve parlak yeşil gözleriyle, nefret dolu bir bakış fırlattı. Lucky, gözyaşı, takdir, hayranlık ve minnet beklerken, kadının yüzündeki salt düşmanlığa şaşır kalmıştı.

"Çok teşekkürler," dedi kadın, alaycı bir sesle. "Büyük iş becerdin."

"Ne?"

Barmen seslendi. "Lucky şerif geliyor."

Lucky derin bir nefes alırken, bir yandan da açtığı hasarı görmek için, olay yerini göz ucuyla taradı. Ters dönmüş masalara, sandalyelere bakılırsa sanki mekân bir kasırgaya maruz kalmıştı. Kırık bardaklar, her yana saçılmış bira ve devrilmiş kül tablaları, yerde bir pislik yığını hâlinde duruyordu ve tabi, aralarında darma duman olmuş, iki beden.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de, aptalca onurunu korumaya çalıştığı nankör kaşar, ona tavır

Sandra Brown

almıştı.

Bazı günler, ne kadar uğraşırsan uğraş, hiçbir şey yolunda gitmezdi. Elleri belinde, başını öne eğdi ve homurdandı "Lanet olsun!"

Bölüm 2

Şerif Patrick Bush, Küçük Alvin ve Jack Ed'i görünce başını dehşetle salladı. Alvin inliyor, eli kasıklarında yerde yuvarlanıyordu. Jack Ed ise hâlâ bilinçsiz bir hâlde yerde yatıyordu.

Şerif dudaklarının arasında tuttuğu kibrit çöpünü ağzında döndürdü ve geniş kenarlı, Stetson fötr şapkasının altından Lucky'e baktı. "Bu adamlara ne yaptın böyle?"

"Suçun üzerime kalacağını bilmeliydim," diye yakındı Lucky, gür saçlarını parmaklarıyla tararken. Şerif, Lucky'nin karnını işaret ederek, "Yaralandın mı?" dedi.

Lucky yırtık, kanlı gömleğini ve Jack Ed'in bıçağının karnına açtığı kesigi o anda fark etti. "Ben iyiyim."

"Ambulans çağırılmalı mı?"

"Lanet olsun, hayır." Sızan kanları, yırtık gömleğiyle sildi.

Şerif, beraberindeki yardımcıya, "Bu pisliği hemen temizleyin." diye talimat verdi ve Lucky'e döndü. "Neler oldu?"

"Bu bayanı sıkıştırıyorlardı ve kadın rahatsız olmuştu."

Bush, yanında duran kadına baktı. Kadın burnundan soluyordu ve bir an önce gitmek istiyordu ama şerif, kadına birkaç soru sorana kadar olduğu yerde kalmasını söyledi.

"Bayan, iyi misiniz?" Şerifin gözü, kadının şişmiş dudağına takıldı, neyse ki artık kanamıyordu. Şişmenin verdiği yapay dolgunluğa rağmen, kadın dudaklarını sıkı, gergince yüzünü buruşturmuştu.

"Fazlasıyla iyiyim. Şövalye Sör Galahad bu işe burnunu sokana kadar da gayet iyiydim."

"Afedersiniz," diye tersledi Lucky. "Size yardım ettiğimi sanıyordum."

"Yardım mı? Siz buna yardım mı diyorsunuz?" Kollarını iki yana açarak etrafı gösterdi. "Tek yaptığınız lüzumsuz bir kargaşa çıkarmaktı."

"Bu doğru mu Lucky?" dedi şerif.

Öfkesini güç bela kontrol etti, kadına ateş püsküren gözlerle baktı ve "Şahitlere sorun," dedi.

Şerif, görgü tanıklarını teker teker sorguya çekerken kadın, Lucky'nin senaryosunu doğrulayan seyircilere küçümseyen gözlerle bakıyordu. "Artık gidebilir miyim?" diye sordu şerife.

"Dudağınız nasıl patladı bayan?"

Yerde yatan Alvin'i göstererek "Bu goril yaptı." dedi.

"Burada ne işiniz vardı?"

Kadın etrafındakileri göstererek, "Peki bu adamların burada ne işi varmış?" diye itiraz etti.

"Ben onların burada ne yaptığını iyi biliyorum. Evet?" dedi Bush.

"Bira içiyordum," diye tersledi, kadın.

"Bu adamları kıskırtacak bir şey yapmadınız, değil mi? Bilirsiniz işte, göz kırpmak, kur yapmak... ve saire?"

Kadın cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Sadece, böyle bir şeyi ima ettiğine inanamayan, aşağılayan gözlerle şerife baktı. Pat Bush'a göre bu kadın, alışılmış bar kekliklerinden değildi. Yirmi yıllık görevi süresince, o kadar çok kavga ayırmıştı ki, problem çıkaracak potansiyelde kadınları görür görmez ayırt edebilirdi.

Bu kadın o türden değildi. Ne giyinişi tahrik ediciydi, ne de davranışları. Erkekleri çekmek bi yana, sanki "Yaklaşma" diyen titreşimler yayıyordu. Ancak, dişi bir kirpi kadar yaklaşılr görünüyordu.

Biraz meraktan, "Bu civardan mısınız?" diye sordu şerif.

"Hayır, şehir dışındamım."

"Neredensiniz?"

Baştan savmaya çalışan bir ses tonuyla "Milton Point'ten, sadece geçiyordum. Eyaletler arası otobana bağlanacaktım."

Şerif, şapkasının altından kafasını kaşıdı. "Tamam bayan, bir dahaki sefere yolda durup bira içecek, daha uygun bir yer bulun."

Lucky, kadının farkı ayırt edebileceğinden şüpheliydi, sinir bozucu bir ses çıkardı.

"Tavsiyenizi dikkate alacağım şerif." Çantasının sapını omzuna geçirirken, Lucky'e soğuk bir bakış daha attı ve kapıya yöneldi.

"Dudağınız için şikâyetçi olmayacak mısınız?" diye seslendi şerif arkasından.

"Sadece, bir an önce şuradan çıkmak istiyorum." Emin adımlarla kapıdan çıktı ve alacakaranlığa doğru, ardına bakmadan yürüdü.

Herkes kadının gidişini izledi. "Nankör kaltak," diye homurdandı Lucky.

Şerif, Lucky'e sordu. "Bu da neydi şimdi?"

"Yok bir şey. Ben de yaralıyım, öyle değil mi?" Tozlu camdan, kadının kırmızı arabasına binişini izledi. Şu alışlagelmiş, köşeli, küçük arabalardandı.

Şerif sertçe uyardı "Sakin ol Lucky. Seni en son uyardığımda, eğer bir daha bir kavgaya karışırsan..."

"İyi de bunu ben başlatmadım Pat."

Pat Bush ne kadar resmi davranmaya çalışsa da, henüz alt beziyle dolaşırken dizinde zıplattığı Lucky, ona bir aile dostuyla konuşurcasına hitap ediyordu. Lucky, oldum olası Pat'in üniformasına saygı duymuştu ama ondan korktuğu da söylenemezdi.

Elleriyle yerde yatan yaralıları göstererek "Kime inanıyorsun? Bana mı, onlara mı?"

Yarımlar İçin

Çift şeritli yola bağlanırken, kırmızı arabanın arka lastiklerinden büyük bir toz bulutu yükseldi. Artık sabrı taşan Lucky, gözlerini Pat'e dikti. Pat, bugüne kadar Tyler'ların pek de vukuattan sayılacak bir şeylerine tanık olmamıştı.

Çocukken, Chase ve Lucky'i süpermarketten elma aşırırken yakalamıştı. Bir Cadılar Bayramı gecesi ise, sondaj bölgesindeki seyyar tuvalet kabinlerini devirirlerken yakalamıştı. Ve bir de stadyumda, tribünlerin altında ilk viskilerini içerken yakalandıkları, o gece vardı. Pat, yolda onlara, sorumsuzca içki içmenin zararları hakkında sağlam bir nutuk çekmiş ve sonunda onları, babalarının kılavuz ellerine teslim etmişti. Daha bundan iki yıl önce, cenazede Bud Tyler'ın tabutunu taşıyan da oydu ve o gün, ailenin gerçek bir ferdi gibi, ağlamaktan bitap düşmüştü.

"Şimdi tutuklu muyum, değil miyim?" diye sordu Lucky.

"Kaybol buradan," diye tersledi. "Bu alçaklar kendine gelene kadar bekleyeceğim." derken, bir yandan da botunun ucuyla, yerde yatan Küçük Alvin ve Jack Ed'i dürtükledi. "Bu sefer akıllı ol ve birkaç gün bu ikisinin yoluna çıkma."

"Hiç şüphelen olmasın."

"Bir de annene söyle, şu yarana bir baksın."

"Tamamdır."

Lucky, içtiklerine karşılık bara bir beş dolarlık fırlattı ve hızla kapıdan çıktı. Kırmızı arabanın batıya döndüğünü görmüştü ve kadının, eyaletler arası otobana gittiğini söylediğini hatırladı. Otoban, birkaç mil ötedeydi. Üstü açık, klasik Mustang'inin koltuğuna atladı ve kadının peşine düştü.

Bayan İffetli, onu başından böyle def edemezdi. Onun için hayatını riske atmıştı. Şansı yaver gitmese ve tabi, muhteşem hamleleri ve zamanlaması olmasaydı, bu küçük sıyrıkla kurtaramazdı. Şimdi gözü daha da şişmiş, neredeyse kapanmıştı. Sanki birisi, kafatasını bir matkapla deliyordu. Bu nankör kızıl şıllık yüzünden, kim bilir kaç gün enkaz gibi görünecekti.

Kızıl mıydı? diye aklından geçirdi. Evet, bir tür kızıl denebilirdi. Koyu, kızılımsı kahveydi. Kestane.

Chase'e ve annesine, bu yerle bir olmuş suratı nasıl açıklayacaktı? Daha bu sabah, burunlarını pislikten uzak tutmaları gerektiğini söyleyen onlar değil miydi?

Eğer bankayı, sadece faizi ödeyip, ana borcu altı ay daha ertelemeye ikna edememiş olsalardı, Tyler Sondaj şimdiye kadar çoktan iflas etmişti. Lucky, kasabada bu mor gözle dolaşmamalıydı. Kim, belaya bulaşan bir adamın borcunu uzatmasına izin verirdi ki?

Bu sabah Chase demişti ki " Babam öldüğünden beri herkes, Tyler Sondaj'ı onun kadar iyi yönetebileceğimizden şüphe ediyor."

"Allah'ın cezası ham petrol fiyatlarının ani düşüşü bizim suçumuz değil herhâlde."

Tartışmaya gerek bile yoktu. Bocalayan petrol piyasası ve bunun Teksas ekonomisinde yarattığı feci yıkım, elbette onların suçu değildi ama ne yazık ki bu sarsıntının sonuçlarına katlanmak zorunda olan, onlardı. Tyler Sondaj'in kiralamış olduğu ekipman, aylardır boş yatıyordu. Hatta zaman zaman, makinaları depoya kaldırmak üzerine şakalar bile yapıyorlardı.

İki kardeş, çılgınlar gibi, işi yürütecek ve gelir sağlayacak yeni fikirler geliştirmeye çalışıyorlardı. Bu sırada, banka açık borçlar konusunda gitgide daha da tahammülsüzleşiyordu. Yönetim kurulu üyelerinin çoğu, yakın dostları olmasına rağmen, daha fazla anlayış göstermeye artık onların da gücü yetmiyordu, hele ki ülkenin her yanında, özellikle de Teksas'ta birçok bankanın battığı bu dönemde.

"Yapabileceğimiz tek şey, onlara ödeme konusunda istekli ve azimli olduğumuzu göstermek, yeni müşteriler bulmaya çalışmak ve tabi, beladan uzak durmak." demişti Chase.

"Son cümlede, beni kastediyorsun sanırım."

Chase kardeşine gülümsedi. "Ben, hayatımın aşkıyla evlenmiş olduğuma göre, artık ailenin azgın kedisi sensin. Senden, yeni tohumlar ekmeni ve verimli adımlar atmanı bekliyoruz."

"Şey... Belki bir gün, o günler de gelir." dedi Lucky, isteksizce.

Ağabeyinin lafı nereye getirmeye çalıştığı çok açıktı. "Susan nasıl?" diye sordu.

Susan aklına gelince, birden inledi. Ya da belki de Mustang'i, otobana çıkarken sarsılıp, yarası tekrar açıldığı için.

İleride parıldayan stop lambalarına yetişmek için gaza bastı, "Allah'ın cezası kadın" diye lanet okudu.

Aslında kadını yakaladığında, tam olarak ne yapacağını da bilmiyordu. Muhtemelen, onu cinsel tacizden korumak için hayatını tehlikeye attığı hâlde, takınmış olduğu kibirli tavrı için, kadından bir özür bekliyordu. Ama kadının ona, ayağına yapışan bir sakız gibi aşağılayıcı bakışlarını hatırlayınca fark etti ki, o özür kolay kolay gelmeyecekti. O tür kadınlardan değildi.

Kadınlar. Onlar her zaman, Lucky'nin hem felaketi hem de zevk kaynağı olmuşlardı. Onlarla yapamıyordu ve tabi onlarsız da. Özellikle tatsız aşk maceralarından sonra, kadınlardan geri duracağına dair defalarca ant içmişti ama biliyordu ki hiçbir zaman bu yeminini tutamayacaktı.

Kadınları severdi; kıyafetlerini, kokularını. Onların kıkırdamalarını da, gözyaşlarını da severdi. Her ne kadar, sık sık dikkatini dağıtsa da, hiç bitmeyen detaycılıklarını da severdi. Onları kendinden farklı kılan her şeye bayılıyordu; para bozdurmak yerine, bozukluklarla hesap ödemelerinden tutun da, vücutlarının yaradılışına kadar. Lucky'e göre, Tanrı'nın yarattığı gelmiş geçmiş en güzel şey, kadın teniydi.

Ama yataktan çıkınca, dışarıda onlardan büyük azap olamazdı.

Mesela, Marshall'da takıldığı şu genç dul. Durmadan şikâyet ederdi. Sesi karatahtaya sürten bir tırnak kadar iç gıcıklayıcı, sinir bozucuydu. Kadının dır dır etmediği tek yer, yataktı. Orada, sadece

Yarımlar İçin

mırlardı.

Yakın dönem kaçamaklarından biri de, şu zengin koca avcısıydı. Her görüştüğünde, ona bir hediye götürmezse ya da hediye yeterince kıymetli değilse, kadın Lucky'e hakaret eder, aşâğılardı. Kadın ancak saatlerce seviştikten sonra yumuşardı. Öyle ya, bir de şu eczanedeki, tezgâhtar kız vardı. Yatakta çok zeki ve yaratıcıydı ama onun dışında, her yerde kalın kafalı bir salaktı.

Susan Young, onun tam tersiydi. Akıllıydı, belki de fazla zeki. Lucky, kızın gizli niyetlerinden şüphe ediyordu. Seks oyunlarından, ahlaki değerleri sebebiyle kaçıyor olamazdı. Tek sebebi, Lucky'nin parmağına yüzüğü geçirme niyetiydi. Susan, Lucky'i smokiniyle, Protestan Kilisesi'nin mihrabında, kendisini beklerken hayal ediyordu. Kadın, bembeyaz, uzun gelinliğiyle geçitten ağır ağır yürürken, Lucky onu izleyecek, fonda Lohengrin'in düğün marşı çalacaktı.

O sabah, Chase ile yaptığı moral bozucu konuşmadan sonra, Lucky söz verdiği gibi, Susan'ın ve ailesinin evine, öğle yemeğine gitti. Kızın babası George, Tyler Sondaj'ın senetlerini rehin tutan bankanın genel müdürüydü. Şehrin merkezinde, altı dönümlük araziye özenle kurulmuş, göz alıcı bir evde yaşıyorlardı. Hizmetçi tabakları topladıktan sonra, George bankaya dönmüş, Bayan Young ise Lucky'den özür dileyerek üst kata çıkmıştı. Susan'la baş başa kaldıkları anda, Lucky kızı kollarının arasına aldı ve öptü. Ayrıldıklarında, Lucky ıslak dudaklarla, içini çekti. "Clara'nın çilekli kurabiyesinden çok daha iyi" derken hizmetçinin sunduğu gösterişli tatlıyı kastediyordu.

"Bazen düşünüyorum da, benden tek istediğin öpücükler,"

Lucky'nin gözleri, kızın asık suratından, bluzundan fırlayan küçük, edepsiz göğüslerine kaydı. Birini avucunun içine aldı ve fısıldadı. "Hayır, tek istediğim o değil."

Susan kıvrınarak adamdan kurtuldu. "Lucky Tyler, uslu dur. Annem yukarıda, Clara ise mutfakta."

"O zaman başka bir yere gidelim," diye aklından geçeni söyledi. Evleri o denli resmi ve kasvetliydi ki, aynı bir cenaze evi gibi, romantizmi baltalıyordu. Bu ortama tahammül etmesine neden olan tek güzel şey, Susan'dı.

"Bu akşamüstü, işle ilgili birini görmek için Henderson'ın yanına gideceğim. Neden sen de benimle geliniyorsun?"

Kız kararlı bir şekilde başını salladı. "Olmaz. Arabayı çok hızlı kullanıyorsun. Üstü açıkken, saçlarım uçuşuyor."

Lucky ağzını yayararak "Tatlım, yapmayı düşündüğüm şey, zaten saçlarını darmadağın edecek." dedi ve kızı kendine çekti. Bu kez öpüşürken, kız da çok şehvetliydi. Nefes almak için durakladıklarında, Lucky fazlasıyla kızışmış ve hazır hissediyordu.

Hemen ardından, Susan'ın babasından söz etmesi, bir anda Lucky'nin tüm ateşini söndürdü.

"Sana bir şey söyleyeceğim ama kızmayacağına söz ver." Tecrübelerinden öğrendiği bir şey vardı ki, o da bu cümlelerin ardından mutlaka onu kızdıracak bir ikincisinin geleceğiydi ama yine de kıza söz verdi. Kız konuşurken Lucky'le göz göze gelmemeye özen gösteriyor, bluzunun düğmeleriyle oynuyordu. "Babam seninle çok fazla vakit geçirdiğim için endişeleniyor."

"Nedenmiş o? Bugün yemekte gayet nazik görünüyordu."

"O hep naziktir ama yine de, son zamanlarda birlikte olmamızdan pek memnun değil."

"Neden?"

"Kötü bir namın var, biliyorsun. Benim gibi iyi kızların, hayal bile edemeyeceği kadar kötü şeyler."

"Öyle miymiş?" Eli kızın eteğinden içeri süzölmüş, kalçasını okşuyordu. Kız bir yandan ona engel olmaya çalışıyor, bir yandan konuşmaya devam ediyordu. "Bana niyetinin ne olduğunu sordu ve ben de ona, dürüstçe, bilmediğimi söyledim."

Artık, George Young muhabbetinden sıkılmaya başlamıştı. Avcunun içindeki yumuşak kıvrımlarla kendinden geçmişti ki, "niyet" kelimesi, beyninin içinde çınlamaya başladı. Hızla elini çekti ve birkaç adım geri çekildi. Tam da keyifli dakikalar geçirirken, kız aklından geçeni araya sokuşturmuştu.

"Elbette babam banka mevzularını benimle asla konuşmaz," dedi, kirpiklerini planlı bir şekilde kırıştırtırken. "Ama düzenini kurmamış bir adamın, kredi vadesini uzatmaktan çekindiği aşikâr. Yani evlenmemiş..."

Lucky, aceleyle saatine baktı ve "Hay Allah, çok geç olmuş. Eğer benimle gelmiyorsan, hemen yola koyulmalıyım. Bu randevuyu kaçırmak istemem." Kapıya yöneldi.

"Lucky?"

"Evet?"

Kız, adama yanaştı, kollarını boynuna doladı ve bedenini adama yaslandı. Parmak ucuna yükselip, dudaklarını adamın kulağına dayadı. "Evli olsaydın babam kredini uzatırdı, öyle değil mi?"

Lucky, tiksinen bir gülümsemeyle geri çekildi ve akşam yedi buçukta yemekte onlara katılacağına söz verdi. Evlenmeye hiç hazır değildi. Ne Susan'la, ne de bir başkasıyla. En ufak bir ihtimal bile yoktu.

Susan'dan yeterince hoşlanıyor sayılırdı. Onu yatağa atmak için can atıyordu ama muhtemelen şimdiye kadar yapamadığından. Kız şımarık bir tipti ve onunla yaşamak tam bir cehennem olurdu. Bunun yanında, Lucky kızın iyi bir âşık olacağından fazlasıyla şüpheliydi. İnanıyordu ki, kız için seks bir alışveriş olacaktı, zevk değil.

İstekli, hareketli ve sevişmekten en az onun kadar zevk alan kadınlardan hoşlanırdı. Eğer karısı, her şeyi bir şeye karşılık olarak yapacaksa ve yatak odasında bazı ayrıcalıkları ondan esirgeyecekse, öyle bir evliliği ne yapardı.

Umuyordu ki Susan, bazı şeylere izin vermek için, dizlerinin üzerine çöküp, ona evlenme teklif

Yarımlar İçin

edeceği günü beklemiyordu. Ama biliyordu ki, bu olmadan Susan'ın başı asla göğe ermeyecekti.

Bir telefon bulur bulmaz onu arayacak ve akşamki yemeği iptal edecekti. Evet, belki kız çok üzülecekti ama hiçbir şey, bu suratla Young'ların sofrasına oturmaktan beter olamazdı.

Cırtlak kırmızı arabanın ardından yokuşu tırmanırken, tiksinierek homurdandı. "Kadınlar!"

Ölüm 3

Lucky, asfalt otoparka, kadının doksan saniye kadar arkasından girdi. 'U' şeklindeki bu yol kenarı tesisi, iki katlı bir motelden, eyaletin en iyi şnitzelini yaptığını iddia eden bir restorandan-ki Lucky bundan kesinlikle şüpheliydi-düzinelerce pompası olan bir benzin istasyonundan ve bir tür içki ve şarküteri dükkânından oluşuyordu.

Kadın, restorana girdi. Lucky, parlayan camdan, garsonun kadına bir masa gösterdiğini ve çok kısa zaman içinde, klüp sandviçe, benzer bir şey getirdiğini izledi. O, kendini bu kadar kötü hissederken, nasıl oluyordu da bu kadın yemek yemeği düşünebiliyordu? Tüm bu olanlardan sonra, yemek yemek, söz konusu olamazdı.

Sakinleşmek için bir süre bekledi ve arabadan çıktı. Kadına görünmemek için pencereden uzak durmaya çalışarak ve topallayarak dükkâna doğru ilerledi.

"Hey dostum, sana n'oldu böyle? Yoksa tır falan mı çarptı?"

"Onun gibi bir şey," diye karşılık verdi, güler yüzlü kasiyere. Yarım litrelik bir viski, bir kutu aspirin ve bir dilim çiğ biftek almıştı. Et, kenarları yeşermeye başladığı için indirimliydi. İnsan sağlığı için elverişli olmadığı kesindi ama şu anda Lucky'nin en son düşündüğü şey buydu.

"Diğer adamın durumu nasıl? Daha mı iyi, yoksa daha mı kötü?" Kasiyer biraz meraklıydı.

Lucky, bıyık altından gülümsedi. "Görünüşte bir şeyi yok ama lanet olasıcanın şu anda benden çok daha kötü hissettiği kesin."

Arabasına döndü, beyaz deri döşemeli arka koltuğa gömüldü. Şişeyi açtı ve üç aspirini bir yudum viskiyle mideye indirdi. Biftek kötü kokuyordu, paketi daha yeni açmıştı ki, kadının restorandan çıktığını gördü. Soğuk etin, zonklayan güzüne çok iyi geleceğini umuyordu. İçinden bir lanet okudu ve hemen arabanın kapısına davrandı. Sonra bir an duraksadı. Kadın kaldırımdan yürüdü ve motelin resepsiyonuna girdi. Birkaç dakika sonra, elinde bir anahtarla dışarı çıktı.

Peşine düşmeden önce, kadının dışarı çıkışını ve arabasıyla köşeyi dönüşünü izledi. Lucky, arabasıyla binanın etrafını dolaştı ve tam zamanında, kadının zemin katta, otelin batı kanadının tam ortalarında bir odaya girdiğini gördü.

Mustang'ini park ederken, işler yoluna giriyor, diye düşündü keyifle. Teke tek bir yüzleşme olsun istiyordu, işte bu yüzden restorana girmemişti. Kadın farkında olmadan Lucky'nin kartlarına oynuyordu.

Arabasının anahtarlarını kotunun cebine attı; bifteği, aspirinleri ve viskiyi de yanına alarak, kadının

Yarımlar İçin

henüz kapamış olduğu kapıya doğru, ağır adımlarla ilerledi.

Kadının, kapıyı açmadan önce, içeride ne yapıyorsa bir anda durup, tedirgin bir şekilde kapıya bakacağını gözünün önüne getirdi. Kapının dürbününe bakarak sırttı. "Öyle ya da böyle kapıyı açacaksın. Beni tanıdığını biliyorum."

Kapı sarsılarak açıldı. Kadın, havalanmak üzere olan bir roket gibi, gergin görünüyordu. "Burada ne işin var?"

"Şey," diye yaydı ağzını. "Seni takip ediyordum. Burada durdun ve işte, ben de buradayım."

"Beni *neden* takip ediyordun?"

"Çünkü senden istediğim bir şey var."

Kadın önce geri çekildi ama sonra onu sıcakça kabul etti. Mahcup görüntüsü, son derece tatmin ediciydi. Herkesin düşünmesini istediği kadar, sert biri değil gibi görünüyordu. "Peki, nedir o?" diye sorarken, sesi yine de kibirliydi.

"Bir özür. İçeri gelebilir miyim?"

Adamın cevabı, kadını savunmasız bırakmıştı ki Lucky, kapıdan içeri yöneldiğinde, kadın başta tepki vermedi. Ama birden, adamın ayağı eşiği geçer geçmez, Lucky'nin göğsünü eliyle engelledi. "Hayır! İçeri gelemezsin. Sen beni deli mi sanıyorsun?"

"Olabilir. Yoksa neden oraya yalnız başına gelesin ki?"

"Nereye?"

Lucky, kadının, göğüs kafesine dayanmış eline göz ucuyla baktı. Kadın, hızla elini çekti.

"*Mekân 'a*. Bu akşamüstü, onurunu kahramanca savunduğum bara."

"Onurumun savunulmaya ihtiyacı yoktu."

"Küçük Alvin, o alçak ellerini üzerinden çekmeseydi, olacaktı ama."

"O garip adam mı?"

"Hayır, o Jack Ed. Jack Ed Patterson. Küçük Alvin, şu senin goril dediğin. Ona Küçük Alvin derler çünkü..."

"Tüm bu anlattıkların çok enteresan ama ben konuyu artık kapatmak istiyorum. Ve inan ki, o pis ellerini benim üzerimde gezdirmeye konusunda hiç şansları yoktu, her şey kontrolüm altındaydı."

"Emin misin?" diye sordu, gülerek. Kadının söyledikleri hiç inandırıcı gelmemişti ama cesaretine de hayran kalmıştı.

"Eminim. Şimdi eğer izin verirsen..."

Kadın kapıyı tam yüzüne kapatmaya hazırlanırken, Lucky elini kapıya uzattı. "Hâlâ özrünü bekliyorum."

"Pekala," dedi hırçınca, kestane rengi gür saçlarını savururken. Gerçi Lucky'nin de çok

gür saçları vardı. "özür dilerim, şey için..

"Seni kurtardığımda, bana doğru dürüst teşekkür etmediğin için."

Dişlerini sıkıp, kelimelerin üzerine basa basa "Beni kurtardığında, sana doğru dürüst teşekkür etmediğim için,"

Omzunu kapıya dayamış, gözlerini kısarak kadına bakıyordu. "Acaba, neden içinden gelerek söylemediğini düşünüyorum?"

"Hayır, söylüyorum. Gerçekten. Küçük kalbimin derinliklerinden söylüyorum." Sağ eli sol göğsünde, kirpiklerini kırıştırıyordu, yemin eder gibiydi. "Eğer bir daha, bir barda başıma bir şey gelecek olursa, beni savunması için ilk arayacağım kişi sen olacaksın. Hatta seni, kırılgan ve narin kız arkadaşlarıma da tavsiye edeceğim. Nasıl? Minnetimi ifade edebildim mi?"

Kadının alaycı sözlerini duymazdan geldi ve işaret parmağının ucuyla dudağının kenarına dokundu. "Dudağın yine kanıyor."

Kadın, telaşla arkasını döndü, odaya girdi ve aynada dudağını kontrol etti. "Kanamıyor." Arkasını döndüğünde, Lucky odaya girmiş, çoktan kapattığı kapıya sırtını dayamış, kapana sıkışmış bir fare gören, aç bir sokak kedisi gibi sırtıyordu.

Kadın, hemen doğruldu ve fazlasıyla sakın bir ses tonuyla seslendi. "Bunu yapmak istemezsin. İnan bana kendimi koruyabilirim. Öyle bir çılgılık atarım ki, bütün binayı başına yıkarım. Fiziksel gücümü nasıl kullanacağımı iyi biliyorum. Ben..."

Lucky gülmeye başladı. "Ne zannettin? Sana saldıracağımı falan mı? Burada tek yapmaya çalıştığım, senden samimi bir özür duymak. Ondan sonra yoluma gideceğim. Bu arada, yatağını bir dakikalığına ödünç alıyorum,"

Viski, aspirin ve biftek paketini komodinin üzerine koyduktan sonra, tek bacağının üzerinde sekerek, botunu çıkardı ve sonra da diğerini. Yatağa uzandı, derin bir nefes aldı ve yatak başına dayadığı yastıklara huzurla başını gömdü.

"Eğer hemen şimdi buradan gitmezsen," kadın bağıırıyordu, "yönetimi ararım. Polisi ararım."

"Sakinleşir misin lütfen? Başım zonkluyor. Hem şu sözünü ettiğin, kendini savunabilme konusuna n'oldu?" Bifteği, köpük kabından çıkarıp, yaralı gözünün üzerine koydu. "Eğer bardakları sen getirirsen, viskimi seninle paylaşabilirim."

"Senin viskini istemiyorum."

"Tamam. O zaman bana bir bardak verebilir misin?"

"Pekâlâ. Eğer sen gitmiyorsan, ben gidiyorum."

Kapıya doğru sert adımlarla yürüdü, hızla kapıyı açtı ve birden, ardından gelen şingirtıyla irkildi ve başını çevirdi. Arabasının anahtarı Lucky'nin parmağında asılı, sallanıyordu. "Daha değil Bayan... Eee, adın neydi?"

Yarımlar İçin

"Cehenneme kadar yolun var," diye haykırdı. Kapıyı çarpıp, kapattı.

"Adını annen mi yoksa baban mı koymuş?"

Kadın elini uzattı. "Anahtarlarımı ver."

"Özür dileyene kadar olmaz. Bu arada, bardağa n'oldu?" Başıyla, konsolun üzerinde duran buz kovasını ve steril kağıda sarılı, iki bardağı işaret etti.

"Eğer bardak istiyorsan, kendin alabilirsin."

"Anlaşıldı." Ama kalkmaya çalışırken, karnındaki deri gerildi ve yarası tekrar açıldı. Yüzünü buruşturdu ve sırtını tekrar yastıklara dayadı. Refleks olarak, elini karnına götürdüğü an, avucu taze kanla doldu.

Kadın bir çığlık attı ve hemen yatağın kenarına koştu. "Gerçekten yaralanmışsın."

"Numara yaptığımı mı sanıyordun?" Adam gülümsüyordu ama dudakları gergin ve solgundu. "Normalde, böyle yırtık pırtık gömleklerle pek dolaşmam,"

"Ben... Ben anlamamıştım." Kadın yıkılmış görünüyordu. "Hastaneye gitmen gerekmez mi?"

"Hele bir kapansın, bir şeyim kalmaz."

Kadın, Lucky'nin üzerine eğildi, yırtık gömleğini sıyırdı. Yaranın büyüklüğü nefesini kesmişti. Belki çok derin değildi ama sol göğsünden belinin sağ tarafına, kotunun kemerine kadar uzanıyordu. Koyu kumral tüyleri, yer yer kana bulanmıştı. İnce, kırmızı kesikten kanlar süzülüyordu.

"Eğer göstermezsen, enfeksiyon kapabilir," Yüzünden, kararlılık okunuyordu. "Gömleğini çıkarsak daha iyi olacak."

Lucky bir an tereddüt etti, çünkü gömleği çıkarmak için anahtarları bırakması gerekecekti. Kadın aklından geçeni okumuştı. "Yaralı bir adamı, bu hâlde bırakacak değilim,"

Lucky, anahtarları komodinin üzerine bıraktı, gömleğinin düğmelerini açtı ve geniş omuzlarından sıyırdı. Kadın ona yardımcı oldu, yırtık gömleği yere fırlattı ve yaraya odaklandı. "Aşağılık adam." Kadının tüyleri ürpermişti.

"Jack Ed mi? Evet tam bir pisliktir. Aranızdaki yakınlaşmanın ciddi olmadığını duymak içimi rahatlattı."

"Ben onunla yakınlaşmadım, bunu sen de biliyorsun." diye tersledi. Yataktan kalkıp, bitişikteki banyoya yöneldi. Biraz sonra elinde, sıcak suyla ıslatılmış bir havluyla geri döndü. Kalçasıyla, adamı iterek yatağa oturdu ve havluyu yaraya bastırdı. Lucky derin bir nefes aldı.

"Acıyor mu?" dedi nazikçe.

"Aptalca bir soru."

"Üzgünüm ama gerçekten temizlenmesi lazım. Allah bilir, o bıçak daha önce nerelere değmiştir."

"Tahmin bile etmek istemiyorum."

Başta, ne kadar çekici olduğunu kabul edemeyecek kadar kızgındı kadına. Ama şimdi kabul ediyordu. Omuzlarına kadar uzanan, salık koyu kestane saçları, uğraşılmamış, doğal hâliyle muhtemelen dalgalanmaya meyilliydi. Şimdi yarayla ilgilenirken, yeşil gözleri çok cana yakın bakıyordu. Ama Lucky iyi biliyordu ki, yeri geldiğinde, Ocak ayında donan pirinç kapı kolları kadar, soğuk ta olabilirlerdi.

Yüzü ince, elmacık kemikleri kusursuz, alt dudağı yumuşak ve dolgundu. Dudaklar konusunda engin tecrübeli bir uzman olarak, Lucky bu öpülesi dudakları çok çekici bulmuştu. Görkemli alt dudağı, şehvet uyandırıyordu.

Çekicilik, büyük olasılıkla kadının, gizlemeye çalıştığı bir başka yönüydü. Kayda değer güzellikteki bedenini saklamaya çalışmışsa da, üzerine tam oturan, şık kıyafetleri buna pek yardımcı olmuyordu. Ne çok dolgun, ne de aşırı zayıf. Tam arada bir yerde. İnce uzun ama kıvrımlı bir vücut. Olağanüstü bacaklar. Lucky, kadının göğüslerini görmek için sabırsızlanıyordu. Onu, ceketsiz, üzerinde sadece ipek bluzuyla hayal etti.

Ne de olsa, her şeyin bir sırası vardı. Başaracağından emindi ama bu kadın, heyecan verici bir hedef, her gün karşılaşılmayacak, nadir bir şeydi. Lanet olsun, hiç böyle bir kadını olmamıştı. İlerledikçe, oyunun kurallarını baştan yazacaktı.

"Adın ne?"

Derin, çam yeşili gözlerini, adamınkilere dikti. "D-D-Dovey."

"D-D-Dovey?"

"Doğru söylüyorum," diye kendini savunmaya geçti. "Nesi garip?"

"Hiçbir şey. Sadece daha önce kekelediğini fark etmemiştim. Yoksa çıplak bedenim karşısında dilin mi tutuldu?" Bir an, kadının yüzünü göğsüne yaslamak istedi. Çok fena.

"Hiç sanmam Bay..." "Lucky."

"Bay Lucky? Soyadın Şanslı mı?" "Hayır, ben Lucky." "Ne demek o?"

"Demek istediğim, adım Lucky. Lucky Tyler." "Emin ol, çıplak göğsün beni hiç etkilemedi, Bay Tyler."

Kadının sözleri hiç inandırıcı gelmemişti. "Bana Lucky de."

Kadın, komodinin üzerindeki viski şişesine uzandı ve şerefe kaldırdı. "Pekala Lucky, artık şansın sona erdi."

"Ne?"

"Nefesini tut." Lucky yeterli nefesi alacak vakti bulamamıştı ki, kadın şişeyi açtı ve içkiyi yaranın üzerine döktü.

Bağırarak ne kelime? Lucky ağza alınmayacak sözlerle, dört duvarı inletti. "Tanrım, lanet olsun..."

"Bay Tyler, gittikçe terbiyesizleşiyorsunuz." "Şu anda seni öldürebilirim. Kes artık şunu dökmeyi..."

Yarınlar İçin

Ahh!"

"Koca bir bebek gibi davranıyorsun." "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Haşladın beni!" "Bakterileri öldürmeye çalışıyorum." "Lanet olsun. Ama beni öldürüyorsun. Bir şeyler yap. Üfle şu yaraya."

"Bu sadece bakterilerin yayılmasını sağlar." "Üfle şuna!"

Kadın, adamın göğsüne doğru eğildi ve nazikçe yaraya üfledi. Nefesi, tenini ferahlatmış, viskinin yaktığı açık yarayı serinletmişti. Viski damlacıkları, göbek deliğinin altındaki yumuşak tüylerin üzerinde birikmişti. İnce viski derecikleri, kotunun belinden içeri sızıyordu. Kadın onları parmak uçlarıyla sildi ve gayri ihtiyari, parmaklarını ağzına götürdü. Ne yaptığını fark ettiğinde, hemen ayağa kalktı. "Şimdi daha iyi misin?" diye sordu kısık bir sesle.

Lucky'nin mavi gözleri, sanki bir elektrik devresinin tamamlanışı gibi, kadının kollarıyla buluştu. Havada, şimşekler çaktı. Lucky, kadının kısık sesine uyum sağladı. "Evet, şimdi daha iyi ama bir dahaki sefere uyar beni, olur mu?"

"Sanırım, bu enfeksiyon kapmasını engeller."

"Enfeksiyon kapmayı tercih ederdim." Sesini iyice alçalttı. "Yine de, nefesin her şeye değerdi."

Bu kadını heyecanlandırmış olacaktı ki, zırhını hemen tekrar kuşandı. "Gözün korkunç görünüyor." Kadın viskiyi yaraya döktüğü an, Lucky hazırlıksız yakalanmıştı. Aniden sıçrayışıyla, bifttek yuvarlanmıştı. Şimdi yastığın üzerinde duruyordu. Kadın, eti parmaklarının ucuyla aldı ve havaya kaldırdı. "Bu şey berbat kokuyor." Eti, köpük kaba geri koydu ve tekrar paketledi, sonra da çöpe attı. "Olduğun yerde kal. Biraz buz alıp geleceğim."

Plastik kovayı da alıp, odadan çıktı. Lucky, kadının arkadan görünüşüne de hayran kaldı. Muhteşem baldırlar, güzel bir popo. Eğer kendini bu kadar kötü hissediyor olmasaydı...

Ama kötü hissediyordu. Kavga sırasında, yüksek adrenalin sebebiyle, her yumruğu hissetmemişti. Şimdi, darbe aldığını bile hatırlamadığı, birçok yeri morarmıştı. Kafası zonkluyordu. Büyük ihtimalle, aspirinler Viskiyle karıştığı için, kendini sersem gibi hissediyordu,

Şimdiye kadar, Dovey'nin buzlarını eritmiş olmak büyüleyiciydi. Fantezi kurmakla yetindi. Kesinlikle, daha ileri gidebilecek durumda değildi.

Biraz sonra, kadın bir kova buzla geri döndü ve temiz bir havlunun ortasını buz yığınıyla doldurdu. Havlunun köşelerini bağladı ve geçici olarak yaptığı bu buz paketini, nazikçe gözünün üzerine yerleştirdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Lucky, uykulu bir sesle. Yaralı olduğu kadar, hafif sarhoştur da. Kadının eli soğuktu ve onu çok rahatlatmıştı, aynı ateşi çıktığı zamanlarda, annesinin elinin iyi geldiği gibi. Dovey'nin elini tuttu ve sıcak yanağının üzerine bastırdı.

Kadın, elini geri çekti ve öğretmenlere has bir ses tonuyla "Sadece şişlik inene kadar burada

kalabilirsin." dedi.

Aklında müstehcen bir cevap belirdi ama söylememek için kendini tuttu. Kadın, şu anda, açık saçık bir yorumu anlayışla karşılamazdı. Üstelik vücudunda, şişmiş bir başka organ daha vardı ve kesinlikle buradan kovulması için yeterli bir sebebi.

"Bu akşam bir yere gidebileceğimi sanmıyorum. Kendimi berbat hissediyorum. Tek yapmak istediğim burada uzanmak, sakın ve sessizce."

"İyi fikir. Bu odayı sen alabilirsin. Ben başka bir odaya geçeceğim."

"Hayır!" diye bağırды, buzları bir kenara fırlatarak. "Yani, odanı alamam."

"Endişelenmene gerek yok. Ücretini ödedim. Bugün, benim için yaptıklarından sonra, çok küçük bir şey,"

"Parayı düşünen kim?" dedi, sert bir ses tonuyla. "Ama en azından, seni Küçük Alvin'den ve Jack Ed'den kurtardığımı, şimdi kabul ediyorsun."

"Yeter ki sana kalayım, öyle mi?"

"Ne?"

"Beni kurtardın belki ama senin de onlardan aşağı kalır yanın yok, sadece yaklaşma tarzın biraz daha şık."

"Zan... Zan... Zannediyorsun ki, bu odada seninle beraber kalmak istiyorum. Lütfen yapmayın, hanımefendi. Seks yapacak hâlim var gibi mi görünüyor?"

Kadının, vücudundan aşağı kayan, dik bakışlarını takip etti ve fark etti ki evet, seks *yapabilecek* gibi görünüyordu. Üzerinde gömleği yoktu. Botlarını çıkarmış, bir motel odasında yatağa uzanmış, yatıyordu. Kısa süre önce kurduğu fanteziler, fermuarının altında bir tümsek yapmıştı. Umuyordu, kadın bunu fark etmezdi.

Aniden, tamamiyle sahte denemeyecek bir iniltiyle, kendini tekrar yastıkların üzerine bıraktı ve buzlan gözüne koydu. Elini hafifçe salladı ve seslendi. "Durma, nasıl istiyorsan öyle yap. Ben iyileşirim."

Kısık gözlerinin arasından, kadının çantasını alışını ve kapıya yönelişini izledi. "Umarım, tüm hasar dışarıdaki yaralardır."

Kadın geri döndü, "içten de bir hasar olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Nasıl bilebilirim. Ben doktor değilim." Eliyle, tedirgince yan tarafını tuttu. "Burada da bir şişlik hissediyor gibiyim ama herhâlde bir şey yoktur. Seni daha fazla meşgul etmeyeyim."

Kadın çantasını bıraktı ve yavaşça yatağın kenarına oturdu. Keyifle gülümsemek varken, canı yanıyor gibi görünmek, Lucky için çok zor oldu. Kadının, sevimli birkaç kelime mırıldanmasını bekledi ama o, hiçbir şey söylemedi.

Sağlam gözünü kadına çevirdiğinde, kadının onu şüphyle incelediğini gördü. "Eğer beni

Yarımlar İçin

kandırıyorsan..."

"Sana gitmeni söyledim ya. Haydi, git. Kendine başka bir oda tut. Sana ihtiyacım olursa, oda telefonundan ararım."

Kadın, dolgun alt dudaklarını birkaç kez dişlerinin arasına alınca, Lucky bu kez, bambaşka bir sebepten inledi. "Şişliği nerende hissediyorsun?"

Kadın, Lucky'nin hevesini kaçınıyordu. Son derece mesafeli davranıyor, tavrını baştan koyuyordu. Dürtülerine yenilip, içinden geçenleri söylememek için, yine kendini zor tuttu ve kadının elini yan tarafına götürdü.

"Buralarda bir yer. Garip bir şey hissediyor musun?"

Kadın, bir süre, adamın gergin derisini inceledi. Parmaklarını, beliyle koltukaltı arasında, aşağı yukarı gezdirdi. "Hayır. Sanmıyorum."

"Bu iyi geldi." Kadın, hızla elini çekti. "Umarım kaburgalarımnda kırık falan yoktur." dedi Lucky, aceleyle.

"Hangi tarafta?"

"Aynı tarafta."

Kadının parmakları, adamın kaburgalarının üzerinde dikkatle gezindi, ta ki keçeleşmiş tüylerle kaplı, kıvrımlı göğüs kaslarına gelene kadar. Adamın göğsüne dokunmanın verdiği histen mi, yoksa sertleşmiş meme uçlarından mıdır bilinmez, kadın birden, elini tekrar çekti.

"Sanırım sadece alkollüsün ve de fazla duyarlısın," dedi kadın.

Dovey, lütfen bunu bir daha söyle. "İyi o zaman."

"Ama galiba, seni yalnız bırakmasam daha iyi olacak." Kadın, adamı şaşırtmıştı.

"Tanrım, bu harika olur."

"Hayatımın geri kalanında, iç kanamadan ölüşünün vicdan azabını taşımak istemem."

Adam kaşlarını çatı ve tuhaf bir ses tonuyla cevap verdi. "Ben de ölmeye bayılmıyorum." Eriyen buz paketini gözünden aldı ve kadına uzattı. "Bu şey yüzünden boğulacağım."

Kadın, damlayan buz paketini götürdü ve birkaç dakika sonra yenisini getirdi. "Bu da eriyinceye kadar, gözünün ağrısı artık iyice geçmiş olur, sanırım."

"Belki. Artık bir bardak alabilir miyim lütfen? Bence, bir içkiyi hak ettim."

Kadın, her ikisine de birer bardak viski doldurdu. Lucky, kendininkini bir dikişte içti. Bu onu öksürtmüştü ama içki, karın bölgesine uyuşturan bir sıcaklık vermişti ve acısını, biraz daha katlanılabilir kılmıştı.

Dovey banyoya gidip, viskisine biraz su ilave etti. Sonra da içine birkaç küp buz attı ve bir hanımefendi gibi, küçük bir yudum aldı. Lucky, kadının birayı doldurduğu bardağı anımsadı. Zarif

Sandra Brown

hatun diye düşündü, yarı baygın hâliyle. Yumuşak, hafif ve bebeksi bir güzellik değildi kadının, kuşkusuz çarpıcıydı. Dünyanın neresinde olursa olsun, dönüp bakılacak bir kadındı.

Ağrı ve alkolden oluşan bir sis bulutunun içinden, kadının ceketini çıkarıp, bir sandalyenin arkasına asışını izledi. Ayni hayal ettiği gibiydi, yuvarlak dik göğüsler.

Evet, Dovey'e gerçek bir afet denebilirdi. Ama sadece bu kadar da değil. Zekâsının farkında olan ve konuşmaktan korkmayan bir kadındı. Ağır başlıydı.

Peki, mekânda ne işi vardı o zaman?

Aklında tüm parçaları birleştirmeye çalışırken, uyuya kaldı.

Öbüm 4

Lucky uyandığında oda kapkaranlıktı. Önce bir gözünü açtı. Sonra diğerini açmaya kalkışınca, sağ gözünün morardığını ve şişlikten birkaç gün kapalı kalacağını hatırladı.

Park alanının suni ışığı, duvarla perdenin arasındaki aralıktan içeri süzülüyordu. Zamanı, saatine bakacak kadar önemsemiyordu ama hâlâ geceydi.

Aynı pozisyonda uzun süre yatmaktan, vücudu kasılmış, her yerine kramplar giriyordu. İrkilerek inledi, gerindi ve yan tarafının üzerine dönmeye kalkıştı. Tam o anda, dizi bir başka dize çarptı.

Mırıldandı. "Dovey?"

"Hımm?"

Gecenin bir yarısı, yanında bir kadınla uyandığı çok sık olurdu, bu yüzden her zamanki gibi davrandı, kolunu kadının üzerine attı ve onu yanına çekti. İkisi de, gayri ihtiyari dizlerini çekti ve vücutları birleşti. Kadının saçları, Lucky'nin yanağına değiyordu. Yüzünü, hanımeli kokan saçların içine gömdü, kokusunu içine çekti ve dudaklarına dolanan saçları, umursamadan öptü.

Öyle güzel ve öyle doğru gelmişti ki. Dudaklarını, kadının yumuşak alnına dayadı, oradan kaşlarına ve oradan da göz kapaklarına sürüklendi. Kirpikleri dudaklarını gıdıklıyordu. Elmacık kemiklerini öptü, sonra da burnunu ve dudaklarını.

Kadın refleks olarak geri çekildi ve fısıldadı. "Lucky?"

Tekrar kadının dudaklarına yönelmeden önce, "Evet bebeğim," diye fısıldadı.

Kadının dudakları yavaşça aralandı ve adamın dili, aralarından içeri kaydı. Dudakları çok lezzetli ama bir o kadar da yabancıydı. Bu kadını daha önce öpmüş olsa hatırlardı. Onları baştan aşağı, tadını çıkara çıkara, derinlemesine keşfetti ama iştahının önüne geçemiyor, bir türlü doymak bilmiyordu. Sonra yavaşça, kadının alt dudağını ısırdı, emerek ağzının içine çekti.

Kadın, ufak sesler çıkarırken, heyecandan kıpır kıp ırdı. Ellerini, adamın çıplak göğsüne koydu. Adamın dili, kadının dudaklarında kayıp giderken, göğsündeki tüyleri tarayan parmak uçlarını ve derisini hafifçe tırmalayan tırnakları hissetti. Kadının her hareketinde, bir nebze utangaçlık saklıydı ve bu, Lucky'de bambaşka hisler uyandırıyordu. Ve sonra kadının parmak uçları, adamın sivri meme uçlarını kavrayınca, Lucky düşünme yeteneğini bir anda kaybetti. Onu hissetmekten, onun tadından öte bir şey düşünemiyordu.

Yavaşça kadının üzerine tırmandı ve elini göğüslerine götürdü. Eline denk gelen kıyafetlerle irkildi, aklı karıştı. Evet, dokunduğu şey ipekti ama yatakta kıyafetlerle ne işi vardı? Birden adam da,

kotunun hâlâ üzerinde olduğunu fark etti. Bu kadar rahatsız hissetmesine şaşmamalıydı.

Düşünmeden, pantolonunun düğmesine uzandı. Tüm kıyafetler çıktığında, kendini rahatlamış hissetti ve özgürce yatağa serildi. Bu baskı neredeyse acı vericiydi.

Dudakları, kendine has radar sistemini kullanarak, karanlığın içinde kadının boynunu buldu. Eli tekrar kadının göğsüne yol alırken, boynunu öpücüklerle boğdu. Önündeki engeller onu hiç mi hiç yıldırmadı, düğmeleri ve sutyen kopçasını aştı ve sonunda avucu ılık, yumuşak ve uysal kadın teniyle doldu.

Şimdi, tekrar iz sürmeye başlıyordu.

Her şey olması gerektiği gibiydi. Göğüsleri dolgun ve yumuşaktı. Elleriyle, onları nazikçe şekillendiriyordu. Başparmağını, göğüs uçlarında gezdirince, tam da beklediği tepkiyi verdiler. Kadının meme uçları, gerginleşti, sertleşti. İki parmağının arasına sıkıştırdığı meme uçlarını her uyarışında, kadının çıkardığı istekli seslerin tadını çıkardı.

Ve sonunda, meme ucunu ağzına aldı. Dili, etrafında dolaşüyor, onunla oynaşp eziyet ediyordu, ta ki kadın elleriyle Lucky'nin omuzlarını kavrayana kadar. Artık alev alev yanan, Lucky'nin bedeniydi.

"Güzel, güzel." Sonunda, kadının sutyeninden kurtuldu ve açlık içinde diğer göğsünü öptü. "Çok güzel."

Çorap. Külötlü çorap, diye düşündü, canı sıkılarak. Eli kadının eteğinden içeri girmiş, dizlerini okşuyordu. Külötlü çoraplardan nefret ederdi. Şunu icat eden sadistle, şöyle bir beş dakika, baş başa kalmayı gerçekten isterdi.

Ama birkaç dakika sonra eli, jartiyerin altındaki, ipeksi ve pürüzsüz teni keşfetti. İşte bu hoşuna gitmişti. Kadının da zevk aldığı belliydi, eli kadının çıplak bacaklarının derinliklerine dokununca, dişi bedeni yataktan dışarıya bir yay gibi kıvrıldı ve zevkten sarsılan derin nefesini serbest bıraktı... Ve sevmeye olan ihtiyacını.

Dantelli jartiyerleri, yukarı doğru, bacaklarının vadisine kadar takip etti. Çorabın içinde, keşfedilmeyi bekleyen sayısız güzellik vardı ve içinde seve seve boğulabileceği, o sıcacık sıvı. Onun tadına bakmayı arzuluyordu. Ama vakti daralıyor, bedeni onu acele etmesi için zorluyordu.

Daha önce bu kadınla birlikte olmuş muydu? Hayır. Olmamıştı. Bu kadını daha önce tecrübe etmiş olsaydı, acele etme dürtüsü ve yavaştan alıp, keyfini çıkarma dürtüsü böylesine çelişmezler, Lucky'i böyle ikilemde bırakmazlardı. Cebindeki prezervatif paketini, el yordamıyla bulmaya ve sonra da takmaya çalışırken, kaybettiği zamana kızgındı. Lucky'i, kadının bacaklarının beşiğine yerleşmeye mecbur eden arzu, şimdi de beklemesi için onu kışkırtıyordu.

Ama artık oradaydı, sert ve sıcak. Tatlı kurtuluşa doğru bastırıyordu. Ve kadın ıslaktı, yumuşaktı, rahat ve sıcaktı. Ve çok tatlıydı.

Lucky, boğuk bir sesle "Afedersin, Afedersin," diye fısıldadı, neden böyle söylediğinden kendisi de

Yarımlar İçin

emin değildi.

Emin olduğu tek şey, bu kadına hiçbir zaman doymayacağıydı. Kadının üzerine kıvrıldı, ustalıkla vuruşunu yaptı ve bedenini, bedenine gömdü. Adam, bu zevki sürdürmek istiyordu ama öylesine muazzamdı ki, çaresiz teslim oldu. Zirve, onu kendine esir etti, Lucky sarsıldı ve boşaldı.

Adam tükenmişti. Tamamen bitmiş bir hâlde, başını kadının göğüslerine yasladı, dudaklarıyla meme uçlarına öpücükler kondurdu ve sert, kirli sakalını yumuşak tepeciklere sürttü. Kadının bacaklarının arasındaki ıslak kıvrımları, şefkatle avucunun içine aldı.

Kadın, adamın saçlarını okşadı. Lucky keyifle gülümsedi. Ve sonra, her şey böylesine güzelken, bu kadınla neden daha önce birlikte olmadığını düşünerek, tekrar uykuya daldı.

Önceki gece, saat kaç kadar âlem yapmış ya da ne kadar içmiş olursa olsun, Lucky her zaman gün ağarırken uyanırdı. O ve Chase okula gitmeden önce, babasının onlardan yapmalarını istediği, günlük işler olurdu. Erken kalkma alışkanlığı onun içine işlemişti.

Bilinci yerine geldiğinde başı, pamukla doldurulmuş bir bowling topu gibiydi, sanki her an omuzlarından aşağı yuvarlanacakmış gibi. Sağlam gözünü açarken bile zorlanmıştı. Ama gözünün aralığından yatakta yalnız olduğunu görünce, gözü bir anda sonuna kadar açıldı. Elini uzattı ve kadının yatakta bıraktığı ize dokundu.

Küçük Alvin'den aldığı darbeler yüzünden inleyip homurdanırken kalktı, başucu lambasını yaktı ve uyku sersemi gözlerle odayı kolaçan etti. Kadının ceketi yoktu. Anahtarları da. Çantası da. Onun dün gece burada olduğuna dair tek bir iz bile yoktu.

Belki sadece bir kahve almaya çıkmıştır.

Bacağını yataktan aşağı sallandırdı. Ayağının tabanından beynine kadar, bir ağrı sıçradı. Lucky, cömertçe küfretti. Sendeleterek ayağa kalktı ve aksayarak pencereye yanaştı. Bu hırpalanmış bedenin izin verebildiğince, hışımla perdeleri açtığı anda, kapının önündeki geçitten geçen orta yaşlı bir çifti korkuttu.

Kadın şaşkın bir suratla nefesini tuttu ve aceleyle gözlerini Lucky'nin yarı çıplak vücudundan başka yöne çevirdi. Kocasını, Lucky'e kınayan bir bakış attı ve rencide olmuş karısını dirseğinden tutarak, kaldırımın kenarında duran karavanlarına götürdü.

Lucky, önceki gece Dovey'nin arabasının durduğu, boş park yerine gözünü dikmiş bakarken, bir yandan da düşünmeden kotunun düğmelerini ilikliyordu.

"Lanet olsun!"

Kaçışı çok temiz olmuştu. Bir hırsız gibi sıvışmıştı. Bu düşünce, bilinçsizce elini cebine

daldırmasına ve cüzdanını kontrol etmesine sebep oldu. El sürülmemiştir.

O, dün gece *buradaydı*, değil mi? Sadece, hayal gücünün bir ürünü olabilir miydi? Hayır, elbette değildi. O olağanüstü, yeşil gözleri de hayal etmiş olamazdı ya. Eğer rüya görmüşse, bu muhteşem bir rüyaydı; her gece görmek isteyeceği ve hiç uyanmak istemeyeceği bir rüya.

Banyoya kadar topalladı ve sevimsiz, floresan lambayı açtı. Lavabonun üzerindeki aynadan yansıyan görüntü, korku filmlerinden fırlamış bir canavara aitti. Berbat görünen sadece saçları ve sakalları çıkmış kara çenesi değil, aynı zamanda tahmin ettiği gibi, mosmor ve şişlikten kapanmış gözüydü. Omzunda, beyzbol topu büyüklüğünde bir çürük vardı, muhtemelen Küçük Alvin'in karın boşluğuna sapladığı yerd. Karnındaki kesik kapanmıştı ama hâlâ parlak kırmızı bir çizgiydi.

Sonra birden gözüne garip bir şey takıldı, floresan ampulün mavi-beyaz ışığını yansıtan bir şey. Uzun, koyu kırmızı saç telini göğsünden aldı. Göğsündeki tüylere takılmıştı. Bu keşif, onu kamçıladı ve odaya dönüp, çöp kutusunu kontrol etti. Sonunda, aradığı şeyi bulmuştu.

Yatağa gömülüp, ağrıyan başını, ellerinin arasına aldı. Tamam tamam, o gerçektir. Onu hayalinde yaratmamıştı. Sevişmeleri bir rüya değildi, mecazi anlamda öyle olsa da.

Kendini daha mı iyi, yoksa daha mı kötü hissediyordu, emin değildi. Banyoya girdi ve bir duş aldı. Giyinir giyinmez, odadan çıktı ve Mustang'ine atladı. Arabasını kilitlemeyerek ve bütün gece üstü açık bırakarak, ihmalkâr davranmıştı ama Allah'tan yağmalanmamıştı. Arabasını sürdü, binanın etrafını dolaşp, resepsiyonistle konuşmaya gitti. Önceki gece duran çocuk değildi.

"Günaydın." Çocuğun, en az kulakları kadar büyük bir gülümsemesi vardı. "Bir kahve alır mıydınız?"

"Günaydın, teşekkürler." Lucky, ısıtıcının üzerinde kaynayan demlikten, kendine bir kahve aldı. "Adım Lucky Tyler. Dün gece 110 numaralı odada kaldım. Oda, genç bir bayana kayıtlıydı."

"Evet?" Resepsiyonist, dirseklerini bankoya dayayıp, hevesle öne yaslandı.

"Lütfen kaydı hangi isimle açtığınızı kontrol eder misiniz?"

"Adını bilmiyor musunuz?"

"Dovey gibi bir şey,"

"Garip bir gece geçirmiş olmalısınız. Bunu size o mu yaptı?" Başıyla, Lucky'nin mor gözünü ve yırtık gömleğini işaret etti.

"Adı ne?" Lucky'nin ses tonu, çocuktan gelecek olası yorumların önünü kesmişti.

Çocuk dikkatle kayıtları inceledi. "Smith, Mary."

"Mary mi?"

"M-a-r-y."

Yarımlar İçin

"Mary Smith mi?"

"Evet öyle."

"Ya adresi?"

"Main Street, 203 numara."

"Şehir?"

"Dallas."

"Dallas mı?"

"Evet, Dallas."

"Main Street, 203 numara, Dallas, Teksas, öyle mi?"

"Ben burada yazanı söylüyorum."

Lucky, Main Street'in, şehrin merkezinde, ticaret bölgesinin tam kalbinde olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu bu şehri. Bayan Smith'in bir sahtekâr olduğundan şüphelendi. Ve Smith soyadı, yüksek sesle tekrarlayınca, kulağa pek orijinal gelmiyordu. Peki, "Dovey" nereden çıkmıştı?

"Telefon numarası bırakmış mı?"

"Hayır."

"Otopark fişi?"

"Yok."

"Hangi kredi kartını kullanmış?"

"Burada nakit ödediği yazıyor."

Lucky küfretti. "Ehliyet numarası?"

"Yok."

"Harika."

"Bana, bayan izini iyi saklamış gibi geliyor."

"Bana da öyle geliyor," diye homurdandı Lucky. Aklı, iz sürmeye nereden ve nasıl başlayacağındaydı. "Bir müşteri nakit ödeme yaparsa, kimlik bilgilerini alma zorunluluğunuz yok muydu?"

"Evet, böyle bir kural var ama bilirsiniz," çocuk omuz silkti, "bunu her zaman yapmıyoruz. Demek istediğim, insanlar buraya o tür kadınları getirirler, işleri kısa sürer ve çoğu zaman gecelemezler bile."

Resepsiyonist çocuk haklıydı. Lucky, parmaklarıyla saçlarını taradı. El sabunuyla yıkanmışlardı ve şimdi gelişigüzel kuruyorlardı. "Diğer çocuk işe ne zaman geliyor? Akşam vardiyasında çalışan;"

"Dörtte."

Dönüşümlü kahve bardağını kâğıt çöpüne fırlattı ve sallana sallana kapıya yürüdü. "Teşekkürler."

"Eminim tekrar geleceksiniz," diyerek gülümsedi çocuk.

Lucky, çocuğa sönük bir bakış attı ve yüksek çam ağaçlarının üzerinden doğan parlak Teksas güneşine doğru dışarı çıktı. Gün ışığı, göz bebeklerinden geçip kafatasına saplandı.

Önceki gün, ön konsolun üzerine bıraktığı güneş gözlüklerini taktı ve Mustang'ini eve doğru sürdü. Kadının izini sürmeye, bu gece mekândan başlayacaktı. Artık sadece özür borçlu değil, bir açıklama da yapmak zorundaydı. Tabi bu arada, tüm gününü onu aramaya adayamazdı. Yapılacak çok fazla iş olmasa da o ve Chase, bir şeylerle ilgilenip meşgul göründüklerinde, kendilerini daha iyi hissediyorlardı.

Normalde, eve varmak bir saat kadar sürüyordu ama Lucky, biraz daha kahve ve kahvaltı için sabırsızlanıyordu. Gazı köklede ve otuz beş dakika kadar sonra çiftlikten markete giden yolu geçmiş, ailesinin evine uzanan yola dönmüştü.

Dar asfalt yol ceviz ağaçlarıyla çevriliydi. Yazın ağaçlar yapraklıyken dalları yolun üzerinde kalın ve yeşil bir gölgelik oluşturur, güneş ışığı aralarından zar zor geçerdi. Bu ağaçlardan hazzetmediği tek dönem sonbahardı. Çünkü sonbaharda, annesi onu, yerleri kaplayan cevizleri toplamaya gönderirdi. Yine de cevizler, ev yapımı bir tatlının ya da bir turtanın içinde boy gösterdiğinde, verilen emeğe değerdi.

Taze et için, kendilerine yetecek kadar sığır beslerlerdi ve birkaç tane de binek atı bulundururlardı. Sage, atları çok şımartmış ve onları evcil hayvanlara dönüştürmüştü. Arada bir, Chase ve Lucky gibi gözü kara binicilere heyecan oluyorlardı. Şöyle bir geçmişe gidince, evi çevreleyen arazide yetişen gür çimlerde otlayan küçük kaz sürüsü gözünde canlandı.

İki katlı bina, beyaz boyalı tuğladan yapılmıştı ve ön verandaya açılan siyah pancurları vardı. Babası bu evi, Lucky ve Chase daha birer delikanlıyken inşa etmişti ama nedense Lucky buradan başka bir yerde yaşadığını hiç hatırlamıyordu. Sage doğduğunda-ki bu hiç beklenmeyen bir durumdu- Tyler'ların büyüyen ailesine uygun hâle gelmesi için, arka tarafa üç oda daha eklenmişti.

Güzel bir evdi, her şeyden öte sıcak bir yuvaydı. Lucky biliyordu ki aynı ağabeyinin iki yıl önce yaptığı gibi, bir gün o da evlenecek ve bu evden taşınacaktı. Düşünürken bile dehşete düşüyordu. Onun evi burasıydı. En sevgi dolu hatıraları doğrudan bu evle alakalıydı.

Her köşesini, saklanılacak her yerini bilirdi. Birisi merdivenlere bastığında, çatırdayanın hangi basamak olduğunu da bilirdi. Meyve bahçesindeki her şeftali ağacına, adının baş harfleri kazınmıştı. Çitler boyunca uzanan asmaların arasında öyle çok sigara içmişti ki. O asmalar duruyor muydu, merak ediyordu.

Neredeyse her yılbaşını hatırlıyordu. Bir de hiç unutmadığı, Paskalya günü vardı. O ve Chase, annesinin Sage için boyayıp hazırladığı haşlanmış yumurtaları, çiğ yumurtalarla değiştirmişlerdi. Sage'in gününü mahvettikleri için, sağlam birer şaplak yemişlerdi.

"Kahretsin!"

Yarımlar İçin

Bu sabah, evin önündeki kıvrımlı yolda, Chase'in arabasını gördüğüne sevinmemişti. Dışarıda olmak için fazla erken bir saatti. Lucky ağabeyiyle yüzleşmeden önce şişmiş gözünün inmesi için birkaç saate daha ihtiyacı vardı.

Olgunluk, imaj ve mesuliyetler hakkında bir nutuğun takip edeceği kaçınılmaz sorguya teslim olmak üzere, arabasını park etti ve merdivenleri koşarak çıktı.

Geniş ve havadar fuayeden girer girmez, evin güney doğu kanadındaki mutfaktan gelen taze kahve kokusunu takip etti. Günün bu saatlerinde, tereyağı rengi güneş ışınları evin soluk duvarlarına vururdu.

"Lucky, sen mi geldin?" diye seslendi annesi, odaların olduğu koridordan.

"Başka kim olabilir? Kahvaltıda ne var?"

Mutfığa girdi ve mutfak masasında oturan Tanya'yı görünce şaşırdı. Tanya, Chase'in karısıydı. Minyon ve sarışın bu kadın, uzun boylu ve esmer ağabeyini tamamlıyordu. Lucky, Tanya'yı çok severdi ve sık sık ona sataşırdı. Eğer bir gün akıllanacak ve ağabeyini terk edecek olursa, üzerinde hakkı olan ilk kişinin kendisi olduğunu söyler dururdu. Elbette bu hiçbir zaman olmayacaktı. O, kendini Chase'e adamıştı, zaten Lucky bu sebepten onu bu kadar çok severdi.

Lucky içeri girdiğinde, Tanya ona her zamanki tatlı gülücüklerinden birini vermişti ki, Lucky güneş gözlüğünü çıkarır çıkarmaz ağzı açık bakakaldı. Lucky gülünce yüzü daha da biçimsizleşmişti.

Orta yaşlarında bile hâlâ çekici olan Laurie Tyler, Küçük Alvin'in oğlunun yüzüne yaptığı sanat eserini görünce elini göğsüne bastırdı ve bir adım geri çekildi.

"Aman Allah'ım, Lucky, yine bir kavgaya karıştığını duyduk ama bu kadar ciddi bir şey beklemiyordum. Bunu sana, o Cagney vahşisi mi yaptı?"

"Evet, asıl onu hiç görmeyin," diye geçiştirdi, kahve makinasından kendine bir fincan doldururken.

"Hangi cehennemdeydin?"

Lucky kahvesine üfledi, çıkan buharın ardından ağabeyine baktı ve "Sen de mi bugün pek gününde değilsin? Daha işe geç kalmış falan değilim. Zaten senin de benden pek farkın yok."

Laurie elini oğlunun omzuna koydu ve "Lucky, bir şey oldu." dedi. Gözleri, oğullarıyla aynı mavidendi ve neredeyse onlarınkiler kadar genç ve parlaktı. Ama nasılsa şu anda endişeyle bulutlanmalardı.

"Bir şey mi oldu?"

Hemen üzerine, Sage arka kapıdan uçarak girdi. Son zamanlarda Lucky kız kardeşine her baktığında şaşkına dönüyordu. Artık bir çocuk değildi. Sadece birkaç hafta önce, yüksek okul mezuniyet törenine katılmışlardı. Önümüzdeki güz döneminde, Austin'deki Teksas Üniversitesi'nde okumaya başlayacaktı. Artık ergenlik döneminde gibi de görünmüyordu. O artık bir kadın olmuştu ve sanki bu sadece bir gecede olmuştu.

Sandra Brown

"Ahırdıydım, arabasının yanaştığını gördüm," sanki koşuyormuş gibi soluksuz konuşuyordu. "Ona daha söylemediniz mi?"

"Neyi söylemediniz mi? Lanet olsun, neler oluyor?"

"Dün gece bir yangın çıktı," Chase'in sesi çok tatsızdı.

"Yangın mı?"

"Ana depoda," Chase sandalyesinden kalktı ve kendine yeni bir kahve almak için kahve makinasına doğru yürüdü.

"Tanrım," Lucky'nin birden midesi bulanmıştı. "Burada olmadığım için üzgünüm. Çok mu kötüydü? Umarım kimse yaralanmamıştır."

"Hayır, kimse yaralanmadı ama bina tamamen kül oldu. İçerideki her şey mahvoldu."

Lucky, kendini sandalyeye attı ve elini tekrar saçlarının arasına soktu. Chase'in söyledikleri inanılır gibi değildi ama etrafını çevreleyen tatsız suratlara bakılırsa, gerçektir. "Nasıl başlamış? Bütün bunlar ne zaman oldu? Söndürebildiler mi?"

"İlk alarm iki buçuk gibi çalmaya başladı. Saat dörde kadar alevlerle boğuştu. Ama sonunda söndü. Yine de korkunç bir karmaşaydı."

Chase, kardeşinin karşısındaki sandalyesine döndü. Tanya, elini yavaşça, şefkat dolu ve destek olan bir hayat arkadaşının yapacağı gibi, Chase'in bacağına koydu.

"Allah'tan sigorta primlerimizi yüksek tutmuşuz," diye hatırlattı Lucky. "O kadar nakiti bir araya getirmek zor olduğu gibi..." Çevresinde değişen bakışları fark ettiğinde, konuşmayı kesti ve sordu. "Bilmediğim bir şey daha mı var?"

Chase derin bir nefes aldı ve üzülerek kafasını salladı. Laurie, anneliğe özgü bir hisle, Lucky'i teselli etmesi gerektiğini biliyor olacak ki, Lucky'nin sandalyesine yanaştı. Tanya, başını ellerine eğdi. Sonunda, konuşan Sage oldu.

"Evet, hem de daha çok şey var. Ona kim söyleyecek?"

"Sessiz ol, Sage."

"Ama anne, eninde sonunda öğrenecek."

"Sage!"

"Lucky, bunu senin planladığından şüpheleniyorlar."

Böüm 5

Lucky kafasını çevirip, dik dik ağabeyine baktı.

"Planlamak mı dediniz? Bu, planlı bir yangın mıydı?"

"Kundaklama olduğuna hiç şüphe yok!"

"Ve birileri, bunu benim planladığımı mı düşünüyor?" Lucky kulaklarına inanamıyor, öfkeden burnundan soluyordu. "Böyle bir şeyi neden yapayım?"

"Sigortadan para almak için."

Lucky, duyduklarına inanamayan bakışlarla etrafı süzerken, odadaki diğer dört kişinin tepkisini ölçmek için, dikkatle kendisini izlediklerini fark etti. "Nedir bu? Bugün 1 Nisan falan mı? Bu bir şaka, değil mi?"

"Keşke öyle olsaydı."

Chase öne yaslandı ve kahve kupasını, sanki boğmak istercesine iki eliyle sardı. Açık gri gözleri, güçlü yüzünden ateş saçarak bakıyordu. O da, kardeşi kadar yakışıklı bir adamdı. Ama onun yakışıklılığı, Lucky'den farklıydı. Lucky, yüzyıllar öncesinden kalma bir kovboy gibi cüretkâr ve umursamazken, Chase'in çekici bir ciddiyeti vardı.

"Pat'ın böyle bir şeyi öne sürdüğüne inanamıyorum," dedi Chase.

"Pat mı? Şerif Pat Bush mu? Dostumuz Pat mı?" diye haykırdı Lucky. "Onu dün akşam mekânda gördüm."

"Ve bu seni son görüşleri olmuş."

"Küçük Alvin ve adı Patterson'la yaptığın kavgayı duyduk," dedi Sage. "Herkes, bir kadın için dövüştüğünüzü söylüyor."

"Abartmışlar. Kadını sıkıştırıyorlardı ve kadın, asılmalarından rahatsız olmuştu. Tek yaptığım, müdahale etmekti," diye kavgayı kısaca özetledi. "Sen de olsan, aynısını yapardın Chase."

"Bilmiyorum," diyerek şüphesini belirtti Chase. "O ikisiyle dövüşe girmem için, bahsettiğimizin herhangi bir kadın olmaması gerek."

Lucky kendini, Dovey'i düşünmekten alıkoydu. "Jack Ed bıçağıyla bana saldırdı. Gömleğim bu yüzden yırtıldı."

"Sana bıçakla mı saldırdı?"

"Merak etme anne, önemli bir şey değil, sadece bir sıyrık. Görüyor musun?" Kanlı gömleğini sıyırdı ama karnındaki yay şeklindeki kesik, Laurie'nin içini pek ferahlatmadı.

"Birine gösterdin mi?"

"Gösterdim denebilir," diye mırıldandı. Dovey üzerine viski dökerken, kesğin nasıl sızladığı aklına geldi.

Sage sordu. "Uğruna dövüştüğün kadın kimdi?" Ağabeyinin kadınlarla ilgili maceraları, onu hep büyülemişti. "Kadına n'oldu?"

"Sage, bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum." Annesinin sesi sertti. "Senin yapacak başka bir işin yok mu?"

"Bundan daha ilginç bir şey yok."

Lucky, aralarında geçen konuşmaya aldırış etmiyor, ağabeyini izliyordu. Chase'in iç karartan yüz ifadesinden anlamıştı ki, bu konu sadece ilginç değil aynı zamanda kritikti de.

"Pat, kundakçılık yapacağıma asla inanmaz, hem de kendi depomuza," Lucky başını, bu akıl almaz iddiayı reddedercesine, iki yana salladı.

"Hayır ama federallerin inanabileceği konusunda beni uyardı."

"Federaller mi? Bu lanet olası olayla, federallerin ne işi olabilir?"

"Eyaletler arası ticaret kanunları. Elli bin doların üzerindeki hasarlarda," Chase kanuni kriterleri belirtti. "Tyler Sondaj'da çıkan bir yangın, 'Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Şubesi'nin soruşturma alanına giriyor. Pat, tüm bunlara hazırlıklı olmamız konusunda, beni açık açık uyardı. Durum hiç iyi görünmüyor, Lucky. Banka bizi rehinde tutuyor. Büyükbaba Tyler bu şirketi kurduğu günden beri, işler hiç bu kadar kötü olmamıştı. Her bir cihaz yüzde yüz sigortalı," omuz silkti ve devam etti. "Onlar açısından bakarsan, bu çok işlerine yaradı."

"Ama bizi tanıyan herkes, bunun ne kadar aptalca olduğunu bilir."

"Umarım öyledir."

"Neden ben?"

"Çünkü ailenin asabisi sensin," Sage'in cevabıyla, herkes afallamıştı.

"Şimdiye kadar," Chase kaşlarını çattı, sert sert kız kardeşine baktı ve devam etti. "Dün gece mekânı terk ettikten sonra nerede olduğuna dair bir açıklama getiremedik."

"Ve bu, beni otomatik olarak kundakçı mı yapıyor?" diye bağırdı.

"Bu çok saçma biliyorum ama karşı karşıya kaldığımız durum bu. Eğer suçun işlendiği sırada, başka bir yerde olduğunu kanıtlayacak kuvvetli bir tanık bulabilirsek, hiç problem yok. Bana ilk sordukları, dün gece nerede olduğumdu. Evimde, yatağımda, Tanya'yla beraberdim ve bunu Tanya da teyid etti."

"Sence bana inandılar mı?" diye sordu Tanya.

Chase karısına gülümsedi. "Sen, yapmak zorunda bile kalsan, ikna edici bir şekilde yalan söyleyemezsin." Karısının burnunun ucuna ufak bir öpücük kondurdu ve sonra tekrar kardeşine döndü.

Yarımlar İçin

"Geceyi evde geçilmemişsin. Bütün gece nerede olduğunu soracaklar."

Lucky boğazını temizledi, sandalyede dikleşti ve suçlu gözlerle annesine baktı. Huzursuzluğunu gören annesi, her derde deva yöntemine başvurdu. "Bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Lütfen anne," Lucky'e kendini, kimsenin yapamadığı kadar alçak ve utanmış hissettirebilen tek kişi, annesiydi. Ocağa döndü ve Lucky'e pastırmalı yumurta pişirmeye koyuldu.

Sage, masada bulduğu boş bir sandalyeye zıplarken, "Doğal olarak, bu sabah ilk aradığımız kişi, Susan Young oldu." diye bilgilendirdi ağabeyini.

"Off korkunç," diye homurdandı Lucky,

"Duyduğunda, resmen öfkeden kudurdu. S., olup gitsin, dedi."

"Sage," diye uyardı Laurie.

"Söylemedim ki. Sadece baş harfini söyledim."

"Bir bayana hiç yakışmıyor."

Sage gözlerini devirdi ve tekrar ağabeyine döndü. "O seni yemek masasında beklerken, senin çapkınlık peşinde olduğunu öğrenince, pek şaşırmadı."

Cızırdayan pastırma sesinin arasında annesinin duymaması için, Lucky alçak sesle küfretti. "Onu aramayı unuttum."

"Tamam o zaman," dedi Sage, bir yandan parmağına doladığı koyu kumral saçlarıyla oynarken. "İnandırıcı bir hikâye uydursan iyi edersin. Çünkü öfkeden her yerinden dumanlar çıkıyordu." Gözlerini kısıp, çaydanlıktan çıkan buhar sesine benzer bir ses çıkardı.

"Şu anda Susan'm kıskançlıklarından daha fazla endişelenmemiz gereken şeyler var," dedi Chase.

"Ayrıca," masaya bir tabak dolusu yiyecek getiren Laurie lafa daldı. "Lucky'nin gönül işleri, seni hiç mi hiç ilgilendirmez küçük hanım."

Lucky tabağa saldırmıştı. Birkaç dakika sonra, mutfaktaki tek gürültünün, çatalın tabağa değerken çıkardığı ses olduğunu fark etti. Kafasını kaldırdı ve herkesin, bir şeyler söylemesini beklercesine, gözlerini ona diktiğini gördü.

Omuzlarını hafifçe silkerek, "Ne var?" dedi.

"Ne mi var?" diye cevap verdi Chase, sesini yükselterek. "Hepimiz, dün akşam nerede olduğunu söylemem bekliyoruz. Takım elbiseli, koyu renk gözlüklü ve rozetli adamlar kapıya dayandığında, onlara söyleyecek bir şeyimiz olsun diye."

Lucky, gözlerini tabağına eğdi. Artık hiç iştah açıcı görünmüyordu. "Şey, ben, geceyi bir hanımefendiyle geçirdim."

Sage, alaycı bir ses çıkardı. Aynı Pat Bush, Dovey için "Bir hanımefendi," dediğinde, Lucky'nin yaptığı gibi.

"Hangi hanımefendi?" diye sordu Chase.

"Fark eder mi?"

"Normalde hayır. Ama bu sefer, fark eder."

Lucky alt dudağını kemiriyordu. "Hiçbiriniz onu tanıımıyorsunuz."

"Şehir dışından mı?"

"Evet. Şu Alvin'in asıldığı kadın."

"Mekândan hiç tanımadığın birini alıp, geceyi onunla mı geçirdin?"

"Chase, sen kim oluyorsun da beni sorguluyorsun?" Lucky sinirle bağırıyordu. "Tanya'dan önce, sen de pek farklı şeyler yapmıyordun."

"Ama iş yerimizin alev alev yandığı gece değil," diye bağırdı ağabeyi.

Tanya araya girdi. "Chase, Lucky dün gece olacakları bilemezdi."

"Teşekkür ederim Tanya," Lucky'nin sesi yaralıydı.

"Off Lucky. Bu, şu günlerde yapılacak fazla cesur bir davranış."

"Anne, ben aptal değilim. Gerekli önlemleri aldım, merak etme."

Sage sıırttı, gözleri meraktan parılıyordu. "Sen, şu muhteşem izci çocuk değil misin? 'Gerekli önlemleri' aldığın için sana madalya takmadılar mı?"

"Kapa çeneni ufaklık," diye kükredi Lucky.

Allah'tan Tanya, Chase'in sinirini yatıştırmıştı. İki kardeşin arasında, sık sık kıvılcımlar uçuşurdu. Ama kinleri, ancak alevleri sönene kadar sürerdi. "Tamam. Kendini temize çıkarmak için yapman gereken tek şey, bu kadından, senin için tanıklık etmesini istemek."

Lucky, kirli sakalını kaşıdı ve "Bu biraz zor olabilir," dedi.

"Nedenmiş o? Yetkililere, bütün geceyi onun yanında geçirdiğini söylersen, seni sanıklar arasından elerler ve gerçek kundakçının peşine düşerler."

Chase, içinde bulundukları çıkmazın sona erdiğini düşünüyordu. Ayağa kalktı. Lucky başıyla, Chase'e oturmasını işaret etti.

"Bu konuda ufak bir sorun var Chase."

Chase yavaşça tekrar yerine oturdu. "Ne sorunu? Ne kadar ufak bir sorun?"

"Şey, onun adını bilmiyorum."

"Kadının adını bilmiyor musun?"

"Hayır efendim."

Bu gün, Lucky'nin günlüğüne, hayatının en kötü günlerinden biri olarak geçecekti. Hâlâ başı ağrıyor, sanki kafasının içinde çalışkan bir ağaçkakan sürüsü yaşıyordu. Küçük Alvin'in yumruğuyla

Yarımlar İçin

buluşan gözü, hâlâ bulanık görüyordu. Görmüş oldukları kötü muamele yüzünden, vücudunun her kası sanki çılgılık atıyordu. Kendi iş yerini kundaklamakla suçlanıyordu. Sırf, geceyi teşhis edemediği bir kadınla geçirdiği için, kendi ailesi de dâhil, herkes ona cüzzamlıymış gibi davranıyordu.

Bir de düne kötü diyordu.

Surat ifadelerine bakılırsa, ne şerif, ne onun yardımcıları, ne de federal dedektifler, Lucky'e, ailesinin ona bu sabah inandığından fazla inanmıştı.

Dedektiflerden biri, Pat Bush'a "Şu kavga olayında, sen kadının adını almadın mı?" diye sordu.

Pat burnundan soluyordu. "Hayır. Hata yaptığımı sonradan anladım ama o anda buna gerek yok gibi görünüyordu. Kadın şikâyetinde bile bulunmadı."

Ajandan gelen tek tepki, şüphe dolu bir "Hımm" oldu ve tekrar Lucky'e döndü. "Adını sormak hiç aklınıza gelmedi mi?"

"Geldi tabi. Bana adının Dovey olduğunu söyledi ama..."

"Kodlar mısınız lütfen?" Elinde spiralli bir defter tutan diğer ajan talep etmişti.

"Neyi kodlayacağım?"

"Dovey."

Lucky, artık çileden çıkmış, sabrı tükenmiş bir hâlde Pat Bush'a doğru ofladı. Yardımını bekliyordu. Şerifin kısaca kafa sallayışı, bu anlamsız talebi yerine getirmesini söylüyordu. Lucky, kısa ve net kodladı. "En azından ben, bu ismin doğru olduğunu sanıyorum. Motel kayıtlarına, kendini Mary Smith, Dallas diye kaydettirmiş," Parmaklarını çıtlattı ve birden umutla başını kaldırdı. "Dinleyin, resepsiyonist çocuk beni hatırlayacaktır,"

"Hatırlıyor. Onunla çoktan görüştük."

Lucky, daha önce dedektiflere, Milton Point'le Dallas'ın arasında kalan otabanın üzerindeki motelin ismini vermişti. "Lanet olsun, o zaman neden hâlâ benimle uğraşıyorsunuz? Eğer temize çıktıysam, hâlâ neden iş yerimi yakan adamın peşinde değilsiniz?"

"Resepsiyonist, sizi sadece bu sabah gördüğüne dair şahitlik edebiliyor," diye cevap verdi kıdemli ajan. "Sizi, dün gece odaya girerken görmemiş. Görmüş bile olsa, bütün gece orada kaldığınıza ve hiç çıkmadığınıza dair tanıklık edemez."

Lucky, Şerif Bush'un ofisindeki eskimiş, asker yeşili demir dolaba dayanmış duran ağabeyine baktı. "Tüm bunlar çok fazla. Onların kurallarıyla hırsız-polis oynamaktan yorulдум," dercesine kafasını salladı.

Ajanın soğuk bakışlarına denk geldiğinde, küstahça sordu. "Elinizde, bu suçu işlediğime dair herhangi fiziksel bir kanıt var mı?"

Ajan, sivri uçlu ayakkabılarının üzerinde, bir ayağını boşa alıp, öbürüne yüklenerek cevap verdi.

"Yangının kesin sebebi, henüz tespit edilemedi."

"Beni, yangınla ilişkilendiren herhangi bir şey var mı?" diye tekrarladı Lucky.

Ajan, sırtı duvara yaslı cevap verdi. "Hayır."

"O zaman ben gidiyorum." Sandalyeden kalktı ve kapıya yöneldi.

"Gözetim altında olacaksınız, şehirden ayrılmaya kalkışmayın bile."

"Cehenneme kadar yolun var." dedi Chase, Lucky'nin arkasından çıkarken.

Birkaç saniye sonra, adliyenin kapısından çıkarken, "Lucky, bekle!" diye seslendi Chase. Lucky, resmi binanın önündeki kaldırımda, çoktan arabasının kapısına uzanmıştı bile. Yetişmesi için, Chase'i bekledi.

"Şu pisliğe inanabiliyor musun?" Lucky, çenesiyle birinci katı, sorgulamanın yapıldığı ofisi işaret etti.

"Evet, tam bir pislik ama adamlar çok ciddi."

"Bana mı söylüyorsun?" diye söylendi Lucky. "Saç diplerime kadar diken diken oldum. Şu yaşlı adam Bledsoe'nun çitlerini yıkmaktan tutuklandığımız gece vardı ya, ben o gece hapse doydum. Biliyorsun, o olay bir kazaydı! O sırada adamın safkan kısırağının çayırda otladığını nasıl bilebilirdik ki? Ya da, kızgınlık döneminde olduğunu?"

Chase, çatık kaşlarının altından kardeşine baktı ve bir ağızdan gülmeye başladılar. "Eşek oraya koşup, kısırağın üzerine çıktığında adam nasıl da kafayı yemişti. Bir aşağı bir yukarı zıplayıp, nasıl anırdığını hatırlıyor musun? Hayatımda hiç o kadar gülmemiştim,"

"Ertesi sabah babam bizi almaya geldiğinde, gülmeyi ancak kesebilmiştik. Hatırladığım kadarıyla, babam eve kadar bir tek kelime etmemişti."

"Şehirden eve giden o yol, bize hiç o kadar uzun gelmemişti." diye teyid etti Chase. "Bütün yol boyunca, cezamızın ne olacağı hakkında kaygılanmıştık. Ama biliyorsun," Muzipçe göz kırptı. "O kısırağın yavrusu, hayatımda gördüğüm en çirkin katırdı."

Geçmiş hatırlayıp, bir süre güldüler. Sonunda, Lucky içini çekerek elini arka cebine soktu ve arabasının tamponuna dayandı.

"Bugüne kadar tüm adımlarımızı kanuna uygun attık. Böyle bir şeyle hiç karşı karşıya kalmamıştık Chase. Ellerinde, suçlu olduğuma dair hiçbir şey yok, ama lanet olsun, neden bu kadar korkuyorum?"

"Kundakçılık gibi ağır bir suçla yargılanmak, çok korkutucu çünkü. Korkmamak için aptal olman lazım."

"Ailemizin kadınlarından birinin başına gelmiş olsa, umarım böyle bir şeye gerek kalmaz diye düşünüyorum ama bir DNA testi, motel odasında seks yaptığımı kanıtlar,"

Chase'in yüzü buruşmuştu.

"Haklısın, bu fikir benim de midemi bulandırıyor," dedi Lucky tatsız bir ses tonuyla. "Ama test

Yarımlar İçin

sonuçları, orada olduğumu kanıtlasa da, kadının orada olduğunu kanıtlayamaz. Ya da gece boyunca, bir ara çıkıp buraya gelip, yangını çıkartıp, sabaha karşı motele geri dönüp resepsiyoniste görünmediğimi de kanıtlayamaz."

"Suç işlendiği sırada, olay yerinde olmadığını kanıtlayacak tek insan, o kadın." Chase, cümlesinin sonunda, üstü kapalı bir soru işaretini ima etmişti.

Lucky, hayal kırıklığına uğramıştı. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama zannettiğin gibi seviyesiz bir şey değildi."

"Kardeşim, emin ol kulağa oldukça seviyesiz geliyor."

"Biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Bak, kadının peşine ben düştüm, çünkü o iki ahlaksızdan onu koruduğum için, bana teşekkür bile etmeden, aceleyle mekândan çıkmıştı. Bu beni çıldırtmıştı. Ona yetiştim ve motelde, kadının odasında onunla konuştum. O sırada, hâlâ Küçük Alvin'in darbelerinin etkilerini hissediyordum. İçtiğim viskiler, beni sersemletmişti. Yatağa uzandım. Sanırım, ondan sonra, bana karşı mahcup hissetti ki, yaramı temizledi ve gözüme buz koydu. Sonra ben uyuya kaldım."

"Birlikte olduğunuzu sanıyordum,"

Lucky, ağabeyinin meraklı yüzünden öteye baktı. "Gece, bir ara uyandım," dedi yavaşça. "Tarif edilemez, koyu kıvıllı saçları vardı. Ve teni kaymak gibi, pürüzsüzdü, bilirsin işte." Lucky, bu duygusallığı kendine yakıştıramadı ve düşüncelere dalmış hâlden aniden silkindi. "O, zarif bir kadındı Chase."

"Öyleyse, o mekânda ne işi vardı?"

"Lanet olsun, bilmiyorum. Ama o, bildiğin, birkaç içki karşılığında bedenini veren kadınlardan değildi. Alemci bir kadın değildi. Ağır ve... ve... oturaklıydı. Benim her zaman, hastalıklıymış gibi uzak durduğum türden bir kadındı."

"Bu seferkinden uzak durmayı pek becerememişsin ama."

Lucky, hemfikir gözüküyordu. Bu konuyu henüz kafasında değerlendirememiş olmasına rağmen, her nedense önceki geceden pişman değildi. Bunun, Dovey'le ya da Mary'le ya da ismi her neyse, son karşılaşması olduğunu da düşünmüyordu.

Birlikte oldukları gece sebebiyle, hayatı boyunca bulaşmadığı kadar büyük bir belaya bulaşmıştı. Bundan ders çıkarmalıydı. Ama yine de, o geceden, izah edilemez bir şekilde pişmanlık duymuyordu, en azından şu an içinde bulunduğu durumdan duyduğu kadar.

"Peki, planın ne?"

Chase'in sorusuyla, daldığı derin düşüncelerden sıyrıldı. "Onu bulacağım."

"Adını bile bilmezken bunu nasıl yapacaksın?"

"Onu aramaya, mekândan başlayacağım ve oradan yol alacağım."

"İyi öyleyse, iyi şanslar."

"Sağ ol."

"Eğer bana ihtiyacın olursa, nerede bulacağını biliyorsun."

"Sana ve çocuklara, ortalığı temizlemenizde yardımcı olmak istiyorum." diye teklif etti.

"Araştırma bitmeden başlayamayız. Ne kadar süreceğini Allah bilir çünkü bir delil bulabilmek için, her yeri didik didik titizlikle inceliyorlar. Tek yapabileceğin, benim gibi oyalanıp beklemek."

"Hayır, sen vaktini kendini aklamak için harcasan daha iyi olur. Temize çıkana kadar, sigorta şirketi bize tek bir kuruş bile ödemeyecektir." Chase günışığından kamaşan gözlerini kıstı. "Bunu kimin yapmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"İlk tahminim, Küçük Alvin ve Jack Ed olurdu,"

"İntikam mı diyorsun?" Chase kıkırdadı. "Duyduğum kadarıyla, Küçük Alvin'i doğduğuna pişman etmişsin."

"Hak etti."

"Pat'da onun şüpheli olabileceğini düşündü ama tüm Cagney kabilesi, o gece erkek kardeşleriyle kâğıt oynadığına yemin etti."

"Kasıklarında bir buz torbasıyla mı?"

Chase tekrar güldü. "Seni asla çok sinirlendirmemem gerektiğini bana hatırlat, olur mu?" Yüzü birden, tekrar ciddileşti. "Asıl demek istediğim."

"Ne?"

"Susan Young'ı görmeye gitsen iyi edersin. Babası sabahtan beri beni iki kere aradı. Neler olduğunu öğrenmek istiyor."

Lucky küfretti. "Haklısın. Oraya gidip, onu yatıştırsam iyi olur. Bu dönemde bankayla aramız hiç olmadığı kadar iyi olmak zorunda. Ayrıca dün akşam, onu yemekte ekmekle gerçekten alçaklık ettim."

"Ve tabi, geceyi başka bir kadınla geçirdiğini, herkese ilan etmekle," Chase kuşkuyla Lucky'e baktı. "Demek ki, kızıl saçlı olmak gerekiyormuş."

Lucky, kandırıldığını kabul etmiyordu. Kabrio arabasının koltuğuna yerleşti ve motoru çalıştırdı. "On veya yirmi yıl sonra, aynı Bledsoe'nun safkan kısıraktan doğma katırına yaptığımız gibi, bu olaya da gülüyor olacağız."

Kadın mutfığa girdi ve buzdolabını açtı. Beklediği gibi dolap boştu. Yalnız yaşamının en kötü yanlarından biri de, boş bir dolaptı. Yine de yiyeceksiz kalmak, birisi için yemek hazırlamaktan daha az can sıkıcıydı.

Bu sabah erkenden Dallas'a dönerken, alışveriş için markete girme fikri hiç cazip gelmemişti.

Yarımlar İçin

Onun yerine doğrudan dairesine gelmiş, kırıklığını hafifletmek için uzun ve sıcak bir duş almış, sonra da yatmıştı.

Günün çoğunu yatakta, kendine bu zorlu sınavdan sonra dinlenmeyi hak ettiğini söyleyerek geçirdi. Aslında, önceki gece olanlar hakkında, vicdaniyla yüzleşmesi gerekecek anın gelmesinden korkuyordu.

Kutunun dibinde yarım fincan kadar yağsız süt kalmıştı. Ekşimediğinden emin olmak için, önce kokladı. Sonra sütü, bir çanak pirinç gevreğinin üzerine döktü. O kadar bayatlardı ki, gevreklerden tek bir çıtırtı bile gelmiyordu ama yine de boş midesini doldurmaya yarardı.

Salona geçti, koltuğun bir köşesine kıvrıldı ve uzaktan kumandaya uzandı. Dizi filmler için çok geçti ve akşam haberlerine de daha çok vardı. Sit-Kom'ların tekrarlarıyla baş başa kalmıştı.

Sit-Kom'lardan birinde, başrol oyuncusu adam koyu sarışın ve muzip bir tipti. Etkileyici bir sırıtmayı şu anda kaldıramam, diye düşündü. Hemen kanalı değiştirdi. Dün geceyi birlikte geçirdiği yabancıyı, yakınlaşmalarını ve hatta sevişmelerini hatırlatacak hiçbir şey görmek istemiyordu.

Onu düşünmek, ellerini öyle titretmişti ki, elindeki kâseyi sehpa koyması gerekti. Ya da bir çanak, vıcık vıcık tahıl gevreğini yere dökenecekti. Yüzünü, avuçlarının içine aldı, "Tanrım," diye inledi. Nasıl bu kadar sorumsuz davranabilmişti?

Rahatlıkla, milyonlarca bahane sayabilirdi. Dünkü ruh hâlinde başlayın da, adamın, onu bu karanlık yalnızlığından ve umutsuzluğundan, sıcak ve kuvvetli kollarına çekişine, Allah vergisi öpüşme yeteneğine kadar.

"Düşünme," diye tembihledi kendine. Kumandayı tekrar aldı ve hışımla kanalları gezmeye başladı.

Yakışıklı yüzlere, kaslı vücutlara ve davetkâr bakışlara zaafı olan kadınları iyi bilirdi. Onlardan daha akıllı olduğunu sanırdı. Altın rengi göğüs tüylerinin ve gür kirpikli mavi gözlerin tuzağına düşmeyecek kadar zeki, algısı kuvvetli ve ayırt etme yeteneği olan bir kadındı. Adamın cazibesi, ahlaki değerlerini ve feminist inancını eritivermişti. Lucky Tyler, daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı yerlerine dokunmayı başarmıştı; kalbine ve bedenine.

Utançtan ağladı. Ses çıkarmamak için, parmak uçlarını dudaklarına bastırdı ve fark etti ki dudak kenarları, belli belirsiz yanıyordu. Duş alırken de adamın, göğüslerine yumuşakça ve nazikçe bıraktığı, kırmızı izleri fark etmişti. Tüm bunlar, eziyet eden hislerin tekrar karnında dolaşmaya başlamasına neden oldu.

Gözlerini sımsıkı kapatıp, uyumaya çalışırken, Lucky'nin dudaklarının meme uçlarına yaptıklarını ve kendinden geçişini hatırladı. Bedenine ilk sapanışını ve kuvvetle, derinlemesine içine işleyişini hatırladığında, belinden aşağısı zevk veren bir ağrıyla kasıldı.

Kollarını belinde kenetleyerek, bu zihinsel ve fiziksel anıları uzaklaştırmayı ümit etti. Hatırladıkları

onu kıskırtmıştı. Onu isteklendirmişti. Onu utandırmıştı.

Bir yabancıyı arzulamak mı? Ucuz bir yol üstü motelinde mi? Yapılabilecek en korkunç şey! Ne kadar umursamazca! Ne kadar yanlış! Ne kadar yakışsız!

Ama dün hiç kendinde değildi, değil mi? Birisi onu yargılayacaksa, önce yirmi dört saat önceki ruh hâlini anlamalıydı. Aynı zalim reddedilişi, o soğuk koridorlardan geçmeyi ve oradan kaçtıktan sonra bile, aynı can çekiştiren bunalımı tecrübe etmeliydi.

Bazen en büyük fedakârlıkları yapmanın bile yetmediğini hissettiği, faydasızlık ve yenilgi hissini tatmalıydı. Birisinin aşkının ya da minnetinin kazanılamayacağını, yıkıcı bir şekilde öğrenmişti ve kendini çok kötü hissediyordu.

Lucky Tyler'a gelince, adam bir melek kadar göz kamaştırıcı ve şeytanın kayırdığı evlatlarından biri kadar lezzetliydi. Eğlenceliydi, seksiydi ve ona ihtiyacı vardı.

Belki de, onun asıl albenisi de buydu. Adam, onu istemişti. Bir adamın bir kadını basitçe isteyişiydi bu. Ama o, istenmeye öylesine açtı ki. Adamın ellerinin ve dudaklarının, alıp götüren dokunuşlarını nasıl istemiştiyse, adam da onu istemişti. Ve o da, kendini adama vermişti.

"Tabi ya. Doğru," diye mırıldandı kendi kendine. Beş para etmez bahanelerdi ve hiçbiri kendini haklı çıkarmaya yetmiyordu. Yaptığı şey fazla çılgıncaydı ama yapmıştı işte. Şimdi, bunu kabullenme zamanı gelmişti.

Çok şükür ki, önsezileri kuvvetliydi ve motele giriş yaparken, sahte bir isim ve nakit para kullanmıştı. İzini bulamazdı. Bulabilir miydi? Atladığı bir şey var mıydı? Sabah, aceleyle çıkarken, arkasında adamı ona yönlendirecek bir ipucu bırakmış mıydı?

Hayır, bırakmadığından neredeyse emindi. Lucky Tyler, onu bulmaya ne kadar istekli olursa olsun, kadın tamamen meçhuldü. Önceki gece yaşananları bilecek ve unutacaktı.

"Artık," diye hırsla söyledi, koltuktan kalkarken. Sabahlığının kuşağını sıkıca bağladı ve boş yatak odasına yürüdü. Burası, evindeki ofisiydi. Masa lambasını ve bilgisayarını açtı, okuma gözlüklerini takıp, monitörün karşısına oturdu.

Çok çalışmak, her zaman kurtuluşu olmuştu. Diğer insanlar sıkıntılarını unutup, hayatlarını yaşanılır kılmak için alkole, uyuşturucuya, spora ve sekse dayanırlardı. Ama onun için-dün gece hariç- hiçbir şey çalışmak kadar işe yaramazdı. Üstelik bir de, işini yetiştirmesi gereken bir teslim tarihi vardı.

Ekranda temiz bir sayfa açar açmaz, notlarına bakarak yazmaya başladı. Parmakları klavyenin üzerinde uçuyorlardı. Bütün gece yazdı, sanki onu kovalayan bir şeytan var da, hızla yaklaşıyor gibi.

Böüm 6

Susan Young, küskün ve asık suratıyla merdivenlerden indi, yaralı görünüyordu. Görünüşünden anlaşılıyordu ki, kız neredeyse bütün gün ağlamıştı, ya da Lucky'nin öyle düşünmesini istiyordu. Gözleri nemli ve kızarıktı. Mendille silmekten, burnunun ucu aşınmıştı. Cildi benek benekti.

Merhaba yerine, "Annem seninle konuşmamamı tembihledi," dedi ve alttan üçüncü basamakta durdu.

Bu tatsız karşılamayı, potansiyel bir kaçış yolu olarak gören Lucky, "Başka bir zaman daha mı uygun olur?" diye sordu, kaygılı bir sesle.

"Hayır, olmaz!" dedi sertçe. "Konuşmamız gereken çok şey var, Bay Tyler."

Lanet olsun, diye düşündü.

Susan son üç basamağı da indi ve hışımla önden yürüyerek, resmi salona geçti. İçerideki mobilya cılası kokusu, mide bulandırıcıydı. Camlardan içeri akşamüstü güneşi giriyor, açık mavi halının üzerinde, ışık ve gölge oyunları yapıyordu. Muhteşem bir gündü. Lucky dışarıda, havanın tadını çıkarıyor olmayı diledi. Keşke şu anda, herhangi başka bir yerde olsaydı ama Young ailesinin kasvetli salonundaydı ve Susan'ın kırgın, yerden yere vuran bakışlarına maruzdu.

Susan, çift kanatlı kapıyı kapatırken, "Evet?" dedi, bir açıklama beklercesine.

"Ne diyebilirim ki? Çok aptalca bir şey yaptım ve yakalandım."

Lucky, kendini aşağılayan bir tutum içindeydi. Şimdiye kadar öğrendiklerinden bildiği bir şey vardı ki, kendini haklı göstermenin ve seni küçük gören bir kadınla başa çıkmanın tek yolu, tüm suçlu üzerine almak, dürüst olduğun kadar, sağduyulu da davranmaktı. Yine de, hayatının söz konusu olduğu bu gibi durumlarda, ipinin çekilmesini önleyebilmen için, bazen dürüstlük de bir işe yaramazdı. Ama Lucky, Susan'ın öfkesinin henüz o safhaya geldiğini düşünmüyordu.

Lucky, fazlasıyla pişman görünüyordu. "Seni dün akşam ektiğim için beni affedebilecek misin Susan?"

"Bunun için tabii ki affedebilirim, gerçi yine de çok adi bir davranıştı."

"Kesinlikle öyleydi. Bunun için aileme de bir özür borçluyum."

"Seni beklemek için yemeği bir buçuk saat erteledik. Dokuza kadar yemedik."

Bu, Dovey'nin yarasına üflediği, yumuşak nefesiyle bedenini serinletirken, tutkularını alevlendirdiği anlara denk geliyor olmalıydı. Kahretsin, tüylerinin kıpırdanması, teninin ferahlaması, nefes kesiciydi.

"Bu yaptığım için hiçbir mazeretim yok."

Bu af dileyen sözler, Lucky'nin midesini kasmaya başlamıştı. Babasının bankadaki pozisyonu olmasa, bu şımarık kız çocuğuna, kiminle yattığı konusunda hesap vermek zorunda olmadığını ve bunun onu son görüşü olduğunu söylerdi.

Dovey'i aramaya başlamak için sabırsızlanıyordu ve Susan'ı teselli etmek zorunda oluşuna, sadece politik sebeplerden katlanıyordu. Bunu yapması gerektiğini, yüzüne Chase'in söylemesine gerek yoktu. Yine de birkaç ay önce, Susan'a ilk çıkma teklif ettiği güne pişmandı. Ona hiçbir söz vermediğini, bağlılık yemini etmediğini, biri veya düzinelercesi de olsa, kiminle yattığının onu hiç ilgilendirmediğini haykırmak istiyordu. Sadece yaklaşan kredi borcu, onu tırmanan öfkesini dindirmeye zorladı.

Sesindeki ümit ışığını, Susan'ın fark etmemesini dileyerek "Belki de artık beni görmezsen daha iyi olacaksın," dedi.

Kız, bir süre düşünceli gözlerle yere baktı ve sonra başını kaldırıp, ışıldayan gözlerini Lucky'ninkilere dikti. "Bunu yapamayacak kadar affedici bir ruhum var,"

Lanet olsun! Kadınlar affetmeyi seviyorlardı. Bu, affedilenin üzerinde muazzam bir güç elde etmelerini sağlıyordu. Zavallı salağın suçu, didiklenecek bir ceset bulan akbabalar gibi, onların işine geliyordu.

"Bizi yemekte ekişini affedebilirim," dedi. "Bir bar kavgasına karışmanı da görmezden gelebilirim. Çünkü biliyorum ki uçan bir yapın var. Beni çeken yönlerinden birinin de bu olduğunu itiraf etmeliyim."

"Ama en zor affedebileceğim şey..." Dudakları ve sesi titremeye başlamıştı. "Beni, bütün şehrin karşısında küçük düşürdün. Herkes, bir fahişeyle birlikte olduğun için, dün gece yangın çıktığında orada olamadığını söylüyor."

"O bir fahişe değildi," Dovey için bu kelimenin kullanılması Lucky'i öyle sinirlendirmişti ki, hislerinin yoğunluğuna kendisi de şaşırılmıştı.

"O zaman neydi?"

"Bir yabancı. Onu daha önce hiç görmedim ama bir fahişe değildi." Susan onu sinsice izliyordu. Lucky sesini biraz yumuşattı. "Bak Susan, ben dün gece kimseyle birlikte olmayı planlamamıştım. Bir şekilde oldu işte."

Gerçek buydu. Dovey'nin motel odasına, onunla yatma niyetiyle gitmemişti. Tek istediği, kadını da, en az kendisi kadar kızdırmak ve sonra da özrünü duyup gitmekti.

İşlerin planladığı gibi gitmemesi, tamamen onun suçu değildi. Zaten kadının yanına vardığında, yarı baygın sayılırdı. Ve o, sıcaktı, yumuşaktı, mis kokuluydu ve uysaldı. Nemli dudakları, Lucky'nin dudaklarının arasında gezinmeye hazır, bedeni duyarlıydı. Vücudunun, bu cinsel dürtülere doğal olarak cevap vermesi, onun suçu değildi. Elbette, cevap vermeye fazlasıyla uygun durumdaydı.

Yarımlar İçin

"... anlıyorum. Dün buradan çıkarken tahrik olmuşsun, değil mi?"

Konuya dönmek için gözlerini kırpıştırdı ve Susan'ın dediklerini idrak etmeye çalıştı. "Şey, evet."

Susan yanaştı ve alingan, yaşlı gözlerle Lucky'e baktı. Dudakları çok savunmasız görünüyordu. Tüm ağlanıp sızlanmalarından, Lucky kızın çok çaresiz olduğunu biliyordu.

"Aslında bana olan ateşini, bir başka kadın üzerinde söndürdün," diye fısıldadı, ellerini göğsüne kavuşturarak.

"Sanırım bundan gurur duymalıyım ama yine de çok kırgınım. Seni yatakta başka bir kadınla düşününce, içimden ölmek geliyor."

Ölmektense, öldürmeye daha yakın görünüyordu. Artık gözleri, gözyaşıyla parlamak yerine gazele ışıldıyordu. "Ama bir adam çok tahrik olduğunda, bunu bir şekilde boşaltmak zorunda olduğunu anlayabiliyorum."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve Lucky'nin dudağına bir öpücük kondurdu. "Neler hissettiğini biliyorum Lucky. Benim de seni istemediğimi mi sanıyorsun? Kendimi saklamamın tek nedeninin, düğün gecemizin özel olmasını istediğim için olduğunu, bilmiyor musun? Şu anda benim de seninle ne kadar sevişmek istediğimi görmüyor musun?"

Doğruydu, önceki gün öğle yemeğinden sonra Susan'm yanından ayrılırken biraz tahrik olmuştu ama televizyonda malum filmleri izlerken olduğundan azıcık daha fazlaydı. Dovey'nin bedenine girerken yaşadığı coşku ve alevin yanında, çok hafif, hatta buz gibi kalıyordu.

"Bak Susan," dedi rahatsız olmuş bir sesle. "Bu düğün vesaire ile ilgili tüm konuşmalar..."

Susan parmaklarını adamın dudaklarına götürdü. "Şşşş. İçinde bulunduğun bu karmaşık durumu temizlemeden, kimseye ilan edemeyeceğimizi biliyorum. Zavallı bebeğim." Parmaklarıyla adamın saçlarına dokunmaya yeltenmişti ki, Lucky başını hızla geri çekti ve ona dokunamadan, kızın elini yakaladı.

"İlan etmek mi?"

"Nişanlanacağımızı ilan etmekten bahsediyorum aptal," dedi, şakayla karışık, adamın göğsüne hafifçe dokunarak. "Ve bu yangın konusundaki yanlış anlaşılmayı bir an önce gidermek ve tabi bir de, seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamak için, dün geceyi benimle geçirdiğini söyleyeceğim."

"Ne?"

"Bu sabah yalnız uyandığını ve olay anında orada olmadığına tanıklık edecek kişiyi bulamadığını herkes biliyor. Ben de seninle olduğumu söyleyeceğim. Elbette annem ve babam çılgına dönecekler ama eğer parmağımda bir nişan yüzüğüm olursa, beraber olmamızın kaçınılmaz olduğunu kabul edeceklerdir. Bu işi resmileştirdiğimiz için mutlu olacak ve bir günah gecemizi görmezden geleceklerdir."

Sandra Brown

Ya düpedüz işbirliği teklif ediyordu, ya da kurduğu asılsız hayallerle avunuyordu. Yaptığı hangisi olursa olsun, bu kız tehlikeliydi ve nazıkçe, dikkatle üstesinden gelinmeliydi.

"Şimdi ortaya çıkıp, dün gece benimle olduğunu söylersen, sana inanacaklarını nereden çıkardın?"

"Diyeceğim ki, itibarımı düşündüğün için, olay anında orada olmadığına tanıklık etmeme, başta izin vermedin ama ben, sen kabul edene kadar ısrar ettim."

"Görüyorum ki, en ince ayrıntısına kadar düşünmüşsün."

"O kadına ulaşamadığını duyduğumdan beri, tek düşündüğüm bu. Annemle babam yattıktan sonra, gizlice dışarı çıktım diyeceğim. Aslına bakarsan, gerçekten de çıktım."

"Ne için?"

"Kendimi çok mutsuz hissediyordum. Biraz arabayla dolaştım ve senin her zaman takıldığın yerlerin önünde arabayı aradım. Bulamayınca da eve döndüm. Ailem dışarı çıktığını bilmiyor. Bulduğumuzu ve geceyi birlikte, tutkuyla sevişerek geçirdiğimizi söyleyebilirim." Şeytani bir gülümsemeyle devam etti. "Hiç kötü bir fikir değil."

"Dün olanlar hakkında, biraz önce hiçte böyle hissetmiyordun," diye kıza hatırlattı Lucky.

"Kızların fikirleri çabuk değişebilir."

Kızın aklından geçeni anlamak, şöminenin üzerinde duran Waterford vazosunu görmek kadar basitti. Dün adamı reddetmişti ve Lucky de şehvetini bir başkasıyla gidermişti. Susan kadar kendini beğenmiş-ki bunu şehirdeki herkes çok iyi biliyordu-bir kıza, katlanılamazdı. Kendi itibarını kurtaracak senaryoyu ve tabi, aynı zamanda Lucky'nin boynuna tasmayı sonsuza dek geçirecek yolu bulmuştu. Yalanı her ne kadar Lucky'i kurtaracak ta olsa, aslında kendine hizmet ediyordu.

"Başımdan geçenleri ört bas etmek için, yalan mı söylemek istiyorsun? Benim için bunu yapar mısın?"

"Ve kendim için," diye kabul etti. "Ben seni istiyorum Lucky Tyler. Ve neye mal olursa olsun, sana sahip olma niyetindeyim."

Ben istesem de istemesem de, diye düşündü Lucky.

"Şerif Bush'u hemen arayacağım," dedi aniden ve telefona yöneldi.

Lucky kolunu uzattı ve kızın elini tuttu. "Bunu yapmana izin veremem Susan."

Parlak gülümseyişi bir anda soldu. "Nedenmiş o?"

"Federal dedektiflere yalan söyleyerek başına büyük belalar açabilirsin. Benim için bunu yapmana izin veremem."

"Ama yapmak istiyorum."

"Ve ben de buna minnettarım," dedi, sesinin samimi görünmesine çaba harcayarak. Gelgelelim, Susan'ın ikna olmadığını görebiliyordu. "Düşünmeme izin ver. Biliyorsun Susan, yalancı şahitlik büyük bir suç. Böyle bir şey yapmana izin vermeden önce, düşünmeye ihtiyacım var."

Yarımlar İçin

Kızın gülüşü değişti ve artık sesinde bariz bir keskinlik vardı. "Üzerinde çok fazla düşünme. Teklifim ne kadar geçerli kalır, bilemiyorum."

İşbirlikçi küçük sürtük, diye düşündü. Kendini zorlayarak gülümsedi. "Benim için önemlisin, biliyorsun değil mi? Seninle ilk tanıştığımızda, bu kadar problem yaşayacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu."

"İstedğim neyse, onun peşinden giderim. Bu kadar basit."

Allah bu kızın kancayı takacağı adama yardımcı olsun. Orada sessizce ant içti, o adam Lucky olmayacaktı. "Şey, yapmam gereken çok şey var Susan, gitsem iyi olacak."

"Gitmek zorunda mısınız?" diye mızızlandı.

"Zorundayım."

"O zaman, bunu da yanına al." Kollarını adamın boynuna doladı, başını kendine çekti, dudaklarına ıslak ve imalı bir öpücük kondurdu. Nihayet geri çekildiğinde, fısıldadı. "Belki bu, başka bir kadına gitmeden önce iki kere düşünmeni sağlar."

Lucky öpücüğe katlandı çünkü kadınsı naz ve oyunlarla, hakiki fesatlık arasındaki farkı iyi biliyordu. Susan Young'ın yaptığı ikincisiydi. Onunla evlenmesi için, şantaj bile başvururdu.

Başarılı ama geçici bir kaçış yaptığını düşünerek ön kapıdan çıktığı an, öpücüğün dudaklarında kalan kalıntıların, elinin tersiyle sildi.

Bu öpücük, onu hiç çekmemişti. Kesinlikle onda şevk uyandırmamıştı. Onda, tamamen kayıtsız bir his bırakmıştı. Yaz okulundayken, Protestan Kilisesi'nin koro balkonunda, vaizin kızının himayesinde, öpüşmeyi keşfettiği ilk günden bu yana, hayatında ilk defa böyle hissediyordu.

O ilk, iç gıcıklayan, ağızdan-ağıza tecrübeyle, Susan'm hararetli öpücüğü arasında geçen zamanda, ne olmuştu da, öpüşmenin hissettirdiklerine karşı bağışıklık geliştirmişti?

Dovey'nin tadını almak, başka ne olabilirdi ki?

Barmen, kafasını kaldırıp, önündeki bar sandalyesinde oturan Lucky'i görünce inledi. "Bu akşam başka bir yere gitsen de, mekân bir gece rahat etse Lucky,"

"Kapa çeneni ve bana bir bira ver. Bela aramıyorum," "Hatırladığım kadarıyla," barmen ağır ağır konuşuyordu, "dün de aynı şeyi söylemiştin." Birayı müşterisinin önüne doğru uzattı.

Lucky birasından bir yudum aldı. "Tamamen sıkışmış durumdayım."

"Duydum. Herkes, dün gece olay yerinde olmadığını kanıtlayacak birine ihtiyacın olduğunu konuşuyor."

"Tanrım, buralarda fısıltı gazetesi, faks makinasından bile hızlı ve güvenilir,"

Sandra Brown

Barmen, ağzını yayarak sırttı. "Dedikodudan hoşlanmıyorsan, bu kadar iyi bir-nasıl diyorlardı?-namın olmayacak. Yerel şöhretlerin aktiviteleri, sıradan halkın ilgisini çekiyor."

Lucky lanet okudu ve birasından bir yudum daha aldı. "Şu kadınla ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

"Bahse girerim, senin hatırladığın kadar değildir," diye kıkırdadı. Aptalca sırtışı, Lucky'nin uyarı niteliğindeki sert bakışlarının altında eridi. "Eee şey, bir bakalım, doğal kızıldı, değil mi? Ve bunu söylerken ahlak dışı bir şey kastetmiyorum." diye ekledi telaşla.

"Koyu kestaneydi, evet."

Barmen, elini omzunun hizasında, yere paralel tutarak, "Şu boylardaydı," dedi.

"Fiziksel bir tarife ihtiyacım yok," dedi Lucky sabırsızca. "Onunla ilgili, kayda değer bir şey hatırlıyor musun?"

"Kayda değer mi?"

"Arabasını park ederken görmüş müydün?"

Barmen şöyle bir hafızasını yokladı. "Sanırım. Güneyden geldi diye hatırlıyorum."

"Güneyden," Lucky, bu bilgiyi beynine yerleştirdi. "Ne yönden geldiğini gördüysen, arabasını da fark etmiş olmalısın."

"Tabi fark ettim."

"Ne tür bir şeydi?"

"Kırmızı," dedi gururla. İşe yaradığı için memnundu.

"Kırmızı olduğunu biliyorum," diye tersledi Lucky. "Ama ne tür?"

"Yabancı bir arabaydı, sanırım."

"Marka?" Barmen kafasını iki yana salladı. "Model?" Barmenin cevabı yine olumsuzdu.

Lucky, viski bardağı dudaklarında, "Harika," diye homurdandı.

"Onu takip eden sendin Lucky. Eğer sen fark etmediysen, benden nasıl bekliyorsun?"

"Tamam, problem değil. Belki dikkatini çekmiştir diye düşündüm. Bilirsin, ben 1970 sonrasında üretilen hiçbir arabanın, ne markasını ne de modelini bilirim. Ben de senin gibi, sadece kırmızı ve küçük bir araba olduğunu hatırlıyorum. Belki hipnoz altında, plakasını hatırlarım. Bütün gün aklımı zorladım durdum ama tek bir rakamını ya da harfini bulamadım."

"Off."

"Ne var?" Lucky, taburesinden, barmenin endişeli bakışlarının geldiği yöne döndü. Kapıdan girenler, Küçük Alvin ve Jack Ed'di. Lucky'i fark ettiklerinde, bir anlığına duraksadılar. Bara, beklenen bir sessizlik çöktü. Sonra ikili, köşedeki locaya doğru sallana sallana yürüdü ve oturdu.

"Bize, ikişer bira... Hemen," diye bağırdı Küçük Alvin, barmene.

Barmen dört büyük biranın kapaklarını açtı ve içine mantar serili tepsiye yerleştirdi. Lucky hafifçe taburesinden kalktı ve cana yakın bir sesle teklif etti. "Ben götürürüm."

Yarımlar İçin

"Bak Lucky, burayı daha yeni..."

"Bela yok. Yemin ederim," Lucky en alımlı sırıtışını yaptı.

Lucky, elinde tepsi, pütürlü ahşap zeminde, köşe locaya doğru yürüdü. Küçük Alvin ve Jack Ed, korkusuz gözlerle Lucky'nin ilerleyişini izlediler.

Locaya vardığında, tepsiyi masaya bıraktı ve "Buyurun, için beyler." dedi.

Jack Ed, Lucky'nin fiziksel olarak ona bir şey yapmasının mümkün olmadığını ima ederek, alaycı bir şekilde güldü.

Lucky onu görmezden geldi ve Küçük Alvin'e döndü. "Bugün ayağa kalkabildiğine sevindim."

Öfkeden kudurmuş Alvin, "Başına gelecek var, züppe piç..." diye tehdit savurdu.

"Alvin, Alvin," Lucky başını üzölmüş gibi iki yana salladı. "Ben size barış dalı uzatırken, benimle böyle mi konuşuyorsun?" Alvin'in bir dikişte bitirdiği birayı işaret etti. "İçkileriniz benden. Dünkü yanlış anlaşılardan sonra, en azından bunu kabul edin,"

"Senin bu yumuşak konuşmaların bana sökmez. Defol!"

Lucky'nin yüzü gerildi. "Bana bak, seni..."

"Lucky!"

Dumanlı, ağır hava Chase'in sesiyle aralandı. Lucky, gözünün ucuyla, ağabeyinin masaları yaparak, Küçük Alvin'in locasına ilerleyişini izledi.

"Allah aşkına, yeni bir olay daha çıkarma," diye fısıldadı, kısa ve net.

Jack Ed dalga geçti. "Bu rodeo yıldızı kurtarmaya gelmeseydi, küçük kardeşi bir dayak daha yiyecekti,"

"Ben pek öyle duymadım Patterson," dedi Chase.

Chase, gençliğinde boğa binerdi. Kayda değer miktarda para ödölü ve rodeocular çevresinde hatırı sayılır bir ün kazanmıştı. Fakat bu sporla özdeşleşmiş tehlikeler, ailesini her zaman çok endişelendirmişti. Neyse ki, Tanya ile nişanladığında rodeoyu bıraktı. Tüm vücudu ve melekeleri eksiksiz ayrıldığı için, tüm ailenin içi rahatlamıştı.

Chase, Jack Ed'in onu tahrik etmesine izin vermedi. Ağabeyinin beklenmedik gelişiyile, kendini rahatlamış hisseden Lucky "Onlara sadece birkaç soru soracaktım," dedi.

"Ben olsam, onlara bir şey sormaya tenezzül bile etmem." dedi Chase.

Küçük Alvin biraz rahatlamış görünüyordu, locanın koltuklarından, piton yılanını andıran dev kolunu uzattı. "Ne hakkında?"

"Dün gece depomuzda çıkan yangın hakkında," dedi Chase.

"Dün gece, buradaki kadın hakkında," dedi Lucky, net ses tonuyla.

Alvin, şeytanca bir gülümsemeyle Lucky'e cevap verdi. "Duyduğuma göre, kadın senden kaçmış.

Ne yazık! Zaten oldum olası senin vasat seks yeteneğinin, fazla abartıldığını düşünmüşümdür." Jack Ed, Alvin'in sözlerini çok eğlenceli bulmuştu. Kıkırdaması, bir kadınıninki kadar tizdi.

"Bütün gece, kardeşlerinle kâğıt oynadığına hiç inanmadım," dedi Chase.

Lucky, Alvin'in tombul suratındaki haset tebessümü yerle bir etmek için, içinden gelen kuvvetli dürtüyü mucizevî bir şekilde bastırmayı başardı ve sordu. "Size adını söylemiş miydi?"

"Hem kadını becerdin hem de adını biliyorsun, öyle mi?"

Lucky, Jack Ed'in üzerine atılmıştı ki, Chase kardeşini omuzlarından yakaladı ve geri çekti. "Çıkalım buradan,"

"Seni o... çocuğu."

"Haydi gidiyoruz!" Chase kardeşini, geri geri omuzlarından sürüklerken, Lucky debeleniyordu. Botunun topuklarını yere saplayarak, Chase'in ellerinden kurtulmaya çalıştı.

Küçük Alvin alay ederek, arkasından seslendi. "Seni hapisten kurtaracak tek kadını da kaçırmam çok acıklı, Tyler."

Lucky vahşi bir ses çıkardı, dişlerini gıcırdattı ve Chase'den kurtulmak için, bir hamle daha yaptı. Neyse ki Chase, onu çok sıkı tutuyordu. "Kahrolası, sakinleşmezsen seni kendi ellerimle bayıltmak zorunda kalacağım. Senin, lanet olası derdin ne?"

Kapıdan çıkar çıkmaz, Chase, Lucky'i binanın duvarına yapıştırdı. Lucky, ağabeyinin zapt eden ellerinden silkinerek kurtuldu. "Derdimin ne olduğunu mu sordun? Adamlar haklı. Hapse girebilirim."

"Peki, bunun içerde olanlarla ne alakası var?"

"Onunla ilgili bir şeyler bulmaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Neden mi?"

"Evet, neden?" Chase ellerini beline koymuş, fevri kardeşiyle yüzleşti. "Sabahtan beri, mantıksız şeyler yapıp duruyorsun. Bu kadını, sadece tanıklık etmesi için aramıyorsun sen. Bence bunun senin için anlamı farklı."

"Delirmişsin sen."

"Bana deli diyemezsin. Küçük Alvin'le, iki gün üst üste aynı karı için kavga eden ben değilim."

Lucky, onun bir "karı" olmadığını şiddetle savunmaya hazırlanıyordu ki, kendini tuttu. İtiraz ederse, Chase'in şüphelerini haklı çıkarmış olacaktı. Saldırgan bir ses tonuyla, "Beni rahat bırak ve bu işi kendim halletmeme izin ver, tamam mı?" demekle yetindi.

"Tamam değil. Sen benim kardeşimsin. Tyler'lar asla ayrılmazlar. Senin başın beladaysa, hepimizin başı belada demektir. Ve sen, beladan uzak duramadığına göre, benden ayrılmayacaksın. Koruyucun ben olacağım."

İkisi de, sinirlerine hâkim olmaya çalışıyorlardı. İlk yola gelen Lucky oldu. "Off Chase, biliyorsun.

Yarımlar İçin

Geldiğine memnunum. Geçte anlasam öyle. Öbür gözümü de ufalamalarıyla başa çıkamazdım."

Chase gülümsedi ve kürek kemiklerinin arasına sertçe vurdu. "Beni takip et, eve gidiyoruz. Annem çok üzgün ve Tanya hepimiz için bir şeyler pişirmeyi teklif etti."

"Meşhur rostosunu mu yapacak?" diye sordu, ümitle.

"Aynen öyle,"

"Hmm," Lucky dudaklarını şapırdattı ve hemen ardından sordu. "Söyle bana, yatakta da, mutfakta olduğu kadar iyi mi?"

"Şu merak seni öldürecek," Lucky'i arabasına doğru itti. "Ve eğer geç kalıp, yemek organizasyonunu mahvedersek, ikimizin de ölümü Tanya'nın ellerinden olacak."

Lucky, şehre kadar Chase'in arabasını takip ederken fark etti ki, bugün mekâna gitmesi, ona hiçbir şey katmamıştı. Bu sabah paylaştıkları yatakta yalnız uyandığında, Dovey'i bulmaya, yine şimdiki kadar uzaktı.

Öbüm 7

"Susan Young bütün şehre ne yayıyor, biliyor musun?"

Gazetesinin arkasından, ilgilenmediğini belli eden bir ses çıkardı ve kız kardeşinin sorusuna homurdandı.

"Evleneceğinizi anlatıyor," Sage ağzına, tombul, sulu bir çilek attı ve tadını çıkararak, iştahla çiğnedi. "Sana söylemek zorundayım. Eğer o küstah şıllıkla evlenecek olursan, senin bu aileden olduğunu, resmen inkâr ederim."

"Sözler, sözler," Lucky, kahvesinden bir yudum almak için gazetesini indirdi. "Chase ve ben, ilk sutyenini buzdolabına sakladığımızdan beri, bizi aileden aforoz etmekle tehdit eder durursun. Ama henüz, o şerefe nail olamadık." Başını tekrar gazetesine gömerek, kız kardeşinin sinirli bakışlarından kaçtı.

Sage, bir dilim kepekli diyet ekmeğe, krem peynir sürdü. İlk ısırtığı alırken sordu. "Peki, Susan Young ile..."

"Susan Young ile ne?"

"Susan Young ile evleneceğin doğru mu?"

Lucky, gazeteyi kenara koydu. "Madem ciddi konulara girdin, ağabeyine biraz daha kahve ver bakalım,"

"Hiç, feminizm hareketi diye bir şey duydun mu?"

"Tabii ki duydum,"

Boş kupasını eline aldı, şöyle bir çalkaladı ve kız kardeşine kurnazca gülümsedi. Sage, yapmacık bir iç çekişle, kahve makinasına yöneldi ve kupayı doldurdu.

"Sağ ol ufaklık."

"Bir şey değil," Sage sandalyesine geri döndü. "Şaka bir yana Lucky, eğer Susan Young, seni müstakbel kocası yapmayı kafasına koyduysa, bir pırlanta yüzük bakmaya başlasan iyi edersin. İstedikini alamazsa, problem çıkaracaktır."

"Daha ne yapabilir ki? Ben zaten boğazıma kadar belaya batmışım."

Küçük Alvin'le kavgasının üzerinden bir hafta geçmişti. Bu, hayatının en uzun haftası olmuştu. Sağ gözünün etrafı, sırayla, gökkuşağının her rengine bürünmüş, şimdi de hastalıklı bir sarıya dönüşmüştü. Karnındaki kırmızı kesik ise artık pembe sayılırdı.

Şerif yardımcılarının ve sigorta araştırmacılarının yanı sıra, federal ajanlar da yangın enkazını

Yarımlar İçin

özenle incelemeye devam ediyorlardı. Son bir haftada, aleyhlerinde çıkan haberler-yüzünden, Tyler Sondaj'ın müşteri portföyünde, ani ve ciddi bir düşüş olmuştu. Kredi borcunun vadesine bir aydan az bir zaman kalmıştı ve ufak ufak gelen ödemeler, büsbütün durmuştu. İflas kaçınılmaz görünüyordu. Karanlık ufukta, en ufak bir ümit ışığı bile görünmüyordu.

Önceki sabah, "İyi olan tek şey," demişti Chase, iyimser bir havayla. "Şimdiye kadar, senin hakkında somut bir kanıt bulamamış olmaları. Ellerinde seni suçlu kılacak bir şey olmadığı sürece, ortada dava diye bir şey kalmayacaktır. Buldukları hiçbir kanıt, seninle doğrudan alakalı değil."

"Kanuni açıdan, bu bir artı," demişti Lucky. "Ama bizim fail değil de mağdur olduğumuza ikna olana kadar, sigorta şirketi hakkımızı vermeyecektir. Hapse girmesem de, rehin kalmış durumdayız."

Lucky'nin zan altında kaldığı kundakçılık şüphesinin, ortadan kaldırılabilmesi için, o gece nerede olduğunun doğrulanması gerekiyordu. Ümitsizce, Dovey'e ihtiyaçları vardı.

Şimdiye kadar, kadını bulma girişimleri, aynı dairenin içinde dönmekten başka bir işe yaramamıştı. Her gün, mekânın müdavimleriyle görüşüp, olay gecesi gördükleri esrarengiz kadınla ilgili bir şey hatırlayıp hatırlamadıklarını soruyordu. Herkes sadece, hoş görünümlü ve kıvılcık bir kadın olduğunu hatırlıyordu. Bunun ötesinde, Lucky hep mekândan eli boş çıkıyordu.

Motele yaptığı ziyaret ve gece çalışan çocukla yaptığı konuşma da pek faydalı olmamıştı. Evet, çocuk kadını hatırlıyordu ama sadece, Mary Smith adıyla kayıt yaptırdığını ve nakit parayla ödediğini. Lucky'nin viski, aspirin ve biftek aldığı süpermarketteki kasiyer ise, Dovey'i hiç Lucky'nin yanında görmemişti.

Motel personeliyle yaptığı moral bozucu görüşmeden sonra "Yeryüzünden öylece kaybolmuş olamaz," diye haykırdı Lucky, aile bireylerine. "Etrafta bir yerlerde dolaşıyor, nefes alıyor, işe gidiyor, yiyor, uyuyor ve hayatımı nasıl yerle bir ettiğinden haberi bile yok."

"Belki haberi vardır," diye ileri sürdü Tanya.

Birden durdu ve yengesine döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki yangınla ilgili haberleri, gazeteden okumuştur ve tanıklık etmesi için ona ihtiyacın olduğunun farkındadır. Ama tüm bunlara bulaşmamak için ortaya çıkmıyordur."

"Bu mümkün," dedi Chase.

Bu fikir Lucky'nin canını sıkırmıştı, bu kuruntuyu hemen aklından uzaklaştırdı. "Bu haberi sadece yerel gazeteler yayınladı ama o, Pat sorduğunda, buralardan olmadığını söylemişti. Bence adresini Dallas olarak kaydettirirken doğruyu söylüyordu. Şehirli bir kıza benziyordu,"

Lucky, sonraki birkaç gün Mustang'ile millerce yol kat etti ve civar belediyelerin seçmen listelerinde Mary Smith ismini aradı. Birkaç tane bulmuştu. Biri seksen iki yaşındaydı. Biri orta yaşlı ve kördü, üstelik ailesiyle yaşıyordu. Biri ise lise öğrencisiydi. Hepsisi, birer çıkmaz sokaktı.

Sandra Brown

Tüm Dallas'ı didik didik arayıp, bütün Mary Smith'leri, bir bir bulmak geçti aklından ama bu tamamen zaman kaybı olacak ve sonunda bir işe yaramayacaktı. Samimiyetsizce ve zekice, bu sahte ismi kullanmıştı. Peki ama neden? Cezai bir soruşturma için tanıklığına ihtiyaç duyulacağını, o zaman bilmiyordu ki.

"Lucky, sen beni dinliyor musun?"

Sage'in sabırsız sesi, onu kendine getirdi. "Ne? Susan'la ilgili bir şey mi diyordun?"

"Diyordum ki, o kindar bir kaltak."

"Onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun? O senden birkaç sınıf büyüktü."

"Evet, ama efsanesi, daha ben liseye başladığımda tüm okulu sarmıştı."

"Ne efsanesi?"

"Adiliği dillere destandı,"

"Ne gibi?"

"O kadar kıskanç bir kızdı ki, sınıf arkadaşlarından biri, mezuniyet kraliçesi seçilince, bütün okula kızın her yerinde uçuk çıkaran bir virüs olduğu dedikodusunu yaymıştı."

Lucky, içinden gelen kahkahaya engel olamadı.

"Hiç komik değil!" diye feryat etti Sage. "Dedikodu kızın adını lekeledi ve lisedeki son günlerini cehenneme çevirdi. Hepsi bu da değil."

Kolunu masanın köşesine yaslayıp, ağabeyine doğru eğildi. "Susan, kızlar basketbol takımına kabul edilen ilk yardımcı oyuncuydu. Ertesi sabah yeni kurulan takım, antrenmanlara hazırlanırken, soyunma odasında, asıl oyuncuların birinin üzerine bir sıra soyunma dolabı devrildi ve kızın kolu kırıldı. Ve Susan o sırada, dolapların arkasında duruyordu."

"Yani kızın üzerine dolapları Susan mı itmiş?"

"Evet, bu doğru."

"Sage bu saçmalık. Aptal lise dedikodularından başka bir şey olamaz."

Sage, inatla başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Şehirde yaşayan ve Susan'ı klüplerden tanıyan bazı arkadaşlarım, onun tam bir yılan olduğunu söylüyorlar. Eğer bir şeyi isterse, onu almak için her şeyi yapar." Gözlerini kıstı ve devam etti. "Şimdi gözünü sana dikti. Tek istediği Bayan Lucky Tyler olmak."

"Nedenini gerçekten merak ediyorum," dedi Lucky dürüstçe. Susan'ın ona bu denli saplantısı oluşuna anlam veremiyordu. Evet, son birkaç aydır çıkıyorlardı, biraz gülüşmüş, biraz da öpüşüp koklaşmışlardı ama Lucky'nin ağzından bir kere bile 'evlilik' kelimesi çıkmamıştı.

Ağabeyinin etkileyici sorusuna, "Çok basit," diye cevap verdi Sage. "Seninle evlenmenin ayrıcalığını, diğer kadınlar anlayamaz. Senin, yatak başlarına sadece birer çentik atıp geçtiğin kadınlar, kendilerini şanslı sayıyorlar. Buraların azgın boğası sensin. Sana sahip olmak, Susan için büyük bir

Yarımlar İçin

madalya kazanmak gibi bir şey."

"Buraların azgın boğası benim demek?" ağzını yaya yaya, sırtını sandalyeye dayadı.

"Şımarmayı keser misin?" diye sinirlendi Sage. "Göğüs tüyleri grileşmiş bir adamın, böbürlenecek bir şeyi olamaz."

"Gri mi?" Başını önüne eğip, sabahlığının arasından görünen tüy kümesini incelemeye koyuldu. "Onlar sarı."

"Susan'ın seni elde etme konusundaki kararlılığı, bir de bu yangın meselesi beni çok endişelendiriyor."

"Bu açık renkliler sarı, Sage."

"Şu tüylerden bahsetmeyi keser misin? Tanrı aşkına, sadece şaka yapıyordum."

Kardeşinin kaygıları, Lucky'i derinden etkilemişti ama Susan konusundaki uyarılarını ciddiye alamazdı. Varsayalım, Susan entrikacı bir kadındı. Şüphesiz çok bencildi. Yeşil gözlü devin bile, bir gün kıskançlıktan yeşerdiğini sanıyordu. Ama Lucky'de dükkü çocuk değildi. Lucky'i tuzağına düşürmek için, fazla ince planlar yapması gerekecekti.

Masaya yanaştı ve Sage'in asi, san saçlarını okşadı. "Endişelenme ufaklık. Ben, kadınlarla nasıl başa çıkılacağına kitabını yazdım."

"Ama bilmiyorsun..."

Kızın itirazları, kapının çalmasıyla kesildi. "Annem olmalı," dedi Sage, kapıyı açmak için sandalyeden kalkarken. Ses tonu şaşkındı. "Pat! Biz de annemi bekliyorduk. Mutfak için, bir şeyler almaya gitmişti."

"Günaydın Sage, Lucky." Pat mutfığa girdi ve Stetson fôtr şapkasını çıkardı. "Benim için de kahveniz var mı?"

"Elbette."

Getirdiği kahve için Sage'e teşekkür etti, kupaya üfledi, ağzındaki kibrit çöpünü çıkardı ve bir yudum aldı. Bir süre kahve fincanına baktı. Kasten oyalanıyor gibiydi.

Eğer Pat, resmi yolla, kötü bir haberi bildirmek için gelmiş olsaydı, Lucky biliyordu ki, bunu mümkün olan en açık ve hızlı şekilde söylerdi. "Bu sabah niye burada olduğunu, neden bize söylemiyorsun Pat?"

Aile dostu, Lucky'nin karşısına oturdu. Etrafı tedirgin bakışlarla süzdükten sonra, sonunda Lucky'e baktı. "Son zamanlarda, Talbert Hırdavat Dükkânı'ndan bir şeyler satın aldın mı?"

"Talbert Hırdavat Dükkânı mı?" kafası karıştı. "Bekle, evet. Birkaç hafta önce bazı demiryolu işaret fişekleri satın almıştım."

Pat derin bir iç çekti. "Nerede duruyorlardı?"

Sandra Brown

"Şeyde..." Lucky tekrar şerife odaklandı. "Yanan depoda."

"Yangının, fişeklerin benzin varillerini tutuşturması sonucu başladığına karar verdiler. Pekte hayal gücü gerektirmiyor. Kolaylıkla tahmin edilebilecek bir şey."

Sage, ağabeyinin yanındaki sandalyeye çöktü ve elini Lucky'nin omzuna koydu. Lucky, parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi ve başını avucunun içine yerleştirdi. Bu bulgunun önemini, Pat'in açıklamasına gerek yoktu.

"Bunu sana söylüyor olmamalıydım Lucky," dedi Pat. "Burada bir kanun adamı olarak değil, bir dost olarak bulunuyorum. Düşündüm de, seni uyarmak zorundayım. Aleyhine bir dava açacaklar. Artık ellerinde, seni tutuklamak için geçerli bir nedenleri olabilir."

Şerif gitmek üzere ayağa kalktığı anda, Lucky birden ayıldı. "Teşekkür ederim, Pat. Bunları bana anlatarak, kendini tehlikeye attığını biliyorum."

"Baban ölürken, Laurie'ye ve siz çocuklara göz kulak olacağıma söz verdim. Benim için bu söz, bu rozeti takarken ettiğim yeminden çok daha önemli." Kapıya yöneldi. "Sage," diye selamladı, şapkasını taktı ve kapıyı arkasından çekti.

"Lucky," dedi Sage, berbat bir ses tonuyla. "Şimdi ne yapacaksın?"

"Lanet olsun, bir bilsem,"

Çok sinirliydi, bir küfür savurdu ve masaya bir yumruk patlattı. Her ne kadar masanın üzerinde bıraktığı gazete darbeyi biraz hafiflettiyse de, mutfaktaki her bir cam parçası, tek tek titredi.

Öfkeden dişleri gıcırıyordu. Görmeyen gözlerle gazeteye kilitlenmiş, deli sessizliğini ara ara ağzından dökülen lanet ve küfürlerle bozuyordu.

Aniden tüm bedeni gerildi. Gazeteyi kaptı ve yüzüne yaklaştırdı. "Mahvolacağım," diye mırıldandı ürkmüş bir sesle. Kısa bir kahkaha attı ve hemen arkasından yüksek sesle gülmeye başladı.

Tek hamlede, gazeteyi fırlattı ve ayağa kalktı. Kalkarken sandalyeyi yere devirmişti. Koşarak mutfaktan çıktı ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Sage ağabeyine yetişti ve sordu. "Lucky, ne oldu?"

Lucky, antrede gözden kayboldu. Sage arkasından merdivenleri hızla çıktı ve ağabeyinin odasına daldı. Lucky, kotunu giyyordu.

"Neler oluyor? Ne yapıyorsun? Nereye gidiyorsun?"

Kotunu giymiş, botlarını ve gömleğini eline almıştı. Odadan çıkarken kardeşini kenara itti.

Sage, Lucky'nin peşinden, merdivenlerden aşağı koştu. "Lucky, dur biraz! Söyle bana. Neler oluyor?"

Sage, ön verandadan karşıya sıçradığında, Lucky çoktan kabriyo arabasının üzerinden koltuğa atlamıştı. Mustang'in devri yükselen motor sesinin ardından bağırdı. "Herkes akşama doğru döneceğimi söyle. O zamana kadar, tüm bu pisliği temizleyeceğim."

Yarımlar İçin

Adli morgdan istediğiniz örnek belgeleri getirdim." Odacı çocuk, bir dosya yığını, kadının masasının üzerine bıraktı.

Dişlerinin arasında, öğle yemeği için aldığı sandviçinin son ısırığını tutup, araştırma belgelerine baktı ve yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler."

"Başka bir şey var mı?"

Sandviçi ısırdı, çiğnedi, yuttu ve bir peçeteyle ağzını sildi. Odadan fırlayarak çıkan çocuğun arkasından seslendi. "Kahve ama taze olsun lütfen." Çocuk, üniversitede okuyordu ve haftada üç gün, öğleden sonraları gazetede staj yapıyordu. Orada şevkini yitirecek kadar uzun zamandır çalışmıyordu, hâlâ hevesli ve amirlerini memnun etmek için istekli, gayretliydi.

Kadın, gazetenin baş köşe yazarıydı ve bu pozisyon ona yerel haber departmanının içinde, cam bölmeli, ayrı bir odaya sahip olma hakkı kazandırmıştı. Yine de departmanın içinde süren hummalı faaliyet ve durmak bilmeyen gürültü içeri sızıyordu. Gazete ofislerine alışkın olmayan birisi için, bu ardı arkası kesilmeyen gürültü ve hareket, çok rahatsız edici olabilirdi. Ama o, fark etmiyordu bile.

İşte bu yüzden, asansörden inip, onu soran adamın, içerinin havasında yarattığı ani değişikliği algılayamadı.

Adamın görünüşü, ofisteki kadınların anında dikkatini çekmişti. Sadece uzun boylu, dar kalçalı, sarışın, mavi gözlü ve yakışıklı değildi. Savaş alanında, galibiyetinin ganimetlerini toplamaya hazırlanan bir savaşçı gibi, azimli bakışlarıyla, yerel haber odasını geçti. İçlerinden en feministi bile, bu ganimetlerden biri olmayı hayal etti.

Adam, ofisteki erkeklerde de merak uyandırmıştı. Bir erkek olarak, bu adamla rekabet etmek zorunda olmadıklarına memnun hissettiler kendilerini. Geniş bir göğsü ve omuzları olmasına rağmen, erkekleri korkutan şey heybetli cüssesi değildi. Mağlup eden yüz ifadesiydi. Çenesine, kalıplaşmış bir kararlılık hâkimdi. Gözleri, hedefine kilitlenmiş bir silahın namlusu gibi keskin ve hareketsizdi, gözlerini kırpmıyordu bile.

Biraz sonra, cam odacığın kapısında durmuş, tüm dikkatiyle, masasının üzerinde açık duran dosyaların üzerine eğilmiş kadına bakıyordu. Departmana bir sessizlik hâkimdi. Bilgisayar klavyelerinden çıt çıkmıyor, çalan telefonlara cevap veren olmuyordu.

Bir tek, kadın adamın varlığına aldırış etmiyordu ve elindeki kalemi, açık bırakılmış koyu kestane saçlarının arasında, dalgınca gezdirmeye devam etti. Okuduğu şeyden gözünü ayırmadan, eliyle kapıdaki adama içeri girmesini işaret etti.

"Oraya, masaya bırakabilirsin. Biraz soğuması lazım nasılsa."

Sandra Brown

Adam, kadının dağınık masasının köşesine yaklaştı ve durdu. Bunun, kahvesini getiren, baklavalı çoraplı, stajyer çocuk olmadığını ancak birkaç saniye sonra fark edebildi. Gözlüklerinin geniş camlarının ardından, adama bakmak için başını kaldırdı.

Elindeki kalem, yere düştü. Dudakları aralandı ve aniden nefesini tuttu.

"Aman Tanrım,"

"Pek sayılmaz," dedi Lucky. "Lucky Tyler."

Böhm 8

Kadın, duyulur bir şekilde yutkundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Söz isimlerden açılmışken," dedi Lucky, "seninki neydi? Dovey mi? Mary Smith mi? Yoksa Devon Haines mi?"

Lucky, elinde kadınının sütununun açık olduğu gazeteyi, masaya fırlattı.

Kadın, gözlerini gazeteye devirdi ve sonra başını kaldırıp Lucky'e baktı. "Normalde, imzamın yanına fotoğrafımı basmıyorlar. Bu makalemden basacaklarını bilmiyordum. Belki de basmamalarını söylemem gerekirdi" Sesi, ölmek üzere olan birisinden, biraz daha yüksekti.

"Ben bastıklarına çok memnunum. İkinci defa benden kaçtığından beri, her yerde seni arıyorum."

Kadın, adamı görmenin verdiği şoku yavaş yavaş üzerinden atıyor, git gide soğukkanlılığını geri kazanıyordu. Lucky'i bu denli sinirlendiren şeyin, kibirli tutumu olduğunu varsayıyordu. Lucky, Küçük Alvin'le tartışmalarına müdahale ettiğinde de, kadının aynen bu surat ifadesini takındığını hatırladı.

"Eğer ismimi bilmeni isteseydim, onu sana söylerdim." Omuzlarını geriye yasladı ve saçlarını savurdu. "Belli ki, meçhul kalmayı tercih etmişim, Bay Tyler. Şimdi, rica etsem..."

"Rica mı? Lanet olsun," diye sözünü kesti. "Eğer herkesin gözü önünde, burada konuşmak istiyorsan, tamam." Başının ani bir hareketiyle, arkasında kalan yerel haber ofisini işaret etti. "Yoksa baş başa mı konuşmayı tercih edersin. Bana ikisi de uyar... Dovey!"

Son kelimesini, kasten ağzında yaymıştı. Ne kadar sinirli olduğunu ve otel odasında olanları bu topluluğun önünde konuşmaktan hiç çekinmeyeceğini anlamasını istiyordu. Belli ki kadın anlamıştı, yüzünün rengi soldu.

"Sanırım, sana biraz zaman ayırabilirim."

"Doğru seçim."

kadın masanın arkasından çıktığı an, koluna yapıştı ve izleyenlerin tepkisiz kalan bakışları arasında, ofisi geçerken kadına eşlik etti. Lucky ve Devon kapıdan çıkar çıkmaz, herkes şüphe ve hayret dolu sohbetlerine, kaldıkları yerden devam etmeye koyuldu.

Asansörlerin önünden hız kesmeden geçerken, Devon yavaşça işaret etti. "Asansörler burada."

Lucky, kadını 'Merdivenler' yazan yangın çıkışı kapısına doğru çekti ve kapı kolunu iterek, kapıyı açtı. "Burası işimizi görür," dedi, kadını eliyle içeri davet etti ve hemen arkasından takip etti.

Kadın, adamın yüzüne bakmak için döndü. "Burada ne işin var bilmiyorum, ya da bunun sana ne faydası olacağını..."

Sandra Brown

"Çok yakında öğreneceksin. Her şeyin bir sırası var."

Lucky, parmaklarını kadının saçlarının arasına geçirdi ve başını kavradı. Saçlarından geri çekti ve şaşkın dudaklarını, ateşli bir öpücükle yakaladı.

Kadını sertçe itti ve dudaklarının üzerindeki baskıyı azaltmadan, duvara yasladı. Kadın, engellemeye çalışıyor, elleriyle adamın omuzlarını itmeye çalışıyordu.

Adam nefes almak için durakladığında, "Dur!" diye bağırdı sinirle.

Ama bir haftadır bastırdığı hayal kırıklığı ve söndürülmesi gereken birikmiş arzusu söz konusuyken, bir Sherman tankı bile Lucky'i yerinden oynatamazdı.

"Henüz işim bitmedi."

Vaizin kızıyla başlayıp, yıllar içinde geliştirdiği kiskanılacak öpüşme yeteneğiyle, dudaklarını tekrar kadınınkilere mühürledi. Parmak uçlarıyla, saç diplerine, başparmaklarıyla da kadının çenesinin altına bastırırken fark etti ki bu, hayatında okşadığı en ipeksi tendi, tabi kadının bacak arasından sonra.

Kadının hiçbir şansı yoktu.

Karşı koymaları zayıfladı ve halsiz düştü. Artık gırtlaktan gelen tehditleri, daha çok tahrik iniltilerini andırıyordu. Kadın, ağzının içinde aç bir kurt gibi dolaşan dile karşı koymaktan artık vazgeçmişti.

Lucky'nin, bir hafta kadar önce, kadının dudaklarından aldığı ilk tat, şimdi yeniden uyanmış, daha da keskinleşmiş ve iştahı kabarmıştı ama tatmin olmaya, daha çok uzaktı. Lucky, kadının vücuduna iyice yaklaştı, dilini kadının ağzının derinliklerine iterken, arzuyla bacaklarının arasına yaslandı. Onu istiyordu.

Birden duyguları harekete geçti, başını kaldırıp kadına gülümsedi. Diliyle, dudaklarının kenarına dokundu ve kadının öpücüğünün lezzetinin keyfine varırken, hafifçe fısıldadı. "Sen teksin, tamam mı? Seni her yerde tanırım."

"Ne yapıyorsun?"

"Bluzundan içeri girmenin uygun bir yolunu bulmaya çalışıyorum." Düğmelerin, kadının sırtında olduğunu fark edince suratı asıldı. "Bir dahaki sefere."

Kadın, yavaşça kendi dudaklarına dokundu. "Beni böyle öpmemeliydiniz, Bay Tyler."

"Annem her zaman, yapmamam gereken şeyler yaptığımı söyler. Vicdanımın sesi biraz kısık sanırım. Bazen, onu hiç duymuyorum." Çekici bir gülümsemeyle, yeni bir öpücük için eğildi.

Devon onu uzaklaştırdı. "Lütfen yapma."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü yapmanı istemiyorum."

"Yalancı."

"Bu ne cüret?"

Yarımlar İçin

"Sen de, en az benim kadar istiyorsun."

Kadının gözleri yaz güneşi gibi ışıldadı; sıcak, parlak ve ardından yağmur gelmeyen. Adamın etrafında dolaşıp, koridora birleşen kapıya doğru, kestirme bir yol buldu. Daha kapıyı açmadan, Lucky omzundan tutup kadını durdurdu.

Kadının sert yüz ifadesi geri dönmüştü. "Ne umarak beni buldunuz bilmiyorum Bay Tyler ama hayal kırıklığına uğramak üzeresiniz. Geçen hafta olanlar, sadece beklenmedik bir tesadüftü."

"Daha açık olmak zorundasın. Barda çıkan kavgadan mı, yoksa birlikte geçirdiğimiz gecedен mi bahsediyorsun?"

"Birlikte... Birlikte geçirdiğimiz gecedен," diye tekrar etti, ağzında kelimeleri yuvarlayarak. "Olanları tamamen unutmak istiyorum."

"Üzgünüm. İkimiz de unutamayız, Dovey."

"Bana Dovey demeyi kes artık! Artık gerçek adımın bu olmadığını biliyorsun, kulağa çok saçma geliyor."

"Haklısın. Bir kadının, Dovey kadar tuhaf bir ismi olabileceğini nasıl ciddiye aldıysam."

"Eğer beni rahatsız etmeye devam edersen..."

"Güvenliği mi çağıracaksın? Haydi, durma, çağır onları. Eminim, seninle derdimin ne olduğunu duymak isteyeceklerdir."

Oyunu işe yaramıştı. Birkaç seçeneği değerlendirdiği gözle görülüyordu ve birden hepsinden vazgeçti. Sonunda, ellerini belinde kavuşturdu ve sordu. "Tamam o zaman, ne istiyorsun?"

"Hâlâ anlamadıysan, gel ve sıkıca sarıl bana,"

Kadın gözlerini, Lucky'nin vücudundan aşağı kaydırıp hızla kafasını kaldırıp yüzüne baktı. "Şu görünenin dışında," diye sordu kaba bir sesle, "ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmak. Ama burada değil. Gidebileceğimiz bir yer var mı?"

"Yolun karşısında bir sandviç dükkânı var."

"Güzel. Öğle yemeği yememiştım. Önden buyurun,"

Lucky, turkuaz seramik masanın öbür tarafından sordu. "Ne alırsın?"

"Hiçbir şey,"

Garson kıza, "Bir çizburger, orta pişmiş," derken, Devon'un ağzından bir şey çıkacak mı diye baktı ve devam etti. "Soğanlar kesilmiş olsun. Patates kızartması ve çikolatalı milk-shake" Nazikçe, tekrar Devon'a döndü. "Bir şey istemediğine emin misin?"

"Eminim."

Sandra Brown

Menüleri garsona geri verirken ekledi. "Bir de, bize iki tane kahve getirin."

"Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorsun, değil mi?"

"Kadınlardan pek etmem."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Seni böyle düşündüren ne?"

"Zorba ve maço bir tipsin."

Lucky, kadının sinir olmuş hâline gülümsedi. "Ben böyleyim işte. Mağara adamı Tyler."

Lucky, sırf onu seyrederken bile, hayatının en güzel dakikalarını geçiriyordu. Üzerinde, arkadan düğmeli, bol ve yumuşak bir bluz vardı. Düzgün biçimliydi ve uzun kolları bileklerinde manşetliydi. Saf, fildişi kumaşın altından, kaliteli çamaşırının izini görebiliyordu. Bluzu, düz ve dar bir siyah etekle giymişti. Kıyafeti kullanışlı ve sadeydi ama üzerine oturuşu inanılmaz seksiydi.

"Bir motel odasında bir yabancıyla birlikte olmak, senin için yeni bir şey olmamalı," diyerek fikrini belirtti kadın.

"Daha önce de oldu."

"Benim olmadı."

Garson, elinde kahvelerle geri geldi. Lucky, başta reddettiğini hatırlayana kadar, kadının farkında olmadan kahvesini dudaklarına götürüşünü ve bir yudum alışını izledi. Kadın, fincanın kenarından, tabağına sıçrayan kahveyi, hızla yerine bıraktı.

"Şimdi, yalnız olduğumuza göre, lütfen ne konuşmamız gerektiğini söyler misin?"

"Mekânda ne arıyordun?"

"Şu, tanışmak zorunda kaldığımız batakhane mi?"

"Evet,"

"Bu sabahki gazetede, makalemi okudun mu?"

Lucky başını bir yana eğdi, bunun sorusuyla ne alakası olduğunu anlayamamıştı. "Hayır. Fotoğraftan öteye geçemedim."

"Okumuş olsaydın, o tavernaya araştırma yapmak için geldiğimi görürdün."

Lucky, çenesini eline yasladı ve dirseğini masaya dayadı. Kadını, tüm detaylarıyla anlatmaya teşvik etmek için, sessizce dinlemeye başladı. Kadın, derin bir nefes aldı.

"Bu haftaki makalem, son iki yüzyıldır, eşitlik elde etmek için aştığımız tüm engellere rağmen, kadınların engellenen haklarıyla ilgiliydi."

"O mekâna geldin ve kendine bir içki aldın. Hangi hakkın engellenmiş, söyler misin?"

"Yalnız kalma hakkım."

Lucky, tarafsız görünmeye çalışarak homurdandı.

Kadın konuşmaya devam etti. "Hâlâ bir kadın, bir bara yalnız gittiğinde, tüm erkekler onun bir

Yarımlar İçin

erkek bulmak ya da bir erkek tarafından bulunmak için oraya gittiğini varsayıyorlar. Makalemin savunduğu tez de buydu. Toplumumuzda hâlâ, kadının fethetmek yerine, içeriye gizlice sızmak zorunda olduğu kaleler var."

"O gün, barda olanlar da bu görüşümü kanıtıyor. O iki amelenin ilgisini çekecek hiçbir şey yapmamıştım. Onlar gelip beni rahatsız edene kadar, locamda sessizce oturup, biramı içiyordum. Hiçbir..." birden sustu ve sertçe Lucky'e baktı. "Neye gülüyorsun?"

"Sadece düşünüyordum da, birkaç dişin eksik olsaydı ya da sivilceli ve kalın bilekli olsaydın, muhtemelen biranı huzur içinde içebilirdin."

Garson elindeki tabakları, Lucky'nin önüne koyar koymaz, Devon savunmasına devam etti.

"Yani, demek istiyorsun ki, erkeklerin ilgisi söz konusuysa, sadece çekici olmayan kadınlar güvende sayılır."

"Çıldırılmış gibi görünüyorsun," dedi masumca. "Sadece iltifat etmeye çalışıyordum."

"Bir kadını -ya da ne fark eder, bir erkeği-dış görüntüsüne göre değerlendiriyorsun. Daha fazla nasıl cinsiyet ayrımı yapabilirsin ki?"

Gür, ışık saçan saçlarının buklelerini omuzlarından aşağı doğru düzeltti. Lucky, eğer seni, zekânın erdemlerine değer vererek değerlendirmemi istiyorsan, kestane rengi saçlarını savurmak gibi dış hareketlerden vazgeçmeli, bu kadar baştan çıkarıcı görünmemelisin, diye geçirdi aklından.

"Üzgünün Devon ama senin hakkında, güzel ve heyecan verici bir kadından öte, bir şey düşünemiyorum; genlerimde yok."

"Genlerinde mi yok, yoksa erkek olduğun için mi?"

Lucky, çizburgerinin arasına, gelişi güzel tuz ve karabiber serpti ve ikinci ekmeği üzerine kapattı ama bir an bile gözlerini kadından ayırmıyordu. "İkisi de. Hangisinin beni daha çok ikna ettiğini hiç sorma bence." Çizburgerini ısırdı ve büyük bir haz duydu, hem lezzetinden, hem de Devon'm gözle görülen yenilgisinden.

"O zaman söyle bakalım," son derece sakın bir hâlde, bir saplama daha yaptı Devon. "Eğer birkaç dişin eksik olsaydı ve saire, yine de beni kurtarmaya gelir miydin?"

Ketçapa uzandı. "Evet, doğru söylüyorum gelirdim. Ama..." savunmasının en can alıcı noktasını vurgulayacağını belirtmek istercesine, parmağını tavana doğru kaldırdı, "muhtemelen, sonrasında seni takip etmez ve yatağına uzanmazdım." Sesini alçaltıp, kollarıyla masaya abandı ve kadınla burun buruna geldi. "Karnıma üfle yişinin, sonsuza dek sürmesini istemezdim. Ve gecenin bir yarısı, ben de seninkine üflemek isteyerek uyanmazdım,"

Kadın, bir anlığına sersemleşti, yerinden kıpırdayamadı. Sonra çantasını kaptı ve locanın açık tarafına doğru atıldı. Lucky, masanın altından, botunu koltuğun karşı kenarına dayadı ve kaçıışını

Sandra Brown

engelledi.

"Hey, sen sordun, unuttun mu? Sadece dürüst davranıyorum Devon."

"Şu andan itibaren, dürüstlüğü benden uzak tut. Gitmek istiyorum. Şimdi,"

"Dur bakalım. Daha konuşacağımız çok şey var," hiç acelesi yokmuş gibi görünerek, çizburgerinden bir ısırık daha aldı ve patates kızartmasını, tabağına döktüğü ketçap öbeğine daldırdı. "Kavgaya müdahale ettiğimde, neden çılgına döndün?"

"Çünkü durumla kendi kendime başa çıkmak istiyordum. Araştırmamın bir konusu da, zorunda kalırsa, bir kadının böyle bir durumdan nasıl kurtulabileceğiydi. Bunu görebilme şansımı elimden aldın."

"Küçük Alvin ve Jack Ed'i daha yakından tanıma şansını elinden aldım."

"Olabilir," diye kabul etti kadın, hayal kırıklığına uğramıştı. "Umduğumdan daha adi çıktılar. Ben, biraz kurt uluması ve belki birkaç kur girişimi bekliyordum. Kaba kuvvete maruz kalmayı, aklımdan bile geçirmiyordum."

"Ve sana peşinen söyleyeyim," diye devam etti kadın. "Makalemde senden de bahsettim. Adını geçirmedim tabi. Adın, 'Beyaz Şövalye Sendromlu Adam' diye geçiyor."

"O da ne?"

"Tehlikede olan, asil genç kızları kurtarmak için kişisel savaşını veren bir şövalye."

"Hey, bu hoşuma gitti." Pipetle bir yudum milk-shake çekti. "Motele kaydolurken, neden sahte isim kullandın?"

Kadının 'Beyaz Şövalye' benzetmesini, iltifat olarak yapmadığı çok açıktı. Başını, ellerinin arasına aldı ve şakaklarına masaj yapmaya başladı. "Bilmiyorum. Aklıma esti işte. Bazen insanlar, adımdan beni tanıyorlar ve bir makalem hakkında tartışmak istiyorlar. O gece, konuşma yapacak havada değildim."

Lucky, milk-shake'i kafasına dikti ve boş bardağı, tabağıyla birlikte kenara itti. Garson, elinde bir kahve demliğiyle geçerken, kahvelerini tazeledi ve boş tabakları alıp uzaklaştı.

Lucky, yumuşacık bir sesle lafa girdi. "Hangi ismi kullandığının bir önemi olmaz diye düşündün,"

Kadın başını salladı. "Hayır, bir önemi olacağını hiç düşünmedim. Seni tekrar görmeyi hiç beklemiyordum."

"Beni iyi tanımadığın için böyle düşünüyorsun."

Lucky'nin bu basit cümlesi yüzünden, kadının kaşları endişeyle çatıldı. "Ne istiyorsun? Neden buraya, beni bulmaya geldin?"

"Ne istediğimi biliyorsun, Devon." Gözleri yavaşça, kadının yüzünden boynuna, oradan da göğüslerine kaydı. Gözleri kadının gözlerine kenetlendiğinde, açık açık dile getirdi. "Seninle aynı yatakta, bir gece daha istiyorum. Bu sefer ikimiz de çıplak olacağız. Sana iki sağlam gözle bakacağım."

Yarımlar İçin

Ve bu sefer zamanımın bir dakikasını bile, uyuyarak harcamayacağım."

"Bu imkânsız," sesi öyle kısıktı ki, zar zor duyuluyordu. "Sana şimdi söylüyorum. Böylece, ne kendi vaktini ne de benimkini boşa harcamamış olursun. Bu imkânsız. Eğer gelişinin bütün nedeni buysa..."

"Bu değil."

"O zaman ne? Para mı sızdırmak istiyorsun? Şimdi adımı öğrenmişken, bana şantaj mı yapmayı planlıyorsun? Sanki bu koca şehirde, adımın bir anlamı varmış gibi,"

Lucky, öfkesini kontrol etmek için çaba harcayarak, dişlerini sıktı. "Bana bir daha asla böyle bir şey söyleme. Benim yaşadığım yerde, adımın bir anlamı vardır. Tyler'ların, hiçbir şeye ya da hiç kimseye, şantaj yapmaya başvuracak kadar ihtiyacı olamaz."

"Özür dilerim. Galiba seni ve ailenin ismini rencide ettim."

Fazlasıyla üzgün olmadığı sürece, böyle çirkin saldırılarda bulunmanın, karakterine hiç uymadığını ifade etmeye çalışırcasına, içten ve inanarak söylemişti Devon. Lucky, kadının üzgün olduğuna inandı. Devon'ın başlangıçta var olan gerginliği, sanki geri dönmüştü. Hoş yüzünün ifadesinden ve yeşil gözlerindeki derinlikten belliydi.

"Lütfen bana neden geldiğini söyle. Böylece, ben işime dönebilir, sen de gidebilirsin."

"Sen tek gecelik maceralarımın biri değildin, Devon."

"Bundan gururlanmalı mıyım?"

"Gururlanmanı arzu ederdim."

Kadın başını salladı. "Seninle uğraşamam. Zaten bu tek gecelik macera, bana kendimi yeterince ucuz hissettirdi."

"Sen, tek gecelik bir şeyden çok daha fazlasıydın. Seninle geçirdiğim gecenin, geleceğimde kayda değer bir yeri olacak, inan bana."

"Of, lütfen yapma." diye kükredi. "Zaten kendimi incinmiş hissediyorum, bir de bana, bu ucuz gençlik numaralarını yutturmaya çalışıp, iyice aşağılama."

"Benim için mahkemede tanıklık edeceksin."

Böüm 9

"Tanıklık mı? Bir davada mı?"

"Aynen öyle. Bir davada."

Devon başını salladı. "Anlamıyorum."

Lucky, ona yangından bahsetti. "Bir sürü makine yanarak yok oldu. Tahmini zarar, milyon dolarlar. Ve bu noktada, Tyler Sondaj bu zararın altında sıkışıp kalmış durumda."

Bu konuyu ne zaman aklından geçirse hissettiği gibi, kendini yine hüsrana uğramış hissetti. "Bu tam bir saçmalık! Eğer soruşturmayı yerel yetkililer yalnız yürütüyor olsaydı, ben ve ailem asla zan altında kalmazdık. Ama federaller için içinde."

"Biliyorsun, finansal darboğazda olan birçok petrolcü çaresiz önlemler alıyor. Eminim, sahtekârlık alıp yürümüştür. Bu yüzden, sigorta şirketleri alarında. Elbette bu davada şüpheleri asılsız ama bunu kanıtlamamız gerekiyor. Ağabeyim, o gece nerede olduğunu kanıtladı. Ama ben yapamam, sensiz olmaz."

Kadın, Lucky'nin söylediklerini, bir süre içtenlikle, önemseyerek dinledi, sonra başını pencereden dışarıya, şehrin merkezine çevirdi ve bulvarın sıkışık trafiğine baktı.

"Yani, tanışın olarak kayıtlara geçmemi istiyorsun. Yangını çıkarmak üzere Milton Point'te olamazdın, çünkü bütün gece benimle yataktaydın."

"İşte bu her şeyi özetliyor."

Gözlerini tekrar Lucky'e çevirdi. "Bunu yapamam."

Lucky daha tepki bile veremeden, kadın locadan sıyrıldı ve lokantanın kapısına yöneldi. "Hey, ne demek..." Ayakta, ceplerini karıştırdı ve masaya bir on dolarlık bıraktı. "Teşekkürler!" diye bağırdı garsona ve Devon Haines'in peşine düştü.

Kadına, tam kavşaktan karşıya geçerken yetişti. "Ne demek yapamam?" Kadını kolundan yakaladı ve yolun ortasında durdurdu. Kornalar çalmaya başladı. Bir bira kamyonu, onlara çarpmamak için direksiyonu kırdı.

Lucky, kadını yol kenarına doğru çekti. Kaldırıma çıktıklarında, onu yayaların arasında serbest bıraktı ve sorusunu tekrarladı. "Bu sefer gerçekten, 'Hayır' cevabını kabul edemem, Devon."

"Kabul etmek zorundasın. O gece nerede olduğunu teyit edemem."

"Lanet olsun, demek edemezsin," diye gürledi. Kadını kendine çekti ve yüzüne iyice yaklaştı. "Bütün gece yanında yatıyordum, biliyorsun. Sen daha uyumadan, uyuya kaldım. Ertesi sabah

Yarımlar İçin

uyandığımda gitmiştin. Ve eğer arada neler olduğunu hatırlamıyorsan, hafızanı tazelemekten zevk duyarım."

Kadın, diliyle dudaklarını ıslattı ve sinirle cevap verdi. "Hatırlatmana gerek yok, sağol."

"En azından yaşananları inkâr etmiyorsun."

"Hayır, yaşandı ama yaşanmamış olmasını dilerdim. Yaptığımla gurur duymuyorum ve kesinlikle bunu tüm dünyaya itiraf etmeyeceğim." Kolunu zorla çekip kurtardı. "Başın belada olduğu için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm ama bu yangının benimle hiç alakası yok."

"Belki yok ama hapishaneyle aramda duran tek şey sensin."

"Bundan şüpheliyim. Senin gibi bir adam, her zaman ayağını sağlam basar. Eminim ceza almadan bir çıkış yolu bulacaktır." Kadın geri çekildi. "Sana hiçbir durumda yardımcı olamayacağım."

Kadın arkasını döndü ve dönen bronz kapıdan içeri, gazete binasına girdi. Lucky, hemen arkasından binaya daldı. Hızla dönen kapıdan lobiye ulaştığında, kadın asansöre binmek üzereydi. Yetişmek için arkasından koştu.

İki üniformalı koruma görevlisi atıldı ve Lucky'i kollarından yakaladı. "Hey, ahbap, Bayan Haines'i rahatsız mı ediyorsun?" Belli ki birileri, onlardan Lucky'i yakalamalarını istemişti.

Lucky, asansörün kapanan kapılarına doğru haykırdı. "Bu işe yaramayacak, Devon!" Kadın, asansörün düğmesine basarken, adamla göz göze gelmemeye çalıştı.

Lucky, bir süre güvenlik görevlileriyle boğuştu. "Bırakın beni. Gidiyorum işte, gidiyorum." Lafını ciddiye almamış olacaklar ki, onu dönen kapıdan dışarıya ittiler.

"Bir daha gelersen, polisi arayacağız!" diye bağırdı biri arkasından.

Lucky, bir küfür savurdu, sonra durdu ve etrafında dönen yaya trafiğinin içinden nefretle binaya baktı. "Şimdi ne olacak?" diye söylendi. Kadın, "Yapamam," derken neyi kastetmişti?

Devon, otomatik garaj kapısını, kumandayla ardından kapadı ve dairesine bağlanan mutfak kapısından girdi. İçeri girer girmez, loş ve sessiz odaları hızla dolaştı. Sonra salona geldi ve Lucky Tyler'in onu takip etmediği konusunda tatmin olana dek, panjurların arasından dışarı, caddeye baktı. Adamın onu takip etme olasılığını, göz ardı edemezdi. Eve gelene kadar bir gözü yolda, diğer gözü dikiz aynasındaydı.

Bugün, onu masasının köşesinde dikilirken görmek, Devon'ı kabullenmek istemeyeceği kadar etkilemişti. Genelde hislerini saklamak konusunda ustaydı ama bu kez, Lucky'nin beklenmedik ortaya çıkışı karşısında, tepkisini saklayamamış olduğundan korkuyordu. Ofise döndüğünde birkaç arkadaşı, ne kadar kafası karışmış göründüğünü fark etmiş ve ona sataşmışlardı.

Sandra Brown

"Bu yakışıklı da kim?"

"Hiç kimse."

"Hiç kimse mi?"

"Sadece tanıdığım biri."

"Karanlık geçmişinden mi, Devon?"

Şimdi düşünüyordu da, evet, geçmişine karanlık denebilirdi. Ama geçmiş dedikleri, geçen hafta kadar yakındı. Bunu iş arkadaşları tahmin bile edemezlerdi.

Sonunda, onu takip etmediğine ikna oldu ve evinin arka tarafında bulunan ana salona doğru yürüdü. Eteğini ve bluzunu çıkarırken, terasa açılan kapıdan yüzme havuzuna baktı. Biraz yüzmek onu sakinleştirecekti. Nazik odacısını beklerken, karşısında Lucky Tyler'ın içten içe yanan mavi gözlerini gördüğü andan beri, her yanına ateşler basıyordu. Birkaç yorucu yüzme turu onu rahatlatacaktı. Kendini, Lucky'nin bir daha ne zaman ortaya çıkacağını merakla bekleyen, korku içinde ve tetikte bir kedi yavrusu gibi hissediyordu.

Mutlaka tekrar ortaya çıkacaktı, bunu biliyordu.

Ufacık bikinilerini üzerine geçirdi. Banyodaki raftan bir havlu aldı ve teras kapısını açarak, evinin kuytu arka bahçesine çıktı. Havuz neredeyse tamamen kendisine tahsis edilmişti.

Bakımını yaptığı, küçük bir çim alanı, mahremiyetini sağlayan, selvi ağaçları ve çalılardan oluşan duvarları vardı. Bu çalılar, yarı-çıplak yüzebilmesini mümkün kılıyordu. Terasta, bir barbeküsü ve sayısız saksı bitkisi vardı. Çünkü genelde, gündüzlerini hep kapalı mekânlarda geçiyor; akşamlarını, bitkileriyle ilgilenerek hatta makaleleri için araştırma materyallerini okuyarak terasında geçirmekten keyif alıyordu. Havuzda yaptığı yüzme turları, muhteşem bir formunu koruma yöntemi ve diğer yöntemler arasında, tek sevdiği buydu.

Şezlongun üzerine havlusunu attı ve havuzun derinliklerine daldı. Serin sular üzerine kapandı. Huzurla dibe daldı ve tek nefeste, havuzun dibini baştan başa geçti. Sığ kenarda, başı suyu aralar gibi oldu ve derin bir nefes daha alarak bir süre suyun yüzeyinde ilerledi ve tekrar derinlere daldı.

Bir süre yüzdükten sonra, ciğerleri, kalbi ve bacakları iyice çalışmış, sarf ettiği efor karşısında, keyif verici bir ağrıya sızlıyorlardı. Islak saçını iki eliyle süzdü ve arkasına doğru çekti. Sığ kıyıdaki merdivenlerden çıktı ve başı önde, verandaya doğru yürüdü.

Henüz ayakkabılarını giymemişti ki, onu fark etti ve başını kaldırdı.

Lucky, şezlongun yanındaki bahçe sandalyesine yayılmıştı. Sırtını yarı yaslamış, elleri kemer tokasında, bacaklarını öne uzatmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. Devon'un havlusu, bir bacağının üzerinden sarkıyordu. Koyu kumral kaşlarının gölgesinde, gözleri kadının çıplak göğüslerine kilitlenmişti.

Adamın dürtüleri hareket geçmişti, bakışlarını kadının gözlerine kenetledi. "Havlu?" diye sordu,

Yarımlar İçin

kadına doğru uzatırken.

Kadın havluyu hemen adamın elinden kaptı ve çıplak bedenine sardı. "Burada ne işin var? İçeri nasıl girdin?" Bütün kapıların kilitlerini ve sürgülerini kontrol ettiğinden emindi.

"Çitlerden tırmandım. O lanet şeyler amma da yüksekmiş. İnişim biraz sert oldu. Galiba dizim çıktı. Klasik bir futbol sakatlanması."

Umursamaz tavrı, kadını çileden çıkarmıştı. Sanki iki buçuk metrelik güvenlik çitinden atlamak, her akşamüstü yaptığı bir şeymiş gibi davranıyordu. Adamı suçlayarak bağırırdı. "Beni takip ettin."

"Evini başka nasıl bulacaktım? Güvenlikçileri üzerime saldıktan sonra, gazeteden kimse bana adresini vermezdi. Telefon rehberinde de kayıtlı değilsin, baktım."

"Bak Devon, rehberi ilk araştırdığım zaman, Mary Smith diye arama yapmıştım. Bu isimden düzinelerce vardı. Şimdi bir de Devon Haines'i deneyeyim dedim. Yine de, rehberde olmayacağından emindim ya," gözlerini kadına dikti. "Sıcak mı?"

Adamın gözleri, alacakaranlığın eflatun parıltısının altında, iki mavi fener gibi ışıldıyordu. Gözleri heyecan vericiydi. Aslında Lucky'i ofisinde gördüğü andan beri, düşüncelerinin çok tutarsız olduğunun farkındaydı kadın. Adamın yeniden ortaya çıkışının, hayatına muhtemel etkilerini düşününce dehşete kapıldı. Adamla yaşadığı yeri göğü inleyen tecrübeden sonra, bu işten tertemiz sıyrılabileceğini düşünmekle, ne kadar da aptallık etmişti.

Bir cevap beklediğini fark etti ve soruyu hatırlayamadı. "Pardon?"

"Havuz, ısıtmalı mı?"

"Neden sordun?"

"Çünkü her yerin diken diken oldu ve dudakların da morarmaya başladı."

Havluya daha sıkı sarındı. "Hava biraz serin."

"O zaman içeri girsek daha iyi olacak."

"Ben içeri giriyorum ve sen de gidiyorsun."

"Bir içkiye ihtiyacım var ve bakışlarından anlaşıyor ki senin de öyle."

Adam, rahat bir tavırla terasın kapısını açtı. Bir adım geri çekildi ve "Önden buyurun," dedi, centilmence. Kadın, iliklerine kadar donmuştu ve biran önce üzerine mümkün olduğunca kalın bir şeyler giymek istiyordu. Adamı geçti ve yatak odasına yürüdü.

"Mutfak nerede?"

"Sizden gitmenizi rica ettim, Bay Tyler."

"Bir içki istemez misin?" Köşede duran kumaş kaplı, rahat koltuğa kendini attı ve ayak ayak üstüne attı. "Tamam, içkiden vazgeçelim ve şimdi, burada tartışmamıza başlayalım."

Kadın, soğuktan dişleri birbirine vururken, saçlarından aşağı, omuzlarına ve göğsüne buz gibi sular

Sandra Brown

süzülürken, gitmesi için saldırganca ısrar etmek şöyle dursun, ağırbaşlılığını muhafaza etmekte zorlanıyordu. Adamın gözleri, kadının göğüslerinde geziniyordu. Devon, sivrilen meme uçlarının, kalın havlunun altından bile belli olduğuna emindi.

"Bu küçük bir ev," dedi alay edercesine. "Eminim mutfağı kendin bulabilirsin."

Lucky, gülümseyerek koltuktan kalktı. Kadının birkaç adım uzağında durdu, avucuyla omzunu kavradı ve başparmağıyla, göğüslerinin eğimine kapılarak süzülen suları sildi. Alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle mırıldandı. "Islak hâlini seviyorum."

Kadın, adama karşı koymakta zorlanmadığını kanıtlamak için, hızla kapıyı yüzüne kapattı. Lucky, hiçbir zaman bilmeyecekti, dokunuşu kadının dizlerinin bağını çözmüştü. Havluyu attı, bikinisini çıkardı ve aceleyle kurulandı. Bir kadife eşofman takımını giydi, çünkü kolay, rahat ve sıcaklardı. Bir de böylece, ayak bileğinden boynuna kadar her yeri kapalıydı. Saçını kurutmakla vakit kaybetmek istemedi ve havluyu saçlarına sararak yukarıda topladı.

Lucky, salonun lambalarını açmış, kadının müzik cd'lerini karıştırıyordu. Kadının geldiğini duyunca, başını çevirdi.

Bakışları birbirine kilitlendi. İpnotize olmuş gibi, birbirlerine bakakaldılar.

Devon, Lucky ile ilgili küçük şeyler hatırlıyordu, küçük ama sadece bir aşığın bilebileceği şeyler. Ama hâlâ bu adam, onun için tamamen bir yabancıydı. Aniden, kendini çaresiz hissederek fark etti ki, onunla ilgili her bilgiye açtı. Lucky Tyler'in hayatıyla ilgili en ufak, en önemsiz detayı bile öğrenmek istiyordu.

Onun hakkında kesin bildiği birkaç şey vardı. Bu centilmen adam, günümüz Amerika'sında yok olmaya yüz tutmuş bazı ahlaki değerlere sıkı sıkıya bağlıydı ve kuvvetli bir mizah anlayışı vardı. Bir de yürek hoplatan mavi gözleri ve onu tutuşturan bir dokunuşu vardı. Ne kadar uğraşıysa da, o gece aralarında geçenleri bir türlü aklından atamıyordu, atmak zorunda olmasına rağmen.

Lucky'nin yüzündeki ifade, onun da unutamadığını söylüyordu kadına.

Sonunda, Lucky sessizliği bozdu. "Tek bulabildiğim bira." Lucky, şişeden içiyordu ama suni mermer tezgâhın - ki kadın burayı kahve içerken kullanırdı-üzerine bir bira ve bir de bardak hazırlamıştı. Devon, içkiyi teşekkür ederek kabul etti ama içmedi. "İstemiyor musun?"

"Ne istiyorum biliyor musun? Öğrenmek istiyorum. Özel hayatımı böylesine kabaca gasp etmeye hakkın olduğunu mu sanıyorsun?" Otoriter ve soğukkanlı ses tonundan ötürü, kendini içten içe tebrik etti.

"Yaptığım, özel hayatını gasp etmek mi?"

"Başka nasıl adlandırılabilir ki? Beni ofisimde rahatsız ettin ve daireme izinsiz girdin."

"O zaman neden polisi aramadın?"

Devon şimdi, adamın aynı zamanda ukala bir züppe olduğuna da karar verdi. Neden polisi

Yarımlar İçin

aramadığını, adam çok iyi biliyordu ve yüzünde, bildiğini belli eder bir gülüş vardı. Soğukkanlı olmaktan vazgeçti ve sesini yükseltti. "Beni neden evime kadar takip ettin?"

"Çünkü henüz seninle işim bitmedi."

"Bu çok üzücü, Bay Tyler çünkü benim sizinle işim bitti. Hem de..."

"Hem de, yatağımdan çıktığın anda mı?"

Kadın, ne diyeceğini bilemedi.

Lucky, kadının sessizliğinden yararlandı. "O gece, benimle bu yüzden mi yattın? Bir erkeğe, o kadar mı açtın? Herhangi bir erkek de olsa olurdu, değil mi?"

"Hayır, hayır ve hayır!"

Sanki kadın evet demiş gibi, Lucky devam etti. "Ben, görevimi yerine getirdikten sonra da, sıvışmanın doğru olacağına karar verdin."

"Yanılıyorsun." Kadın inatla başını sallıyordu. "Bu suçlamayı reddetmeye tenezzül bile etmeyeceğim."

Lucky, birasını kitaplığın rafına bıraktı ve iki dev adımda, kadının yanında bitti. Omuzlarından sıkıca tuttu ve onu sarsmaya başladı. "Başka nasıl düşünmem beklenebilir ki? O motel odasından neden kaçtın?"

"Çünkü midem bulanmıştı."

Lucky, bir adım geri çekildi. Bu güne kadar, hiçbir kadın ona bunu söylememişti. "Miden mi bulanmıştı? Benden mi?"

"Kendimden," diye haykırdı kadın. "İçinde bulunduğum durumdan. Böyle bir şeyle tekrar altüst olmak istemedim. Hiç tanımadığın kadınlarla yatma alışkanlığın varsa, ertesi sabah uyandığında hissettiğin mahcubiyet konusunda ne demek istediğimi iyi bilirsin."

Lucky, kadının yanaklarını sıkıyor, canını yakıyordu ama birden kadının sözleri onu sindirdi, söylediklerine katıldığı yüzünden belliydi. Sonra kadını tekrar sıkıştırdı. "Peki, bu akşamüstü neden kaçtın?"

"Çünkü konuşacak bir şeyimiz kalmamıştı."

"Yanlış."

"Doğru."

"Bu gece de seninle olmamı isteyecek misin?"

Kadın, "Hayır!" diye bağırdı, dehşetle.

"O zaman, konuşacağımız birkaç şey daha var."

"Bence senin asıl canını sıkan şey bu." Kadının sesi, çok sinirli geliyordu. "Etrafındaki bütün kadınların, seninle yatmak için can attığından öyle eminsin ki. Öyleyse, bu istisnaya iyi bakın Bay

Sandra Brown

Tyler. Senden kaçtığım için beni kovalıyorsun. Çünkü egon sarsıldı."

"Belki de," gönülsüzce kabul etti. "Belki biraz."

"Git, kendini başka bir yerde, başka biriyle teselli et. Seni bir daha görmek istemiyorum. Yeterince açık konuşmadım mı?"

"Evet, gayet açık konuştun ama beni ikna edemedin Devon. Kendini bile ikna edemedin."

Kadını öyle hızlı çekti ki, saçındaki havlu açıldı ve saçları dağıldı. Dudaklarına yapıştığında, adamın ağzı ıslak ve arzuluydu.

Devon, adamın saldırganlığına hiç alınmadan ona karşılık verdi. Lucky'nin, kendisine olan arsız açlığının ve kuvvetinin keyfini çıkarıyordu. Akıllı yapmasını söylese de, adamı uzaklaştırmada Kendini, adamın aceleci ve sıcak öpücükleriyle ödüllendirdi.

Lucky'nin elleri, kadının t-shirt'ünden içeri, sırtına kaydı ve onu iyice kendine çekti. Devon, onun tenine dokunuşunu seviyordu ve onunla bunları yapmaya hasret kalmıştı. Adam haşindi, kuvvetli ve kaslıydı. Kadının kıvrımlı vücudu, Lucky'e erkekliğini hatırlatıyor, esnek hamlelerle onu şekillendiriyordu. Devon, adamın her yerini tırmalayan kirli sakalına, ağzının tadına, teninin kokusuna bayılıyordu. Onun erkeksi bedenine açtı.

Lucky, kadının üzerindeki çıkardığında Devon, göğüsleriyle karnının arasında, adamın metal kemer tokasının, soğuk ve heyecan verici ısırığını hissetti. Lucky'nin elleri, kadının göğüsleriyle buluştu, onlarla oynadı, okşadı ve sonunda, başparmaklarını meme uçlarına götürdü ve onları zevkin doruğuna ulaştırdı.

"Devon," diye mırıldandı, kadının ipek sutyeninin işlemelerine değdiğinde. "Bu işi niye bu kadar zorluyorsun?"

Sanki adam çok korkunç bir şey söylemiş gibi ki öyleydi-kadın hızla kendini geri çekti. Lucky'nin gülümsüyor oluşu, oldukça garipti.

"Kötü bir anlamda söylemedim. 'Zorlaştırıyorsun' demek istedim."

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi nefes almadan, sesi tam çıkmamıştı. "Bu sadece zor değil, aynı zamanda imkânsız. Sana daha önce de söyledim. Şimdi, lütfen git buradan ve beni bir daha rahatsız etme."

"Çoktan rahatsız olmuş gibi görünüyorsun"

Devon, adamın göğüslerine kayan gözlerini takip etti. Şişmiş göğüsleri, t-shirt'ünden çok net belli oluyorlardı. Eğer onu istediğini inkâr ederse, hem kendine hem de Lucky'e yalan söylemiş olurdu. Neredeyse ağlamaklı bir sesle, "Lütfen git," dedi.

"Devon, nerede ve nasıl tanıştığımızı unut. Sadece, o gece yatakta birlikte uyandığımızda ve bedenlerimiz birleştiğinde neler olduğunu düşün."

Elleriyle kulaklarını tıkadı. "Yapamam."

Yarımlar İçin

"Neden?" Kadının ellerini tuttu ve kulaklarından aşağı indirdi. "Neden? Aramızda geçenler bu kadar güzelken, o geceyi unutmak için kendini zorlayacak mısın?"

"Sana bir açıklama yapmak zorunda değilim."

"Lanet olsun. Evet, değilsin." Sesi alçak ama hiddetliydi. "Beni öpüşün, söylediklerini yalanlıyor. Sen bana açsın, en az benim sana aç olduğum kadar. İşte bu yüzden, bir açıklama duymaya hakkım olduğuna inanıyorum."

Lucky'nin keskin ve sert tartışma yeteneği, cinsel cazibesiyle birleşince, Devon'un kararlılığını zayıflatıyorlardı. Kadın ellerini, adamın kilerden kurtardı ve kendini savunan bir ses tonuyla haykırdı. "Seni bir daha göremem. Asla. Şimdi git buradan."

Lucky taktik değiştirdi. Başparmaklarını, kemer britlerine geçirdi. Vücudunu gevşetti ve küstahça başını eğdi.

"Tamam, konudan sapmamak adına, varsayalım ki paylaştığımız öpücükler hiçbirimizi şuursuzlaştırıp, çılgına çevirmedi. Varsayalım, şu anda kanın damarlarında alev alev dolaşmıyor. Tüm bunları unutalım ve her ne kadar seninle başka bir problemimiz daha da olsa, asıl probleme dönelim. Benim için tanıklık etmene ne kadar ihtiyacım olduğunu tartışalım."

Adam cümlesini bitirinceye kadar, kadın durmadan başını iki yana salladı; önce adama olan fiziksel zaafını inkâr etmek, sonra da yetkililerin önünde onun lehine tanıklık etmeyeceğini anlatmak için.

"Geceyi seninle geçirdiğimi kimse bilemez," dedi son derece kararlı bir ses tonuyla. "Hiç kimse, anlaşıldı mı? Bu olayı kesinlikle bir resmi kayıt konusu yapamam." Aralarında gecen yakınlaşmayla geçici olarak dağılmış olsa da, başlardaki soğuk tavrı geri dönmüştü. Kadın, kollarını bir süre yukarı aşağı salladı, sanki etraflarındaki havanın değişmesini, yenilenmesini ister gibiydi.

"Bu kundakçılık davasına, sanki başıma gelen ufak bir talihsizlikmiş gibi aldırış etmeyerek, adaleti yanıltamazsın."

"Aldırış etmiyor değilim. Başın belada olduğu için gerçekten çok üzgünüm."

"Sadece başım belada değil Devon. Bu Allah'ın cezası federaller gerçekten çok ciddiler."

"Sana açtıkları ne tür bir dava?"

"İkinci derece ve hiçbir dayanağı olmayan düzmece bir dava," diye belirtti. "Beni asla mahkûm edemezler ama kefaleti bir araya getirebileceğimizi de hiç sanmıyorum. Ne süreliğine olursa olsun, hapse girmeyi kabul edemem, hele ki işlemediğim bir suç yüzünden. Böyle ağır bir suçla yargılanma fikrine bile dayanamıyorum. Böyle bir şey yüzünden, ailem de işimiz de tamir edilemez yaralar alacaktır." Kadını yavaşça omuzlarından tuttu. "Devon, lütfen bu konuda mantıklı düşün. Bana yardım etmek zorundasın."

Sandra Brown

"Hayır değilim. Beni zorlayamazsın."

"Zorlamak zorunda kalmamalıyım. Neden her iyi insanın yapacağı gibi, gönüllü olarak ortaya çıkmıyorsun?"

"Yapamam."

"Bana nedenini söyle."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü ben evliyim!"

Böüm 10

"Evliymiş."

Kelime, Lucky'nin ağzından hüznle dökülürken, sesi sanki bir ölüm haberi getirmiş gibi kederliydi. Tanya ve Chase'in dairelerinin küçük mutfağında bara oturmuş, yengesinin ona hazırladığı kahve kupasına mahzun bir suratla bakıyordu.

Buraya daha şafak doğmadan gelmiş, saatin kaç olduğunu umursamadan, sabahın köründe kapıyı çalmış ve onları uykularından uyandırmıştı. Dağınık saçlı ve uzamış pis sakallı hâli karşısında, ona kızamamışlardı bile.

Taş olmaya, sıcak bir yemeğe ve en az oniki saatlik bir uykuya ihtiyacı var gibi görünüyordu. Dallas'tan buraya, yüz milden daha uzun bir mesafeyi, arabasının üzeri açık gelmiş olmalıydı. Saçları rüzgârdan öyle dağılmıştı ki, kim bilir ne kadar hızlı gelmişti. Tahmin etmeye bile cesaretleri yoktu ve hatta bilmemeyi tercih ederlerdi.

Ailesi, dün sabahtan beri Lucky için çok endişeleniyordu. Onu son gören, Sage'di. Anlattığına göre, evden çıkarken yarı giyinikti, çok telaşlıydı ve bir kelime bile açıklama yapmamıştı.

Chase'in, erkek kardeşinin bu iç karartan haberine cevap vermesi birkaç dakika sürmüştü. "Evli mi?"

"Evli. Bilirsin işte, evlilik, nikâh, kutsal evlilik bağı."

Tanya, eşine ve kendisine birer kahve daha koydu ve bar taburesine oturdu. "Nereden biliyorsun Lucky?"

"Kendisi söyledi." Fazlasıyla uzun, derin ve ıslak bir öpüşmenin ardından, diye acı acı aklından geçirdi.

"Sonunda onu buldun mu?"

"Dün buldum."

"Nerede?"

"Dallas'ta,"

"Adı neymiş?"

"Devon Haines."

"Çok tanıdık geldi."

"Muhtemelen, gazetedeki köşesini okumuşsundur,"

"Tabi ya!" dedi Chase, bar tezgâhına bir yumruk sallarken. "Devon Haines."

Sandra Brown

"Dün sabah gazetede, tesadüfen adını ve resmini gördüm." dedi Lucky ve hikâyesinin kalanını anlattı. Elbette özel anları atlamış, kadınla görüşmesinden, eve dönmeye karar verene kadar arada geçen zamanda, bir bowling salonunda ve bir beyzbol sahasında geçirdiği fırtınalı saatleri gizlemişti. Beyzbol sahasına, sırf meşru olarak bir şeylere vurmak için gitmişti.

"Kadın, bulunmak istememiş," dedi Lucky. "Onu bulduğumda, iş birliği yapmayı reddetti, benim için tanıklık etmeyeceğini, edemeyeceğini söyledi. Artık sebebini biliyorum." Kahve çok sıcaktı. Yine de, sanki bir duble viski içer gibi, kupayı başına dikti. Tanya, yenisini doldurmak için, sessizce yerinden kalktı.

Chase bilmek istiyordu. "Kocasıyla tanıştın mı?"

"Hayır."

"Adam orada mıydı?"

"Hayır."

"Neredeymiş?"

"Bilmiyorum."

"Adı neymiş?"

"Bilmiyorum."

"Maden evliydi, o zaman seninle neden yattı?"

"Onu da bilmiyorum. Kadınların aklından geçenleri, kim anlayabilir ki?"

Lucky, sinirle bar sandalyesinden indi ve mutfakta volta atmaya başladı. "Bu, hayatım boyunca hiç karşılaşmadığım bir durum. Bu konuda, hiç tecrübem yok ve kafam allak bullak olmuş durumda." Dolaşmayı kesti ve Tanya ile Chase'e döndü. "Beni yanlış anlamayın. Bir melek olduğumu iddia etmiyorum. Kadınlar konusunda çılgınca şeyler yaptığımı kabul ediyorum."

"Kimsenin, aksini iddia edeceğini sanmam."

"İkimiz de çılgınca şeyler yaptık."

Chase, rahatsız olmuştu ve göz ucuyla karısına baktı. Tanya McDaniel'e olan aşkı, eski rodeo yıldızını hatırı sayılır derecede uslandırmıştı. "Sana yaptıklarımız aynı şey gibi de gelse, Tanya'nın önünde kaçamaklarımızı tartışacak değilim."

"Konu, kaçamaklarımız değil," dedi Lucky, konuşulanlardan rahatsız olmuş bir ses tonuyla. "O ortaya çıkmadan önce tam bir baş belası olduğunu, Tanya zaten biliyor. Demek istediğim, bu kadar âlemlerde takılmış olmama rağmen, evli bir kadınla hiç yatmadım. Bu konuda çizgiyi aşmadım." Bilinçsizce, elini midesine götürdü. Zina yapma fikri midesini bulandırmıştı.

"Ben, iş tamamen bitene kadar, yani son evrak imzalanana kadar, boşanmış biriyle bile beraber olmadım. Ama bu şıllık," dedi, saygısızca. İşaret parmağıyla, kadının yaşadığı yönü, Dallas'ı gösteriyordu. "Beni sadece sahte bir isimle faka bastırmakla kalmadı, bir de bu şeyi yaptı-ki her ne ka-

Yarımlar İçin

dar bilindik bir numara da olsa-bu, benim ahlaki değerlerime çok ters."

Kendini tekrar, minderle kaplı sandalyesine attı. İfadesiz, boş bakan ve kanlı gözlerle boşluğu seyretmeye başladı.

Uzunca bir sessizlikten sonra, Chase cesaretini topladı ve sordu. "Lucky, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Büyük olasılıkla, kundakçılığa on veya yirmi sene verirler."

"Böyle konuşma!" diye haykırdı Tanya. "Yapmadığın bir şey için hapse giremezsin."

"Neyi kastettiğimi anladın Lucky," dedi Chase. "Bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezsin. Mademki bir halt yedi, bunun sonuçlarına katlanacak."

"Ona, bunu ben de ima ettim."

"Ve?"

"Hiçbir yere varamadım."

"Vicdanına dokunsaydın."

"Onu da yaptım. Bir nebze bile etki etmedi. Zaten kocasını aldatabiliyorsa, vicdanından şüphe ederim." diye mırıldandı. "Oysaki ilk başta çok oturaklı görünüyordu."

"Tamam. En kötü ihtimalle, Pat Bush ona bir mahkeme celbi gönderir."

"Federal jürinin karşısına çıkmadan önce." Lucky derin bir iç çekti ve parmak uçlarıyla, bitkinlikten kararmış gözlerine bastırdı. "İşlerin bu kadar sarpa saracağım ummuyordum. Şirkette işler bu kadar kötü giderken..." Ellerini yüzünden indirdi ve ağabeyine baktı. "Üzgünüm, Chase. Bu sefer gerçekten her şeyi mahvettim. Ve en kötüsü, Tyler Sondajı, seni ve diğer herkesi, kendimle birlikte uçuruma sürüklüyorum."

Chase taburesinden kalktı ve şefkatle kardeşinin sırtına vurdu. "Senin canın, benim için işten çok daha önemli. Şu yangını çıkaran asıl adamla ilgili endişelerim var. Acaba o piç neler planlıyor? Sırada ne var?" Duvar saatini gösterdi. "Artık gidip şu müfettişlere eşlik etsem iyi olacak."

"Sonra, ben de yanına gelirim,"

"Yo, yo. Sen bugün izinlisin."

"Kim demiş?"

"Ben dedim."

"Sen benim patronum değilsin."

"Bugünlük öyleyim."

Kardeşler arasında yaygın olan bu oyunu, neredeyse konuşmaya başladıkları günden beri oynarlardı. Ama bugün, Lucky her zamankinden çabuk pes etmişti.

Chase kardeşine döndü. "Korkunç görünüyorsun. Bugün evden çıkma. Biraz uyu." Başıyla yatak

Sandra Brown

odasını gösterdi. "Eğer ben duştan çıkana kadar gitmiş olursan, gün içinde konuşuruz."

Chase gidince, Tanya kayınbiraderine gülümsedi. "Kahvaltıda ne istersin?"

"Hiçbir şey," dedi kapıya doğru yürürken. "Yine de sağ ol." Kapının önünde, birbirlerine sarıldılar. "Ağabeyimden ders almalıyım. Senin gibi bir kadın bulup evlenmeli ve önüme gelenle düşüp kalkmayı sonsuza dek bırakmalıyım. Problem şu ki, sen kapıldığına göre etrafta başka düzgün kadın kalmadı."

Tanya, gülerek Lucky'i itti. "Lucky, ben gerçekten, şıllık olarak bahsettiğin bir kadının, senin başını döndürmüş olabileceğinden şüpheliyim."

Lucky gülümsedi ama bu gülüşün altında, mizahtan çok hayal kırıklığı yatıyordu. Mavi gözleri, yorgun, donuk ve karmakarışık. "Tanya, evli bir kadın, neden otel odasını bir yabancıyla paylaşır ve sonra da, onunla sevişmesine izin verir?"

"Bu her zaman olan bir şey, Lucky. İstatistikleri okumuyor musun?"

"Biliyorum, ama..." Lucky, kadının endişeli bakışlarını algılamıştı. "Biliyorum, büyük ihtimalle kendini, benimle bu konulan konuşmaktan rahatsız hissediyorsun ama bunları bir başka erkekle, Chase'le bile konuşurken, kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Dinleyecek misin? Lütfen?"

"Elbette,"

Lucky tereddüt etti ama sadece bir anlığına. "Devon, öyle bir yabancıyı alıp yatağına götürecek türde bir kadın değildi. Bu işi sürekli yapan birçok kadınla birlikte oldum ama o, farklıydı."

"Ne anlamda?"

"Her anlamda. Görünüşü, duruşu, davranışları." Başını salladı, kafası karışık. "Neden böyle hayatını riske atacak bir şey yapsın ki? Ne biliyordu ki, belki psikopatın tekiydim ya da cinsel bir hastalık taşıyordum ve belki daha neler neler. O, evli. Kocasıyla beraber iyi bir hayatı var. Başarılı bir kariyeri var. Neden tüm bunları tehlikeye atsın ki? Ve eğer bunu yapacak yüreği varsa, neden bu konuyla yüzleşmeye dayanamıyor?"

"Bilmiyorum Lucky," dedi Tanya. Sesinden, ona bir cevap veremediği için gerçekten üzgün olduğu anlaşılıyordu. "Ben, Chase'e sadakatsizlik yaptığımı düşünemiyorum bile. Aklımın çelindiğini bile haya edemiyorum."

Lucky, konuya konsantre olmuştu ve gözlerini kısarak, konuşmaya devam etti. "Bence, bunun olacağını tahmin etmiyordu. Aranıyor gibi değildi. Aslında, benden uzak durmak için çok çaba harcadı. Neredeyse saldırgan denebilecek kadar feminist bir kadın. Cinsel sınıflandırmaya karşı çıkıyor ve bu gibi konuları, gerçekten savunuyor." Tanya'ya, Devon Haines'i anlatacak doğru kelimeleri bulmak için duraksadı. "Her şeyiyle, çok düzgün bir kadın. Giyim tarzı çok profesyonelce. Her şeyi kontrolü altında tutan biri gibi görünüyor. Kesinlikle hafif bir kadın denilemez." Derin bir of çekti, kafasındaki karışıklığın derinliğini anlatırcasına.

"Öyle havai bir kadın değil. O, beni baştan çıkarmadı; ne de ben onu. Yani bir şekilde, oldu işte."

Yarımlar İçin

İkimizde, yan uykudaydık, bir şekilde birbirimize yaklaştık, ben ona dokunmaya, öpmeye başladım ve o da karşılık verdi, biz ne olduğunu bile anlayamadan, biz... Biliyorsun işte."

Tanya, tüm konuşması boyunca Lucky'i dikkatle dinledi ve yumuşak bir sesle sordu. "Lucky, seni en çok rahatsız eden ne? Senin için tanıklık yapmayacak olması mı? Yoksa evli olması mı?"

Lucky, başını aniden geri çekti. "Bununla neyi kastediyorsun?"

"Geçen hafta boyunca, bu kadının kim olduğunu ve nerede yaşadığını bulmaya kafayı taktın."

"Çünkü o benim tanıgım."

"Tek sebebin bu olduğundan emin misin?"

"Evet. Lanet olsun, evet." Çıkmak üzere, kapıyı açtı. "Dinle Tanya, ne senin, ne de bir başkasının, onunla ilgili romantik bir düşünceye kapılmasını istemiyorum."

"Anlıyorum."

"Ciddiyim."

"Tamam, anladım."

"Hepsi bu. O benim tanıgım. Bu kadar," Lucky, kapı ağzında durdu ve eliyle "her şey yolunda" der gibi bir hareket yaptı. Kapının kasasına, elini dayayıp, parmaklarını çıtlattı. "Off, lanet olsun!" Acıyan parmağını ağzına götürdü ve konuşmaya devam etti. "Kaldı ki, kadının evli olduğunu artık biliyorum."

Birkaç dakika sonra, elindeki havluyla saçlarını kurulayan Chase, Tanya'nın yanına geldi. Bir başka havluyu da belinden aşağı sarmıştı. Tanya, kapıya dayanmış, Lucky'nin arabasının, köşeden kaybolan stop lambalarına bakıyordu.

"Tüm bu gürültü de neydi?" diye sordu Chase.

"Lucky'nin sesiydi," derken kapıyı kapattı. "Bu kadının, ona bir tanıktan daha fazla şey ifade ettiğini, inatla reddediyor."

"Senin sağır olduğunu mu zannediymiş?"

Tanya güldü. "Hayır, ama bence asıl sağır olan kendisi."

"Ne?"

"Kalbinin sesini dinlemiyor."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Anlamamı da beklemiyorum zaten," dedi Tanya, nazlı bir sesle. "Sen bir erkeksin."

"Bu küçük, kaçamak gülüşlerinin beni deli ettiğini biliyorsun ama, değil mi?" Chase, eğilip, burnunu karısının boynunu sürttü. "Beni fena azdırıyor."

"Biliyorum," diye fısıldadı ve baştan çıkarıcı adımlarla kocasına yanaştı. "Neden bu kadar sık güldüğümü sanıyorsun?"

Chase, havluları yere fırlattı ve kadını, yatak odalarına taşıdı.

Sandra Brown

Yarım saat sonra, çıplak bedenleri çarşafırlara dolanmıştı ama ne bunun farkındaydılar, ne de umurlarındaydı. Doyuma ulaşmışlardı. Tanya, gözleri kapalı sırt üstü yatarken, Chase'in elleri, karısının biraz önceki sevişmenin pembemsi izlerini taşıyan göğüslerinde, aylakça dolaşıyordu.

"Lucky için üzülüyorum," dedi, Tanya'nın yarı rüyada sesi.

"Ben de öyle. Birdenbire kendini, gerçek bir karmaşanın ortasında buluverdi."

"Ben sadece yangından bahsetmiyorum. Öyle ya da böyle temize çıkacak ve bu günleri geride bırakıp, hayatında yeni bir başlangıç yapacak. Ama tüm olacağı bu."

"O zaman neden üzülüyorsun?"

Tanya gözlerini açtı ve kocasına baktı. Ellerini, adamın nemli, gür saçlarına götürdü. "Bence, Bayan Haines'le karşılaşması, onu kabul etmek istediğinden çok daha fazla etkiledi. Ve ne başkalarına, ne de kendine itiraf etmese de, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Bu iş başlamadan bitmiş oldu."

"İş derken neyi kastediyorsun? Açık ol."

Tanya omuzlarını silkti. "Ciddi bir ilişkiyi kastediyorum, sanırım."

"Ciddi bir ilişki mi? Bir kadınla? Benim kardeşim?" Chase gülererek, sırt üstü döndü.

Tanya, dirseklerinin üzerine dayandı. "Bu fikir sana o kadar mı saçma geliyor?"

"Dünyada nefes alan ve yaşayan birden fazla dişi olduğu sürece, Lucky asla tek bir kadına sadık kalamaz."

"Bence ona haksızlık ediyorsun. Zannettiğinden daha duygusal bir adam ve bence çok sadık olabilir."

"Katılıyorum. Aynı anda, birçok kadına sadık olabilir." Ciddi sözlerinin arasından, bir kahkaha fırladı. "Sana 'Lucky' yani 'Şanslı' lakabının nereden geldiğini, hiç anlattım mı?"

"Dur bir düşüneyim, hayır."

"Gerçek ismi James Lawrence olmasına rağmen, ona neden Lucky diyoruz, hiç merak etmedin mi?"

"Hiç sorgulamamışım. Seni tanıdığımndan beri, sen dâhil herkes, ona Lucky diyor."

Chase, ellerini başının arkasında birleştirdi ve hafif bir kahkaha attı. "Ben onuncu sınıftaydım. O da dokuzuncu, sanırım ondört yaşında falandı. Kilgore'da yaşayan bir kız vardı, aslında yirmi yaşlarında bir kadın. Açık konuşmak gerekirse, tam bir sürtüktü. Daha doğrusu, sürtük olmak için uğraşıyordu. Gerçekten çok ateşli bir kızdı. Giyinişle, Allah vergisi sermayesini sergiliyordu. Birçok farklı eyaletten adamın aklını çeler, onları baştan çıkarır ama hiç biriyle yatmazdı."

"Sonra bir gece, ben ve arkadaşlarım arabayı almayaki o zaman ehliyetimiz yoktu ve şu kızı görmeye, Kilgore'a gitmeye karar verdik. Lucky, bizimle gelmek için yalvardı. Planlarımızı, ailelerimize ispiyonlamak konusunda bizi tehdit edince, sonunda anlaştık."

"Yola çıktık. Kilgore'a bir saat süren yolculuğumuzdan sonra, kızı bir bowling salonunda bulduk."

Yarımlar İçin

Kırta kırta ortalıkta dolanıyordu. Gözlerimiz yerinden fırlayıp, salyalarımız akana kadar, onu iştahla seyrettik. Aramızdan sadece Lucky, harekete geçip, kızla konuşmaya cesaret edebildi. Lanet olsun ki, bizim hergele, sadece konuşmakla kalmayıp, sonunda kızın arabasına, oradan da evine gitti."

"Lucky'e hayran kalmıştık. Onları takip ettik. İçeride iki saat kaldı. Babasının arabasını yürüten çocuk panik yapmıştı ve millet durumu fark etmeden, bir an önce Milton Point'e dönmek istiyordu. Sonunda dayanamayıp, kornaya basmaya başladı. Lucky dışarı çıktığında, gömleğini düzeltiyor ve kendini beğenmiş bir ifadeyle sırtıyordu."

"Şimdiye kadar birçok kişinin denediği ama beceremediği şeyi, kardeşimin becermiş olması beni deli etmişti. Ona, 'Sırtımayı kes, seni küçük piç kurusu. Sadece şansın yaver gitti, hepsi bu.' dedim. O da bana, 'O zaman artık bana, Şanslı yani Lucky diyeceksiniz,' dedi, hâlâ yüzünde o kendini beğenmiş gülümsemeyle."

Tanya, dehşete kapılmış görünüyor ama kıkırdamamak için kendini zapt etmeye çalışıyordu. "İkiniz de adam olmazsınız. Peki, bu ismi annenlere nasıl açıkladınız?"

"Nasıl bir açıklama uydurduk, hiç hatırlamıyorum. Her neyse, o günden sonra bu isim ona yapıştı. Herkes ona, Lucky demeye başladı."

Tanya gülümsedi ve başını Chase'in tüylü göğsüne koydu ama birden bu konuşmaya nereden geldiklerini üzümlere hatırladı. "Bu günlerde, onun kendini pek şanslı hissettiğini zannetmiyorum."

"Hayır," diye onayladı Chase, kollarını karısına dolarken. "Ama ben şanslı hissediyorum."

Devon, önünde okunması gereken bir ton araştırma belgesi, incelenmesi gereken düzinelerce dergi ve bir araya getirmesi gerek binlerce kelime olmasına rağmen, hiçbir şeye konsantre olamıyor, sadece önceki gece Lucky ile görüşmelerini düşünüyordu.

Gözünün önünden, Lucky'nin, evli olduğunu söylediği andaki surat ifadesi hiç gitmiyordu. Yüzü, inanmamak ile nefret arasında gidip gelmişti. Başta şaşkınlıktan boş bakan gözleri, zaman içinde buz gibi bakmaya başlamış ve sonunda da soğuk ve sert dik bakışlara dönüşmüştü; şimdi hatırlayınca bile ürperiyordu.

Kendini huzursuz hissederek, ofisinden çıktı ve yerel haber odasından, içecek makinalarının olduğu köşeye doğru yürüdü. Makinaya, üzerinde yazan miktarda demir parayı attı. Bozuklukların, içerideki para kutusuna düşerken çıkardığı metalik ve yankılı ses, ona içinde hissettiği boşluğun sesiymiş gibi geldi. Odasına dönerken, masalarının arasından geçtiği iş arkadaşları, ona bir şeyler söylüyorlardı ama o, duymamış gibi yaptı.

"Hey Devon, dün o kumral yakışıklıyla neler oldu?"

Sandra Brown

Soruyu duymazlıktan gelip, bu moral bozucu aradan sonra, odasının kapısını kapattı ve içeceğini masaya bıraktı. Aslında pek susamamıştı ama sadece yakasını bırakmayan düşüncelerden sıyrılmak için biraz oyalanmak istemişti.

"Ben evliyim."

Masanın üzerine eğildi ve başını ellerinin arasına alıp, tekrarladı. "Ben evliyim. Ben evliyim."

Ama yine de, evli değildi işte. Evlenme cüzdanını imzalamışlardı. Kanun, onu evli olarak adlandırıyordu. Resmi olarak evliydi. Teksas eyaletinin, bağımsız yasalarına göre o evliydi.

"Ama değilim," dedi. Sesinde hüsrana vardı.

Bu, içinden kolaylıkla sıyrılabileceği bir evlilikti. Bu evliliği feshetmek için, kesinlikle haklı sebepleri vardı. Konuyu bilseler, herkes ona hak verirdi. Gerçeklerden haberi olmayan hiç kimsenin, onu suçlamaya hakkı yoktu.

O; Devon Haines, onun için bir kâğıt parçasından daha fazla anlamı olmayan evliliğiyle, özgürlüğü arasındaki yolda yapayalnız duruyordu. Yapması gereken buydu. Bu yola girdiğinde, her şeyin bilincindeydi. Doğru veya yanlış bir karar olması, bir şeyi değiştirmezdi. Bununla yaşamak zorundaydı.

Lucky Tyler, medeni durumunun şartları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Muhtemelen, umurunda da değildi. Onunla bir günah gecesi yaşayarak kandıran ve şimdi de bedelini ödemekten kaçan, sadakatsiz ve evli bir kadın olduğunu düşünüyor, onu suçluyordu. Kocasını ve kendini tehlikeye atmadan, Lucky'e yardım etmenin bir yolu yoktu.

Lucky'nin gözlerindeki aşığın olmayı görmüştü. Birkaç basit açıklama cümlesiyle, bunu yok edebilirdi aslında. Ama yapmadı, sessizliğini korudu.

Lucky, gerçeği anlamamıştı.

Lucky içine girdiğinde, vücudunun aniden gerilmesinin gerçek nedenini, anlayamamıştı. Acıdan değil, tutkudan olduğunu zannetmişti. Bir anda soluğunun kesilmesini, yanlış yorumlamıştı. Ateşli öpücükleri sayesinde, onu içine almaya hazırdı. O kadar ıslaktı ki, Lucky ondaki daralmayı hissetmemişti bile.

Zaman geçtikçe, Lucky içine öyle yerleşmiş ve hareket hâlindeydi ki, artık yaptığı şeyin sonuçlarını düşünmek için çok geçti. O da, Lucky gibi, dalgalanan, yükselen ve onları içine çeken duygulardan başka bir şey düşünemez olmuştu.

Yaşadığı şehvet, korku veren gerçekleri bulandırdığı için memnundu. Eğer Lucky, onun bakire olduğu bilseydi, bu bulutlu hava, bir kasırgaya dönüşebilirdi. Ama yine de, tüm kalbiyle, biliyor olmasını istedi.

Sevişmelerinin hatıraları, ruhunun tam ortasına tatlı acı bir ağrı verdi. Yaşadıklarına hayret etmişti; zevkin doruklarına çıkmış ve bu sürecin kısa oluşunun yasını tutmuştu.

Odasının kapısı aniden açıldı. "Yazı işleri müdüründen sonra, bu makaleyi görmek istediğini

Yarımlar İçin

söylemiştin."

Başını kaldırdı ve yanaklarından süzülen yaşları, elleriyle sildi. "Ah evet, teşekkürler," dedi odacı çocuğa.

"Söylesene, iyi misin?"

"Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Gözü yaşlı bir gülümsemeyle, çocuğu odadan çıkmadan, iyi olduğuna ikna etti. Kendine acımak, teslim olmayı reddettiği bir duyguydu. Lucky'nin hiddetini de, şefkatli aşkını da kabul etmişti. Çünkü o gece, diğer tüm gecelerden daha çok, sevmeye ihtiyacı vardı.

Ama bir yabancının kollarında, neler olabileceğini, neler olması gerektiğini-ama olmadığını-bir anlığına fark etmek, dokunaklı bir şekilde ironik değil miydi?

"Lucky!"

Homurdandı ve darmadağınık kafasını, yastığın altına soktu. Birden olanları idrak etti ve "Git başımdan," diye haykırdı.

"Lütfen kalkıp şu kadına, artık seni aramamasını söyler misin?"

Sırt üstü döndü ve gözlerini kırıştırarak, huysuz kız kardeşine odaklanmaya çalıştı. Yatağının yanında durmuş, ona bakıyordu. Üzerindeki bikinisinin incecik ipleri gibi, belirsiz bir ruh hâli vardı.

"Hangi kadın?" diye sordu ümitle, başucundaki telefona uzanırken.

"Susan Young."

Eğer telefon, bir anda ısırmaya hazırlanan bir kobraya dönüşse, elini ancak bu kadar hızlı çekebilirdi.

Çileden çıkmanın son mertebesinde bulunan Sage, ağabeyinin fişini çektiği telefon kablosunu tekrar taktı ve ahizenin ağzını bile kapatmaya gerek duymadan, ona uzattı. "Tam iki gündür, her saat başı arayarak, tam bir baş belasına dönüştü. Huzurla güneşlenebilmem için, lütfen artık onunla konuşur musun?"

Sage, telefonu ağabeyinin üzerine fırlattı. Lucky, ahizeyi, çıplak göğsünden alıp kulağına götürürken "Ufaklık," diye söylendi kardeşine. "Susan," diye cevap verdi. Birkaç kilometre öteden bile, bir kalıp tereyağını eritecek kadar sıcak bir ses tonuyla, devam etti. "Nasılsın? İyi ki aradın. Ben de tam seni düşünüyordum."

Sage, işaret parmağını boğazına sokup, kumar gibi bir hareket yaptı ve yatağın kenarına oturup, ağabeyinin konuşmasını yüzüstü dinlemeye başladı.

Sandra Brown

Konuşma tarzı, oldukça hassas ve etkileyiciydi. Ağabeyinin dik bakışları, Sage'i caydırmamıştı. "Neler oluyor?" dedi Lucky telefona.

Bir süre dinledikten sonra, Susan'm saldırgan konuşmasını bölmek zorunda kaldı. "Ortalıkta görünmediğimi ve seni aramadığımı biliyorum. Seni bu karmaşadan uzak tutmaya çalışıyorum."

"Eğer Susan buna kanıyorsa, sadece hilekâr değil, aynı zamanda aptal da."

Lucky, Sage'e tehditkâr bir bakış fırlattı ve konuşmaya devam etti. "Ortalık yatışana kadar görüşmememiz daha iyi olur, diye düşündüm. Seni bu işlere karıştırmak istemiyorum... Evet, ne teklif ettiğini biliyorum, ama..." Yine bir süre, sessizce kadını dinledi. "Susan, bunu yapmana izin veremem. Ben seni düşünüyorum."

"Off, lütfen," diye homurdandı Sage. "Ne yapmayı teklif ediyor? Federallerle mi yatacakmış?"

Kız kardeşinin alaycı sözlerini bastırarak, cevap verdi. "Bana bir saat ver... Söz. Bir saat içinde orada olacağım." Bir süre daha, dalgın gözlerle kapattığı telefona baktı, ta ki Sage lafa girene kadar.

"Evet? Neler oluyor?"

"Seni ilgilendirmez. Lütfen yatağımdan kalkar mısın? Giyinmem lazım."

"Ne kadar az gelişmiş bir davranış! Hizmetçilik yaptığını, daha önce de görmüştüm."

"Bilgin olsun, Bayan Bilmiş, duştan çıkınca kendimi doğrudan yatağa attım ve şu anda, bu çarşafların altında tamamen çıplığım. Şimdi, eğer tecrübe edinmek istemiyorsan, hemen buradan defol. Susan'a bir saat içinde orada olacağımı söyledim."

"Gerçekten mi?" Gücenmiş bir hâli vardı. "Sen beni, mağarada falan mı yaşıyor sanıyorsun? Çıplak bir erkek, beni ne şoka sokar, ne de yüzümü kızartır. Her yerinizin neye benzediğini ve ne işe yaradığını biliyorum."

Lucky, kardeşinin minicik kıyafetlerine dik dik baktı. "Beni iyi dinle Küçük Hanım, konu erkeklere geldiğinde, kendini bir hanımefendi olma yolunda terbiye etmeni istiyorum." dedi sert sert.

"Hah hah! Bunları sen mi söylüyorsun? Sanki sen bir beyefendi gibi mi davranıyorsun da."

Lucky, başıyla kardeşinin bikinisini işaret etti. "Sen, azgın gençleri böyle giyinerek mi başından savıyorsun?"

"Bikinili kadınlara, ancak sen bakakalırsın."

"Yani? İşte, erkeklerin ayrıcalığı."

"Haydi canım sen de," diye karşı çıktı. "Bu çifte standart."

Lucky'nin zihninde, Devon'ın havuzdan çıkarkenki hali canlandı. Elleriyle ıslak saçlarını düzeltiyor; bronz bikinisinin üçgen parçaları, kalçalarına ve tüm kıvrımlarına yapışmış. Işıl ısl su damlacıkları, çıplak göğüslerinden ve tüm vücudundan süzülüyor.

Sage haklıydı. O an, bakakalmıştı ve bu çifte standarttı. Ama beyninde şekillenen bu cezbedici fotoğrafa, bedeni kayıtsız kalamıyordu.

Yarımlar İçin

"Artık gitmen lazım," diye mırıldandı.

"Son zamanlarda, iyice suratsız oldun." Sage yataktan kalktı ve kapıya yöneldi. Nedense, birden durdu ve arkasına döndü. Artık ağabeyine, sinir bozucu değil, sempatik bir ifadeyle bakıyordu.

"Chase, öğle arasında sana bakmaya geldi. Annem ve ben uyuduğunu söyledik. O da uyandırmak istemedi, dinlenmeye ihtiyacı var dedi. Şey, Bayan Haines ile ilgili olanları anlattı. Lucky, çok üzgünüm."

Kafası çok karışık olmasına rağmen, kız kardeşine göz kırptı. "Sağ ol ufaklık. Beni düşündüğün için teşekkür ederim."

Sage kapıyı kapattığı an, çarşafı üzerinden fırlattı ve dolabının önüne gitti. Giyinmesi çok uzun sürdü çünkü kendini, sık sık dolabın önünde amaçsızca durup, boş boş aynı çekmeceye bakarken ve dolaba ne için geldiğini unutmuş bir hâlde buldu. Aklı, sürekli Devon'a kayıyordu. Tanrım, hâlâ onu görmek için can atıyordu.

Onun yerine, gidip Susan'ı görmesi gerekiyordu. Ondan ve akıl almaz evlilik teklifinden, bir haftadan daha uzun süredir kaçıyordu ama şimdi anlamıştı ki, bununla yüzleşmekten daha fazla kaçamayacaktı.

"Tanrım, bu iş beni korkutuyor," diye homurdandı ve sonunda odadan çıkıp, hızla merdivenlerden indi.

Korkmakta ne kadar haklı olduğunu, daha sonra anlayacaktı.

Öbölüm 11

Lucky, aynı kadının beklediği gibi görünüyordu.

Devon, Lucky'nin umduğu kadar şaşırmış görünmüyordu. Devon arabasıyla, Lucky'nin, dairesinin önüne park etmiş olduğu arabasının yanında durdu, pek bir şey belli etmeyen bir yüz ifadesiyle adama baktı ve evinin önündeki yola girdi.

Lucky, Mustang'inden indi ve açılan otomatik garaj kapısına doğru ilerledi. Kapının önünde karşılaştılar. Belli ki kadın işten yeni geliyordu. Üzerinde bir takım elbise vardı ama ceketini giymemiş, kolunda taşıyordu. Güneş gözlüklerini saçma takmıştı ve elinde büyük bir pizza kutusu vardı.

"Merhaba," Lucky'nin sesi resmiydi.

"Merhaba."

"Ben, şey..." Lucky başını kaldırıp, gökyüzünü karartan, fırtına habercisi bulutlara baktı. "Kocan evde mi?"

"Hayır."

"İşleri senin için daha da zor hâle getirmek istemiyorum."

"O zaman, burada ne arıyorsun?"

"Seninle konuşmam lazım." Dudaklarını gerdi ve sözcükler, dişlerinin arasından döküldü. "Lanet olsun, bana yardım etmek zorundasın Devon."

Kadın, sanki diğer evlerden onları meraklı gözlerle dikizleyen birileri olabilirmiş gibi, endişeli gözlerle etrafı kolaçan etti. Ve sonunda, sertçe başını salladı.

"Haydi, içeri gel." Garaja girdi ve düğmeye basıp, kapıyı arkalarından kapattı. Mutfak kapısının kilidini açmak için, Lucky'e pizza kutusunu tutmasını söyledi. Lucky, kadının arkasından içeri girdi ve pizzayı beyaz seramik, mutfak tezgâhına bıraktı.

Devon, duvardaki düğmeye bastı ve soğuk, mavi floresan lamba içeriyi aydınlattı. "Hemen dönerim."

Koridorda gözden kayboldu. Lucky, arka bahçeye bakmak üzere, pencereye doğru yürüdü. Yağmur başlamıştı. Dolgun yağmur damlaları, havuz suyunun üzerine çarpıyor ve oradan da verandaya sıçırıyordu. Damlalar o kadar büyüklerdi ki, bahçedeki bitkilerin yapraklarını eğiyorlardı. Keskin bir şimşek, ışıyla gökyüzünü tam ufuk çizgisinden böldü. Birkaç saniye sonra, bir gök gürültüsü patladı.

"Aç mısın?"

Lucky, arkasını döndü. Devon mutfığa dönmüştü. Üzerini değiştirmiş, eski bir kot, rahat ve bol

Yarımlar İçin

bir kazak, yumuşak deri ayakkabılar giymişti. Saçları, yeni taranmış gibi görünüyordu. Takım elbisesinin zırhından uzak, böyle daha genç ve savunmasız görünüyordu.

"Sanırım. Hiç düşünmemiştim."

"Sucuklu pizza sever misin?"

"Tabi."

"Salata yapmam için, bir dakika bekle."

Lucky, şaşkındı. Gerçekten onu, akşam yemeğine mi davet ediyordu? Oysaki kapıyı yüzüne kapamasını bekliyordu, tabi eğer kapıyı açan o olursa, diye düşünmüştü. Eğer eşğin öbür tarafında onu karşılayan kocası olsaydı, saçma bir şeyler söylemeyi planlıyordu.

Kapıyı çalıp da açan olmayınca, beklemeye karar vermişti. İlk kimin geleceğini görmek istiyordu ve sonrasında da, doğaçlama oynayacaktı işte. Yemeğe davet edilmek, aklının ucundan bile geçmeyecek bir olasılıktı.

Kadın, buzdolabından domates ve yeşillikleri çıkardı, marulları bir kâsenin içine doğramaya başladı. "Beni gördüğüne şaşırmamış gibisin," dedi Lucky.

"Şaşırmadım."

Lucky, tezgâha dayandı. "Nasıl olur?"

"Asla bir kadından, hayır'ı cevap olarak kabul etmediğini söylemiştin." Lucky'nin gözlerine baktı. "Sana inanıyorum, af edersin," Lucky'i kenara iterek, tekrar buzdolabına yürüdü ve salata sosunu ve ardından, Lucky'nin şaşkınlığına şaşkınlık katarak, bir şişe kırmızı şarap çıkardı. Çekmecedan aldığı tirbuşonu adama uzattı. "Sen açar mısın lütfen?"

Kadının rahatlığı, onu hayrete düşürmüştü. Şarap şişesinin ağzındaki mühürü açtı ve tirbuşonu mantara sapladı. Kadının, masaya tabakları yerleştirişini ve hazırladığı iki kişilik sofrayı izliyordu. Devon, birkaç dilim pizzayı, ısınmak üzere mikrodalga fırına koydu.

"Bardaklar?"

"Camlı dolabın altındalar."

Dolabın alt rafında, baş aşağı duran iki sıra şarap kadehini buldu. İki tanesini aldı ve şarapla doldurdu. Devon, bir mum yaktı ve masanın ortasına yerleştirirken, Lucky'e, eliyle sandalyeye oturmasını işaret etti.

Lucky, elinde şarap kadehleriyle masaya yaklaştı ve kadının gösterdiği yere oturdu. Devon oturdu ve tabaklarına salata servisi yapmaya başladı. Tabakları, pizza ve salatayla dolduğunda, Lucky, kadının kadehine uzanan elini yakaladı ve gergin bir ses tonuyla sordu.

"Sana bu cesareti veren ne?"

"Neyi kast ediyorsun?"

Sandra Brown

"Kocan gelse ve bizi böyle mum ışığında, samimi bir yemek yerken bulsa ne olacak?"

"Bu seni ilgilendiriyor mu?"

"Lanet olsun, çok ilgilendiriyor."

"Gelmeyecek."

"Emin misin?"

"Eminim. Bu gece evde olmayacak." Elini geri çekti, kadehini aldı ve şarabından bir yudum aldı.

Kekik ve mozzarellanın birbirine karışmış, ağız sulandıran aroması, Lucky'e bütün gün hiçbir şey yemediğini hatırlattı. Pizzadan büyük bir ısırık aldı ve şarapla birlikte, midesine yuvarladı. Aslında, şarap onun favori içkisi değildi ama yemeğini paylaştığı kadının da, şarapla aynı renkte kızıl saçları varsa, gayet uygun görünüyordu.

"Güzelmiş," dedi kibarca.

"Teşekkürler."

"Bunu sık yapar mısın?"

Devon, pizzasından bir ısırık aldı ve ağzında uzayan peynir, nihayet kopunca cevap verdi. "Neyi? Akşam yemeği için, dışarıdan pizza almayı mı?"

Lucky ağzındaki parçayı çiğneyip yuttu ve her ne kadar, hiç öyle hissetmese de, sakın bir ses tonuyla sordu. "Hayır. Kocan şehir dışındayken, evine, yemeğe erkekleri davet etmeyi."

"Şehir dışında olduğunu söylemedim. Sadece, bu gece evde olmayacak dedim."

Kadının kelime oyunlarından sıkılmıştı. Yumruklarını masaya, tabağın iki yanına yerleştirdi ve kadın gözlerine bakana kadar, dik dik bakarak bekledi. "Bunu sık mı yaparsın?"

Kadın, cevap vermeden önce, birkaç saniye durdu. Sonunda dik kafalılığı, adaminkine teslim oldu. "Bu evde, yemeğe kabul ettiğim ilk erkek sensin. Şimdi, bu egonu yada seni ilgilendirmeyecek şeylerle canımı sıkmana sebep olan her neyse onu-tatmin etti mi?"

"Evet, sağ ol."

"Rica ederim."

"Gururum okşandı."

"Hiç okşanmasın. Şu konuşmanı yapmadan gitmeyeceğini biliyordum ve açtım." Kadın omuzlarını silkti ve adamın kanaatine bıraktı. "İki yetişkinin bir pizzayı paylaşması, kesinlikle evlilik yeminini zedeleyecek bir şey değildir."

"Tabi, o iki yetişkin, daha önce bir yatağı da paylaşmamışlarsa."

Tam o sırada gecenin üzerine düşen parlak ışıkla, Devon, gafil avlanmış bir hayvan gibi, ürkmüş gözlerle adama baktı.

Hemen ardından, çok yakınlaraya düşen bir şimşekle, kadın daha da sersemledi. Bir kırbacın sesi kadar keskin, göğü yaran gürültünün ardından bir anda elektrikler kesildi ve masada yanmaya devam

Yarımlar İçin

eden mum ışığında kalakaldılar.

Floresan ışığın birden yok oluşuyla şaşırان Lucky, kadına sordu. "İyi misin?"

"Elbette iyiyim." Ama kadın iyi görünmüyordu. Kadehi tutan eli titriyordu.

"Devon," Lucky içgüdüsel olarak, masanın üzerinden kadının eline uzandı. Eli soğuktu. Kendi elinin sıcaklığıyla, kadının elini sardı ve donmuş parmaklarını tek tek geçerek, avucunun içini okşadı. Bu okşayış, bir şeyleri çağrıştırıyordu. "O konuda, Devon..."

"Hangi konuda?"

"Yatağı paylaşmamız konusunda. Endişe etmeni gerektirecek bir şey yok." Kadın, ne demek istediğini anlamaya çalışırcasına, başını eğdi. "Yani, doğum kontrolü ya da işte, korunmaktan falan bahsediyorum. Ben o konuda gerekli tedbiri aldım. Yani, yaptığımız şeyin farkında olduğundan emin değildim."

"Tamam, tamam, farkındaydım." diye kekeleydi kadın, "Teşekkür ederim. Tam bir..." Sesi titriyor ve zar zor yutkunuyordu. "O konuda, tam bir centilmen gibi davrandın."

Lucky'nin gülümseyen yüzünde, alçak gönüllü bir ifade vardı. "Gerçek bir centilmen gibi davransaydım, seni takip etmez, odana girip geceyi orada geçirmek için sana baskı yapmazdım."

"Ama yaralıydın. Bu arada, yaran nasıl oldu?" Gözlerini Lucky'nin karnına doğru indirdi.

"İyi. Artık neredeyse görünmüyor bile."

"Çok iyi."

Lucky, tam olarak ne zaman fısıldayarak konuşmaya başladıklarını hatırlamıyordu. Aslında çok aptalcaydı ama bir şekilde, konuşulan konu, ortam, ruh halleri, yumuşak ve mahrem bir ses tonuyla konuşmalarını gerektirmişti.

Birden, gözlerinin birbirine kenetlenmiş olduğunu ve Lucky'nin kadının elini okşamaya devam ettiğini fark ettiler. Kadın, suçluluk hissiyle, Lucky'nin kavradığı elini çekti, her ne kadar Lucky bırakmak istemese de. Kadının işaretiyle, Lucky tekrar yemeğini yemeğe başladı ama karnının açlığı onu terk etmiş, yerini kadına olan açlığı almıştı.

Sessiz evde, sadece bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun camlara vuruşu ve çatal bıçağın tabaklarda çıkardığı ses yankılanıyordu. Fakat eğer içlerindeki cinsel arzuların ve bastırılmış özlemlerin ses çıkarabilme yeteneği olsaydı, ortalık bir bando alanı kadar gürültülü olurdu.

"Biraz daha pizza?"

"Hayır, teşekkürler."

"Salata?"

Lucky, başını salladı. Devon, masadaki tabakları kaldırdı ve boşalan kadehlerini doldurdu. Kadın masaya döndüğünde, Lucky, camdan yansıyan gölgelerini fark etti. Bu, mum ışığında yemek yiyen bir

Sandra Brown

kadınla bir adamın, samimiyetlerinin tablosu gibiydi. Devon da bunu fark etmişti.

"Dış görünüş, aldatıcı olabilir."

"Evet," dedi Devon, yumuşacık bir sesle.

Birkaç saniye sonra, Lucky lafa girdi. "Devon, sana açık ve dürüst olacağım. Beni çok iyi tanımıyorsun ama seni temin ederim, kadınlarla açık ve net konuşmak pek sık yaptığım bir şey değildir."

"İnanması pek zor değil." Kadın, kadehini dudaklarına götürürken gülümsedi.

"Değil, biliyorum." Lucky'nin sesi mahcuptu. Sırtını sandalyesine yasladı, yakut rengi kadehinden, yanan mum ışığını izledi dikkatle. "Milton Point'te birkaç aydır görüştüğüm bir kız var."

"Kız arkadaşınla aranızda bir problem yaratmaya niyetim olmadığından emin olabilirsiniz."

"Bahsettiğim bu değil," diye tersledi.

"O zaman bunu neden söyledin?"

"Çünkü bunu bilmen gerekiyor."

"Senin aşk hikâyelerininle ilgilendiğimi de nereden çıkardın?"

"Bunun aşkla bir ilgisi yok. Şimdi beni iyi dinle, tamam mı? Sonra sıran gelince, sen konuşursun." Devon başıyla işaret etti ve adama konuşması için izin verdi. "Bu kızın babası, işim için kredi aldığım bankanın tepesinde."

"Onunla, bu yüzden mi çıkıyorsun?"

Kadının yüz ifadesinden, eğer evet derse, hayal kırıklığına uğrayacağını anladı. "Hayır. Susan'la çıkmaya başladım çünkü şehirde yatmadığım, az sayıda mevcut kadından biriydi."

Devon, gözlerini devirdi. "Anlıyorum."

"Sana açık ve dürüst olacağımı söylemiştim Devon."

"Ben de, dürüstlüğüne takdir ediyorum." dedi boğuk bir sesle. "Devam et."

"Susan, çok şımarık bir kız. Babasını ve diğer herkesi, o küçük parmağında oynatmaya öyle alışmış ki. Bencil, sadece kendini düşünen biri." Devam edebilir, daha çok şey söyleyebilirdi ama fark etti ki, Susan'ın karakterinin temel özelliklerini belirtmişti. Daha fazlası, düşmanına fazla yüklenmekle suçlanmasına neden olabilirdi. "Her neyse, kafasına Bayan Lucky Tyler olmayı koymuş."

"Neden?"

Lucky, omuzlarını silkti. "Kız kardeşime göre, bu onu ayrıcalıklı kılacakmış."

"Milton Point'te, bu bir ayrıcalık mı sayılıyor?"

Lucky, asabi bir ses tonuyla cevap verdi. "Bazıları için evet."

"Anladığım kadarıyla, sen bu kızla evlenmeye pek hevesli değilsin."

"Böyle bir ihtimal bile yok. Ben o kızla, hayatta evlenmem."

"Bunu, ona söyledin mi?"

Yarımlar İçin

"İki defa."

"Görünüşe bakılırsa, o da hayır'ı cevap olarak kabul etmiyor."

Lucky, artık sinirlenmişti. Kaşlarını çatı. "Burada sana içimdekileri döküyorum, olanları anlatmaya çalışıyorum ama senin tek yaptığın, iğneleyici sözlerle laf sokmak!"

"Senin romantik entrikaların, başka kadınların ilgisini çekebilir ama bu Susan konusunun, beni neden ilgilendirdiğini anlayamadım."

"Oraya geliyorum."

"Lütfen."

"Geçen hafta, Susan bana, yetkililere yangın gecesi benimle beraber olduğunu anlatarak, gönüllü olarak yalan söylemeyi teklif etti."

"Bir düğün yüzüğü karşılığında herhâlde."

"Tam isabet."

"Ve sen de dedin ki..."

"Hiçbir şey demedim. Ciddiye bile almadım. Üzerinde durmazsam, vazgeçer, konuyu kapatır sandım."

"Şansın o kadar da yaver gitmedi."

"Hayır, gitmedi. Bugün aradı ve görüşmek için ısrar etti."

"Ne oldu?"

"Bu sefer, beni başka bir yalan söylemekle tehdit etti. Şimdi de, herkese depoyu ateşe vermeyi ve sigortadan alacağım parayla da banka kredisini ödemeyi planladığımı, bunu da ona daha önceden anlattığımı söyleyecekmiş."

"Ona asla inanmazlar."

"Lanet olsun, nasıl inanmazlar? Onların düşüncesine göre, Susan büyük bir fedakârlık yapmış olacak. Herkese bu kadar tepeden bakan bir kız, o gece benimle yattığını ilan ederek, itibarını harcamayı göze almış olacak."

"Seninle yattı mı?"

Lucky rahatlıkla söyleyebilirdi ki, Devon, daha cümlesini tamamlamadan, ağzından çıkan sözcüklerden pişman olmuştu bile. Bu Lucky'e bir ümit ışığı verdi. Birlikte olduğu diğer kadınları merak edecek kadar, ona önem veriyordu. Acaba biraz kıskanmış olabilir miydi?

"Hayır, Devon. Onunla hiç yatmadım. Yemin ederim."

Bakışları, sanki bu gerçeği beynine kazımak istercesine, kadının gözlerini deldi. Devon'ın sıradaki sorusu, ikna olduğuna işaret ediyordu.

"O zaman, endişeleneceğin ne var ki?"

Sandra Brown

"Çok şey var. Susan, herkesi kolaylıkla ikna edebilir. Lanet olsun, bu akşamüstü, bu iğrenç sırrı daha fazla içinde tutamayacağını söyleyip, ağlamaya başladığında, az kalsın ben bile ona inanacaktım."

"Bana 'İçimde bu vicdan azabıyla, ömrümün sonuna kadar yaşayamam.' dedi, ya da ona benzer bir cümleydi işte. Sanki gerçek buymuş gibi konuşuyordu ve daha neler neler söyledi. Bu hain planımı onunla paylaşarak, ona nasıl bir kötülük etmişim de..."

Devon, parmaklarını boş boş, kadehinin sapında gezdirirken, bir yandan da Lucky'nin anlattıklarının üzerinde düşünüyordu.

"Farz ediyorum ki, Susan'ı memnun edecek tek yol, ona evlenme teklif etmen. Böylece kolaylıkla, senin bir kundakçı olduğun fikrini unutacaktır."

"Evet, onun da ima ettiği tam olarak buydu. Eğer resmen nişanlanırsak, 'beni korumak' için hikâyesini değiştirecekti."

"Aynı zamanda, şirketini de iflastan kurtarmış olacak."

Umutsuz bir surat ifadesiyle devam etti. "Bugüne kadar, tehditlerinin üzerinde durmadım. Ama bu akşamüstü, onun ne kadar tehlikeli ve zalim olabileceğini anladım."

"Tanrı, kadının gazabından korusun."

"Özellikle de, o gece onunla yemek yiyor olmam gerekirken, seninle yatakta olduğumdan beri."

Devon'ın dudakları aralandı ama hiçbir şey diyemedi.

"Bunu öğrendiğinde, gerçekten çileden çıktı. Kız kardeşim Sage, beni Susan konusunda uyarmaya çalışmıştı. Onun uyarılarına gülüp geçmişim. Ciddiye almalıymışım. Susan, peşinde olduğu şeyi elde etmek için, çok ileri gidebilecek kadar sinsi ve cüretkâr."

"Kendime lanet ediyorum, beni böyle kapana sıkıştırmasına ben fırsat verdim. Ve tabi bütün ailemi de benimle birlikte batırmasına. Sırf kini yüzünden, hayatlarımızı cehenneme çevirebilir. Hatta çevirecek de."

"Eğer, yetkililere o gece gerçekten nerede olduğunu söylemezsem," dedi Devon yavaşça.

"Doğru," dedi Lucky, sesi duygusal ve huzursuzdu. "Eğer o geceyi seninle sevişerek geçirdiğimi söylemezsen."

"Şunu, şöyle söylemekten vazgeç." Fısıldayışına rağmen, sanki haykırıyordu. Hızla sandalyesinden kalktı. Kalkarken, kalçası masanın köşesine çarptı ve mum sallandı.

Lucky de, hemen ardından ayağa kalktı. Devon, tezgâha yaslanmış, ellerini seramik yüzeyin üzerinde yumruk yapmıştı.

Lucky, kadının arkasında durdu ve bir süre vicdanıyla savaştı. Ona dokunmamalıydı. Yapmamalıydı. Bunu bile bile, bir elini tezgâha, kadının elinin yanına koydu ve diğer koluyla da kadının belini sardı. Eli kadının karnında, başını kadının ensesine gömdü. Dudaklarına değen ipeksi saçların zevkine vardı.

Yarımlar İçin

"Gerçek olan bu, Devon. Eğer vicdanım rahatlatacaksa, son nefesine kadar inkâr et ama bu gerçeği değiştirmeyecek."

"Beni yalnız bırak," diye haykırdı kadın. "Lütfen."

"Dinle beni," dedi hızla. "Burada olmamın tek nedeni, bu kundakçılık olayı değil. Bunu sen de biliyorsun. Bunu dün de biliyordun. Başım belada olsa da olmasa da, seni bulmaya geleceğimi biliyordun. Seni tekrar görmek zorundaydım."

"Sen de en az benim kadar, beni tekrar görmek istiyordun. Ne kadar inkâr edersen et, umurumda değil, gerçeğin bu olduğunu biliyorum. Sadece böyle bir suç davasına dâhil olmaktan ya da bunun hayatına olacak etkilerinden kaçmıyorsun. Sen, bu gerçekten kaçırıyorsun." Elini, kadının karnından aşağı kaydırıp ve kalçalarının kıvrımlarına dokundu.

"Yapma! Bana böyle dokunma."

"Neden?"

"Çünkü... Çünkü..."

"Çünkü seni de, aynı benim gibi deli ediyor."

"Dur dedim."

"Sadece, hissettiklerin konusunda yanıldığımı söylersen. .. Yanıldığımı söyle Devon, o zaman dururum."

"Lütfen. Sadece beni yalnız bırak."

"Yapamam." diye bağırdı. "Yapamam."

Kadın başını çevirdi ve adamın omzuna koydu. Lucky, başını eğdi ve dudakları arzu dolu bir öpücükle birleşti. Devon, kendini adamın kollarına bıraktı. Lucky, kadını kalçalarından kavrayıp kendine çekti.

Lucky, arzuları alevlendikçe, daha da sinirleniyordu, çünkü biliyordu ki o, ona yasaktı. Çocukluğunda, her ne kadar yaramazlığa fazlasıyla eğilimi olsa da, Pazar günleri gittiği din okulunda, zihnine yer eden bazı manevi eğitimlerden geçmişti. Gerek aldığı bu dini eğitim, gerekse onu özenle yetiştiren anne ve babasının içine kazıdığı ahlaki değerler, durmadan ona, bu yaptığının yanlış olduğunu haykırıyordu.

Ama yine de, kendini kadının öpücüklerinden mahrum edemiyordu, hele dudakları bu kadar sıcak, tatlı ve istekliyken. Kendine, bir sonraki öpücüğün, sonuncu-sonsuz dek sonuncu-olacağını söyledi durdu ama her bir öpücük, ona daha da aç hissettiriyordu.

"Kahretsin, Devon. Karşı koy bana. Durdur şunu. Durdur beni." Kadına öyle saplantılıydı ki, onu içeriden ele geçiren ilkel bir dürtü, bu kadın için savaşmasını söylüyordu. Ellerini, kadının yüzüne yerleştirdi ve başını şiddetle eğdi. "Nerede o? Şu evli olduğun serseri nerede? Sen tek başına Doğu

Sandra Brown

Teksas'a gelirken neredeydi? Sana bu özgürlüğü verecek kadar deli mi? Kör mü? Seni benden, seni kendinden korumak için şimdi neden burada değil o piç?"

Lucky, tüm bu soruları sorarken, kendine özgü, etkileyici hitap yeteneğini ortaya koymuştu. Hiçbirine cevap beklemiyordu, işte bu yüzden kadın ona bağırarak cevap verdiğinde şok oldu. "Hapishanede!"

Aniden, elektrikler geldi.

 Böüm 12

Lucky, birkaç kez gözlerini kırptırdı. Bu, hem duyduklarının şokundan, hem de üzerlerindeki floresan lambalardan gelen ani ışıltıdan kaynaklanıyordu. Devon, onu izliyordu. Çıplak ışık, saldırgan ve sevimsizdi. Çok fazla şeyi açığa vuruyordu. Devon, tezgâhla Lucky'nin arasından sıyrıldı ve ışığı kapattı. Kendini, masadan gelen mum ışığında daha rahat hissediyordu. Bu ışıktaki, savunmasızlığını daha az fark ediyordu.

"Hapishanede mi?" Lucky, sanki olduğu yere çivilenmiş gibi, kalakaldı.

"Doğu Teksas Federal Hapishanesinde. Buradan elli mil kadar..."

"Nerede olduğunu biliyorum."

"O gün, onu görmeye gitmişim ve eve dönerken, makalem için araştırma yapmaya karar verdim. Teorimi kanıtlamak için, bir banliyö barında araştırma yapmanın, daha iyi olacağını düşündüm. Zaten öyle de oldu."

Lucky'nin aradığı cevap buydu. En azından, öğrenebileceğinin hepsi buydu. Kocasıyla yaptığı ve onu bu denli üzen görüşmenin detaylarını anlatacak değildi. Bu sarsıcı ziyaret, onu hiç mi hiç ilgilendirmezdi.

Lucky Tyler o gece, sırf şans eseri, doğru zamanda, doğru yerde -ya da belki yanlış zamanda, yanlış yerde; bakış açısına göre değişirdi-olmuştu ve kadının ruh hâlinde faydalanmıştı.

"Neden içeride?"

"Şirketin gizli finansal bilgilerini borsada kullanmaktan. Tahvil Borsası kanunlarını ihlal etmekten."

"Gerçekten yaptı mı?"

"Tabi ki hayır!" diye yalan söyledi, kadın. "Bir suçluyla evleneceğimi mi sandın?" En azından, evlendikleri zaman, onun masum olduğuna inanıyordu.

"Nasıl bilebilirdim ki?" Lucky etrafta dolaşmaya başladı ve hiddetle kadına baktı. "Seninle ilgili, gerçekten bildiğim tek şey, kocanı aldattığın."

Bu suçlama, Devon'in kulağına çok çirkin gelmişti. Lucky'e gerçekleri anlatamayacağına göre, bir an sinirlenip, inkâr etmeyi seçti. "Aldatmıyorum."

"Ben öyle hatırlamıyorum, maalesef."

Devon, kapıya yöneldi ve açtı. "Geldiğin gibi, arka kapıdan gidebilirsin. Garaj kapısını senin için açarım."

Sandra Brown

"O kadar kolay değil, Devon."

"Beni ne kadar zor bir duruma düşürdüğünün farkındasın sanırım. Şimdi gitmeni rica ediyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorum!" Kadının omzunun üzerinden uzandı ve kapıyı kapattı. İçeride hafif bir rüzgâr esti. Mumun alevi titredi ve dalgalanan gölgeleri, duvarlara yansdı. "Az önce, birlikte ikinci gecemizi geçirmek üzereydik."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senden tam bir açıklama duymadan, hiçbir yere gitmiyorum."

"Sana bir açıklama borçlu değilim."

"Haines, senin soyadın mı, onun mu?"

"Benim. Onun soyadı Shelby. Greg Shelby,"

"Ne kadar zamandır evlisiniz?"

Devon'ın, hiç de sorguya çekilecek hâli yoktu ama biliyordu ki, Lucky resmin bütününe görmeden, bir yere gitmeyecekti. Ve kendine itiraf edecek olursa, bu konuda onu suçlayamazdı. Eğer onun yerinde kendisi olsaydı, o da en az Lucky kadar hayal kırıklığına uğramış hissederci kendini. Her şeyi öğrenmek zorunda değildi. Sadece birazını anlatacaktı. Bu, onu sakinleştirmeye yeterdi.

Ya da yetmez miydi? Adam gözlerini kadına öyle bir dikmişti ki, Devon kendini, bu çekici mavi gözlerin kurbanı gibi hissetmişti. Bakışları tedirgin edici, hatta korkutucuydu. Eğer kadın, bir bakış ya da bir iç çekişle, kazara savunmasını indirirse, Lucky o gecenin tek ve en önemli gerçeğini tahmin edecek ya da öğrenecek hamleyi yapabilirdi. Ki görünüşe göre, hatırlamıyordu.

Kaygısını belli etmemeye çalışarak, nazikçe sordu. "Biraz kahve ister misin?"

"Hayır."

"Başka bir şey?"

"Sadece cevapları istiyorum."

"Haydi, salona geçelim."

Devon, avucunu mumun etrafına siper etti ve üfleyip söndürdü. Karanlık koridorda, önden yol göstererek, salona vardı. Fildişi kumaş koltuğun köşesinde yerini almadan önce, salonun tek lambasını yaktı. Lucky, mavi deri koltuğun önündeki pufa oturdu, bacaklarını iki yana açtı ve ellerini birbirine vurdu.

"Haydi anlat."

Devon, doğrudan konuya girdi. "Greg'in davası ortaya çıktığında, editörümünden, onunla ilgili bir yazı dizisi yapmak için izin istedim."

"Daha önceden onu tanımıyor muydun?"

"Hayır."

"Onun hakkında yazmak isteyecek kadar ilginç neydi?"

Yarımlar İçin

"Hemen hemen tüm suçluların karakterleri, seri katillerden tut ta küçük hırsızlara kadar, belirli bazı portrelere oturur. Mesela, beyaz yakalı suçlular, genellikle kibirli ve ukala olurlar ve suçları kanıtlanırsa da kanıtlanmasa da, savcılar küçümser, onlara tepeden bakarlar."

"Devam et."

"Ama Greg hakkında okuduklarımdan, onun bu portreye hiç uymadığını görmüştüm. O, dokunaklı bir şekilde ve ümitsizce, yanlış bir şey yapmadığını savunuyor, suçlamaları inkâr ediyordu. Bu durum, ilgimi çekmişti. Aklımdan geçeni editörümle paylaştım, o da peşinden gitmemi söyledi. Sonrasında, Greg'in avukatına ve Bölge Hukuk Bürosu'na gittim, gerekli izinleri almak için. Tüm bunlar birkaç hafta sürdü."

"Greg'in avukatı, tüm görüşmelerde kendisinin de bulunmasını şart koştu, ben de kabul ettim. Savcı ise, tüm makalelerin, yayınlanmadan önce Bölge Hukuk Bürosu'ndan bir yetkilinin kontrolünden geçmesini şart koştu. Görüyorsun, bir insan hakkında, suçlu ya da masum diye bir eğilim gösteremezler, tarafsız davranmak zorundalar." Lucky başını onaylar gibi salladı. "Sonunda, herkesi memnun ederek, Greg'le ilk görüşmeme gittim."

"İlk görüşte aşk mı?"

"Hayır, ama etkilenmişim."

"Fiziksel olarak mı?"

"Yo, başka şeyler de vardı."

"Kelepçeli bir adam, gerçekten çok baştan çıkarıcı olabilir."

Devon, adamın alaycı sözlerini duymazdan geldi. "O sırada, henüz hapse girmemişti. Kefaletini ödemişti."

Devon, hukuk bürosundaki ilk görüşmelerini hatırladı. Greg'in, ağır suç işlemek bir yana dursun, ödenmemiş bir otopark fişi olması bile, mümkün değil gibi görünüyordu. Ondan nasıl şüphe ederlerdi? Kusursuz bir giyimi vardı. Füme rengi klasik takım elbisesi, beyaz gömleği ve çizgili kravatıyla, çok oturaklı görünüyordu. Kızıl kahve saçları, geniş ve pürüzsüz alnından geriye taranmıştı. Emily Post'un davranış ve görgü derslerinden birinde, nezaket üzerine eğitim bile verebilirdi.

"Bu ilk görüşme ne işine yaradı?"

"Geçmişle ilgili fikir edindim."

"Neymiş?"

"Pensilvanya'da çelik işiyle uğraşan bir kasabada, dindar ve katı bir ailede yetişmiş. O zaman da, şimdi de ailesine yabancılaşmayı, onlardan uzaklaşmayı seçmiş biriydi."

"Neden? Ailemden kendi isteğimle uzaklaştığımı düşünemiyorum."

Devon bunu tahmin etmeliydi. Lucky, daha önce de, ailesine bu olayları yaşattığı için duyduğu

Sandra Brown

üzüntüyü dile getirmişti. Belli ki, Tyler'lardan birini etkileyen bir şey, tüm Tyler'ları etkiliyordu ve birbirlerinin problemlerine, yürekten üzülmüyorlardı.

"Greg, senin tattığın aile sıcaklığını tadacak kadar şanslı değildi, Bay Tyler. Aslında, çok az insan o kadar şanslı," dedi, üzgün ve düşünceli bir ses tonuyla. "Greg'in babası, tüm hayatı boyunca, aynı çelik şirketinde çalışmış. Greg'in borsa oynama fikrini hiçbir zaman anlayamamış ve sabit bir işi olmadığı için, onunla dalga geçmiş."

"Yani, ailesiyle hiç tanışmadın mı?"

"Hayır."

"Ya seninkiler? Damatlarının hapisanede olması konusunda ne düşünüyorlar?"

"Benim ailem hayatta değil."

"Ah, çok üzıldüm. Ailenden birini kaybetmenin ne demek olduğunu iyi bilirim. Bundan birkaç yıl önce, ben de babamı kaybettim." Devon, başını salladı. "Bu ilk görüşmeden ne kadar sonra Bay Shelby ile çıkmaya başladınız?"

"Hiçbir zaman gerçek bir randevumuz olmadı." Lucky, inanmayan gözlerle baktı. "Doğru söylüyorum. Avukatı, toplum içinde birlikte görünmememiz konusunda bizi uyardı. Davası devam eden bir adamın, ortalıkta dolaşması uygun olmaz, diye düşünüyordu."

"Öyleyse yakınlaşmanız, avukatın gözetimi altında oldu. Birbirinize kur yaparken, avukat ta sizi seyretti, öyle mi? Bahse girerim, bundan büyük zevk almıştır," dedi alaycı bir sesle.

"O, bir sapık değildi. Birkaç görüşmeden sonra, müvekkilinden faydalanmak niyetinde olmadığını anladı, bana güvendi ve bizi yalnız bıraktı."

"Oh ne rahat."

"Aslında öyleydi," diye saldırdı. "Birbirimizi tanımak için vaktimiz oldu."

"Greg'in ne kadar haksız yere suçlandığını anladım. Şirketten birisinin, değerli bilgileri, belirli müşterilere sızdığını biliyordu. O her kimse, çok zekice oynamış, doğrudan Greg'i işaret eden bazı kanıtlar bırakmıştı. Greg'in savunması, sadece, eksik belgelenme üzerine yapılıyordu. Suçu para için işlemiş iseydi, o zaman para neredeydi?"

"Hey," dedi Lucky, "Jüri ben değilim. Mahkeme çoktan kararını vermiş. Beni daha çok sen ilgilendiriyorsun... Ve ikiniz tabi."

"Zaman geçtikçe, birbirimize daha çok bağlandık."

"Hımmm."

"Tarafsız bir bakış açısı sağlamam güçleşmişti."

"Hiç şüphem yok."

"Onu kendim savunmaya karar verdim ve makalelerimi bırakmak zorunda kaldım. Güvenilir ve saygın hiçbir yazarın, kolay kolay başa çıkamayacağı, menfaat çatışmalarıyla üzerime geldiler. Greg bu

Yarımlar İçin

konuya çok üzülyordu. Aramızdaki ilişkinin, kariyerimi zedelemesini istemiyordu."

"Özgür yayıncılık, hiç bu kadar çıkmaza girmemiştir."

Lucky'nin bu yorumu, hassas bir noktaya basmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey, hiçbir şey," dedi yorgun bir sesle, ilgilenmiyormuş gibi. "Shelby büyük soruyu patlattığında, sen de evet dedin, öyle mi?"

"Doğru. Bana dava biter bitmez evlenmek istediğini söyledi. Ama ben hemen evlenmek istedim."

"Neden?"

Evet, neden? Neyi kanıtlamaya çalışmıştı? Greg'i suçlayan herkesten daha akıllı olduğunu mu? Herkesin Greg'le ilgili varsayımları yanlışken, onunkilerin mi doğru olduğunu? Yoksa bu olanlar, ona, annesinin birkaç sene önceki ölümünü mü hatırlatmıştı? Annesinin, hasta olduğunu inatla iddia eden sesi, hâlâ kulaklarında çınılıyordu. Bu sesler, Greg'in masum olduğunu savunan sesiyle mi örtüşmüştü?

"Acı çekiyorum, Devon. Gerçekten. Dayanamıyorum. Lütfen bana yardım et."

"Ben masumum, Devon. Yemin ederim. Bana yardım etmek zorundasın."

Yardım isteyen, umutsuz bir insana, kulaklarını tıkayamazdı. Annesiyle yaşadıkları yüzünden, yüreği Greg'e inanmak istiyordu, hatta deliller, iddia ettiği gibi masum olmadığını kanıtladığı zaman bile.

Kandırıldığını, çok sonra anlamıştı. Greg'in bütün oyununa kanmış, yemi yutmuş ve onun kartlarına oynamıştı. Greg'in, ağır ağır beynine işleyişi, aynı yakasını hiç bırakmayan, annesinin cılız sesi gibiydi. Devon'ın bu acınılacak hâlden yararlanmak için, çok ustaca oynamıştı.

Neyse ki bu olanlar, Lucky Tyler'm aklına bile gelemezdi.

İnatla, Greg'i savunmaya devam etti; yapabileceği bundan daha onurlu bir davranış yoktu. Kanun önünde, onun kocasıydı. Evliliğin, canın istediğinde sırtını dönüp gidemeyeceğin bazı sorumlulukları vardı.

Lucky'nin sorusuna karşılık, enayiliğine mazeret yaratmak için uydurduğu hikâyeyi sürdürdü. "Onunla, masumiyetine olan inancımı göstermek için evlendim. Avukatının ofisinde, bir resmi nikâhla evlendik."

"Nikâhla, suçlu bulunması arasında geçen süre ne kadardı?"

"İki gün. Savunma avukatının kürsüye çağırdığı tek şahit, Greg'in kendisiydi. Samimi ve dokunaklı bir konuşma yaptı. Jüri, onu suçlu bulduğunu açıkladığında, kulaklarıma inanmadım."

Devon gözlerini kapadı. "Nezaretçilerin onu götürüşü, hâlâ gözümün önünde! Greg yıkılmış görünüyordu."

Ve tabi öfkeli, diye geçirdi aklından. Jüri üyelerini etkilemeyi başaramamıştı ve bu onu çileden çıkarmıştı. Bu on iki kişi, samimiyeti konusunda ikna olmamıştı. Kanan tek aptal, Devon'dı.

Sandra Brown

"Bu ne kadar zaman önce oldu?"

"Onbir ay."

"Cezası ne kadar?"

"İki yıl hapis cezası ve sonra da, on yıl gözetim altında tutulacak. Avukatı, cezasının büyük ihtimalle yarıya düşeceğini söyledi."

"O zaman, yakında şartlı tahliye olacaktır."

"Birkaç hafta sonra, yeniden temyiz mahkemesine çıkacak."

Lucky ayağa kalktı ve kadına sırtını döndü. Ellerini, kotunun arka ceplerine soktu. Omuzlarındaki gerilim, apaçık ortadaydı. Tekrar yüzünü döndüğünde, hiddetli ve öfke doluydu.

"Şu son onbir aydır, onu kaç kere aldattın?"

"Seni ilgilendirmez."

"Kahretsin ki ilgilendirmez." Kadını elinden yakaladı ve onu, ayağının dibine doğru çekti. "Bir düzineden biri miyim? Yoksa ayrıcalıklı birkaç taneden biri mi? Ya da sadece ve bir tek ben miyim, bilmiyorum. Açıkçası, hangisi olmayı tercih ederim onu da bilmiyorum ama lanet olsun, bilmek istiyorum."

"Bu bir şeyi değiştirmez."

"Benim için değiştirir."

Gözyaşları, Devon'ı zorluyordu. Ona gerçeği haykırmak istedi. *Sen teksin. Tüm hayatım boyunca, bir tek sen.* Onun yerine, çatalı sesiyle fısıldamayı seçti. "Sadece sensin."

Lucky'nin omuzları, belli belirsiz rahatlamış, gözlerindeki vahşet biraz da olsa sönmüştü. "Sözüne inandığımı farz ediyorum."

"İnan ya da inanma, gerçek bu."

"Onu seviyor musun?"

"O, benim kocam."

"Sana onu sormadım."

"Kocamla olan ilişkimi, seninle tartışmayacağım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bunları bilmeye hakkın yok."

"Benimle bedenini paylaştın ama birkaç gerçeği paylaşmayacaksın, öyle mi?"

"Seninle hiçbir şeyi paylaştığım falan yok!" Sözleri inkâr ediyordu ama tek bir kelimesi bile kalbinden gelmiyordu. "Olanlar... Hiç anlamadan gelişti. Her şey, birkaç öpücükle başladı. Beni uykuda, bilinçsiz yakaladın."

"Dilimin, meme uçlarında dolaştığını da mı, fark edemedin?"

İçinin derinliklerinden, hayır diye haykırdı. Hayat veren her dokunuşunu hatırlıyordu ama

Yarımlar İçin

ümitsizce hatırlamıyor olmayı diledi. "Yarı uykudaydım. Sadece refleks olarak karşılık verdim."

Lucky, ileri doğru tehditkâr bir adım attı. "Kocan olduğumu hayal ederek yaptığını söylersen, seni boğarım."

"Hayır," dedi, yaşlı gözlerle. "Onu hayal etmedim."

Gözlerini Lucky'den kaçırdı ve yere eğdi. Eve hâkim olan sessizlik, nefesini daraltıyordu. Lucky'nin varlığı, onu büsbütün mahvediyordu.

Devon, aralarına gerekli olan mesafeyi koyabilmek adına, odanın içinde huzursuzca dolaşmaya başladı. Sehpanın üzerindeki dergileri düzeltti. Ellerini meşgul edecek ve gözlerini Lucky'den kaçırarak bir şeyler arar gibiydi.

"Eskiden, bunu yapan kadınları taşlarlardı."

Koltuğun minderlerini kabartırken, birden dikleşti. "Bunu ikimiz yaptık, Bay Tyler. Sen de o yataktaydın."

"Hatırlıyorum," dedi üzerine basa basa. "Ben zaten suçun üzerime düşen kısmını kabul ediyorum. Kabul etmeyen sensin."

Devon, ellerini kalçalarına koydu ve kavgacı bir ifadeyle Lucky'e döndü. "Ne yapmamı öneriyorsun? Şehrin ortasına çıkıp, olanları anlatıp, herkesi şoka mı sokayım? Üzerime kırmızı bir yafta asıp, dolaşayım mı? Bazı kültürlerde de, zinacıların kafasını uçururlar. Sence, adalet böylece yerini bulmuş olacak mı? Eğer öyleyse, aynı idam sehpasına, sen de başını koymaya hazır mısın? Aynı yatağa girdik nasıl olsa."

Bağrıışmaları, akıllarında canlanan hatıralarla, aniden kesildi. Devon, adama sırtını döndü.

"Sağduyumu kaybettim ve bir hata yaptım. İnan bana, zaten vicdanım, beni o günden beri durmadan cezalandırıyor."

Lucky, kadına arkasından yanaştı ve teselli eden, yumuşacık bir sesle adını söyledi. Omuzlarından tutup, kadını kendine çevirdi, çenesinin altından parmağıyla tutup, başını kaldırdı.

"Seni cezalandırmaya çalışmıyorum. İster inan, ister inanma ama kendimi, seni suçladığımdan çok daha fazla suçluyorum. Senin her günahına karşılık, ben on tane itiraf edebilirim eminim. Gerçi zina, *asla* bunlardan biri olmadı, ama..."

Bakışları birbirine kilitlenirken, adamın sesi, gitgide azaldı ve sonunda bir boşluğa dönüştü.

"Asla mı?" diye sordu Devon, kısık sesle.

"Asla."

"Eğer evli olduğumu bilseydin..."

Lucky cevap vermeden önce, uzun uzun düşündü. "Bu bir şeyi değiştirir miydi, emin değilim."

Şimdi sadece gözleri değil, akıllarında da o geceden kalan anılar kenetlendi. İkisi de, birbirlerinin

Sandra Brown

kokusunu, dokunuşunu ve tadını hatırladı. O gece motel odasında yaşananlara, tekrar ortak oldular. Her ikisi de, suçun üzerlerine düşen kısmını kabul edip, sorumluluğu almak zorundaydılar.

"Senin için tanıklık etmek zorundayım," diye fısıldadı. "Başka bir seçeneğim yok, değil mi?"

"Evet var," dedi, kadını şaşırtarak. "Seni buna zorlamayacağım, Devon."

"Ama eğer yapmazsam, bu sana ve ailene çok daha büyük sıkıntılar yaşatacaktır. Buna izin veremem. Dün, bana yangından bahsettiğinden beri, er ya da geç tanığın olarak ortaya çıkmam gerekeceğini biliyordum. Yapılması gereken bu," Devon özlemle, hafifçe gülümsedi. "Sanırım, buna gerek kalmaması için bir mucize olmasını bekliyordum."

Lucky, Devon'ın gülümseyen ağzının kenarına, parmağının ucuyla dokundu. "Kocan asla bilmeyecek. Kimliğini gizli tutacağız. Resmi olarak suçlanmış değilim, sadece baş şüpheliyim. Onlara, günbatımından şafak vaktine kadar yanında olduğumu söylersen, temize çıkacağım ve sen de özgür olacaksın. Asla, resmi kayıtlara geçmeyecek."

Bu boyutta ve bu ciddiyette konular, çok nadiren böyle kolay çözümlenirdi; Devon bunu biliyordu. Ama yine de, Lucky'nin ümitlerine gölge düşürmek istemiyordu. "Yarın izin alırım ve Milton Point'e gelirim. Bu işten mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyorum."

"Buna ben de memnun olurum. Namlunun ucundan ne kadar çabuk kurtulursam, o kadar iyi olur."

Lucky, barda ilk karşılaştıklarında, locaya doğru gönderdiği, o çekici gülümsemesini, işte tekrar takınmıştı. Bu gülümseme, onu havalı, cesur ve daha da yakışıklı gösteriyordu.

Onunla geçirdiği geceden sonra, Devon kendine milyonlarca kez, nasıl bu kadar gözü kara davrandığını sorup durmuştu. Onunla daha çok vakit geçirdikçe, haklı sebepleri olduğunu fark ediyordu. Ne kadar akli başında ya da kendine saygısı olursa olsun, bu gülüşe hangi kadın karşı koyabilirdi?

Her ne kadar, teslim oluşunun bedellerini hâlâ ödüyor olsa da, bedeninin yeniden alevlenmeye, erimeye başladığını hissediyordu. Hislerinden uzaklaşmaya çalışıp sordu. "Milton Point'e geldiğimde, nereye gitmeliyim?"

"Neden öğlen gibi bizim eve gelmiyorsun? Pat'i ararım, o da ifadeni almaları için dedektifleri alıp getirir."

"Pat'da kim?"

"Şerif, Pat Bush, onunla tanışmıştın, hatırladın mı? Bu da iyi bir şey çünkü o gece bardan alıp çıktığım kadının sen olduğunu, o da doğrulayacaktır."

"Beni bardan alıp çıkmış sayılmazsın."

"Lafın gelişi söyledim. Amacım, seni kızdırmak değildi."

"Kızdırdın ama. İstediklerini yapacağım konusunda anlaştığımıza göre, şimdi lütfen git artık." Ön kapıya doğru ilerledi ve kapıyı açtı.

Yarımlar İçin

"Evimin adresine ihtiyacın yok mu?"

"Rehberden bulurum."

"Ciddi bir şeyler giy, olur mu?"

"Zaten her zaman öyle giyinirim," diye lafı yapıştırdı. Son sözü, Lucky'e bırakmak istemiyordu.

Lucky de anlamıştı zaten. Eşiği geçmeden, elini uzatıp, kadını boynundan çekti. Dudaklarını, kavurucu bir öpücükle kadınınkilere yapıştırdı.

Kadını bırakırken, "İyi geceler, Dovey," diye fısıldadı ve kaldırımından aşağı, yavaş yavaş yürümeye koyuldu.

✿ Bölüm 13 ✿

Ertesi öğlen, Lucky evinin ön kapısında onu karşıladığında, Devon hâlâ üzgün görünüyordu. Lucky, o iyi geceler öpücüğünün onu deliye çevireceğini biliyordu. Zaten bu yüzden yapmıştı. Onu kızdırmaktan muzip bir keyif alıyordu, çünkü çok kolay sinirleniyordu ve bu Lucky'nin hoşuna gidiyordu. Onu kızdırmanın ne kadar çok yolu olduğunu keşfettikçe, keyifleniyordu.

Her şey bir yana, onu öpmek istemişti.

Şimdi de istiyordu. Ama şimdi, evin holüne girdiklerinde Devon, kıyafetlerinin bile Lucky'e sürtünmemesi için itina gösterirken, bu pek de iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

Açık san, keten bir takım giymişti. Eteği düz ve diz boyundaydı, iyi dikilmiş ceketinin yakasında, gümüş bir broş vardı. Takım gümüş küpeleri, kulağında şık duruyordu çünkü saçlarını şık bir topuz yapmıştı. Yüz ifadesinde, hırçın bir çekingenlik vardı.

"Merhaba," dedi sakince.

"Merhaba," Lucky alışılmış, kendine güvenen gülüşüyle selamladı. Bu gülüşünün, Devon'a sinir bozucu göründüğünü biliyordu.

"Şehir sınırlarının dışında yaşadığını söylemeyi atlamışsın."

"Sana yolu tarif etmeyi teklif etmiştim, hatırladın mı? İzin vermemiştin. Yolunu mu kaybettin?"

"Geldim, değil mi?"

"Evet, geldin. Geceyi uykusuz geçiren bir tanıktan çok, bir rahibin karısı gibi görünüyorsun. Seni tavladığım kim inanır?" İçindeki şeytan, onu aşağılık bir adam gibi davranması için ve kadını sinirlendireceğini iyi bildiği şeyleri söylemesi için kışkırtıyordu. Ama böyle alçakça davranmaya hakkı olduğunu hissediyordu. Zaten, Devon'ın tavrı da, hiç hoşuna gitmemişti.

"Ne giymemi bekliyordun? Gecelik falan mı?"

"Ben..."

"Lucky, misafirimiz geldi mi?"

Laurie Tyler, kemerli koridordan geçip, hole ulaştı. "Merhaba," dedi zarif ve cana yakın bir sesle. Ve elini Devon'a uzattı. "Ben Laurie Tyler, Lucky'nin annesiyim."

"Ben de Devon Haines."

"Girsenize, Bayan Haines. Herkes mutfakta. Bu eve, neden bu kadar çok oda yaptığımızı merak ediyorum. Onun yerine devasa bir mutfak inşa etmeliymişiz. Görünüşe göre, herkes orada toplanmaktan hoşlanıyor."

Yarımlar İçin

Devon, omzunun üzerinden, yarım daire şeklindeki garaj yolunda park edilmiş arabalara bakarak, şüphe dolu bir sesle sordu. "Dedektifler geldi mi?"

"Henüz değil. Onlar ailemizin arabaları," dedi Laurie.

"Meraklı izleyiciler," Lucky, alaycı bir sesle lafa karıştı. "Herkes, seni görmeye gelmiş."

Annesi, Lucky'e kınayan gözlerle baktı ve Devon'ı kolundan tutup, yolu gösterdi. "Buralarda öğle yemeği, sıradan bir öğündür. Bugün, menüde tavuklu salata var. Hava bugün çok bunaltıcı olduğu için, uygun olur diye düşündüm. Açsınız umarım?"

"Şey, ben, evet, sanırım. Öğle yemeği yiyeceğimizi beklemiyordum."

Tatillerde, doğum günlerinde ve özel partilerde kullanılan, resmi yemek salonundan geçerlerken, Lucky, takip ettiği iki kadını gözlemliyordu. Annesinin koşulsuz dostane tavrı, Devon'ı şaşırtmıştı. Laurie, çoğu kez, yabancılar üzerinde böyle bir etki bırakırdı. Fikrini değiştirmesine yol açacak nedenleri olana kadar, insanları her zaman içlerine kabul ederdi. İnsanlara, kendilerini rahat hissettirmek konusunda doğal bir mahareti vardı.

Laurie, Devon'ı mutfaktan içeri çekti ve sanki bir rahibin karısını tanıştırmak gibi, onu herkese tanıttı. "Çocuklar, bu Devon Haines, Lucky'nin içinde olduğu beladan çıkmasına yardım etmeyi kabul etme fedakârlığını gösteren bayan. Devon, bu Tanya, gelinim; bu Sage, en küçük çocuğum ve bu da Chase, Lucky'nin ağabeyi."

Herkes, Devon'a saklama gereği duymadan, merakla bakıyordu. Ama yine de, nazik birer merhaba mırıldandılar, çünkü biliyorlardı ki, Laurie bundan daha azını, asla tolere etmezdi.

"Sage, sandalyeni ileriye kaydır ve Devon'a, Lucky ile aranızda yer aç. Devon, buzlu çay mı alırsın, limonata mı?"

"Şey, buzlu çay, lütfen."

"Tamam, getiriyorum. Şeker ve limon masada. Lucky, Devon'a buzdolabından tabağını verir misin? Artık o da burada olduğuna göre, yemeğine başlayabilirsin." Buzlu çay bardağını Devon'a uzatırken ekledi. "Sen gelmeden önce, yemek yiyemeyecek kadar gergindi."

Lucky, tersleyerek cevap verdi. "Gergin falan değildim." Önceden hazırlanmış tabakları masaya koydu ve bacağıyla sandalyenin üzerinden atarak, yerine oturdu. "Gelmeyeceğinden korkuyordum."

Devon, ani bir tepki verdi. "Geleceğimi söylemiştim, değil mi?"

"Evet, söylemiştin ama haber vermeden ortadan kaybolmakta ustasın."

"Tamam, artık burada. Ve önemli olan da bu," Chase araya girmişti ama tam o sırada Tanya, kaburgalarına bir dirsek attı. "Lucky'i temize çıkarmak konusunda yardım etmeyi kabul ettiğiniz için, hepimiz çok memnunuz, Bayan Haines. Sizin için kolay olmadığının farkındayız."

"Evli falan olduğunuz için," Sage'in alışılmadık sessizliğini, daha fazla zapt edemeyeceği belliydi.

Sandra Brown

"İnanın, zannettiğim gibi, Lucky'nin tek geceliklerinden biri gibi görünmüyorsunuz,"

"Sage!"

"Kabalık yapmak istemedim, anne. Biliyorum, benim gibi sen de ejder yeşili göz fan olan ve file çoraplı birini bekliyordun. Sen de şaşırdın. Bu arada, takımınızı çok beğendim," dedi Sage ve Devon'a samimi bir ifadeyle gülümsedi.

Devon kekeledi. "T-Teşekkür ederim."

Sanki birkaç dakika önce, Devon'ı tedirgin etmeye çalışan kendisi değilmiş gibi, Lucky şimdi, bu kadar kaba olduğu için, kız kardeşinin boğazını sıkmak istiyordu. Devon'ın yanakları kızarmıştı. Gözleri, pırıl pırıldı ama sedefli, ten rengi rujunun altından bile, dudaklarının solgun rengi belli oluyordu.

Tanya, hayat kurtaran sorusunu ortaya attı. "Ne kadar zamandır yazarlık yapıyorsunuz, Bayan Haines?"

Devon, Tanya'ya minnettar bir ifadeyle gülümsedi. "Beş yıldır. Üniversiteden mezun olduğumdan beri. Önceleri, Güney Teksas'ta, daha küçük bir gazete için ilanlar ve küçük yazılar yazıyordum. Sonra, Dallas'taki bu işi aldım."

"Makalelerinizi sadakatle okuyorum. Çok ilginç şeyler yazıyorsunuz."

"Çok nazik ifade ettiniz," Devon, güldü. "Bazen okurlarım, fikirlerime itiraz ediyor."

Tanya gülümseyerek cevap verdi. "Açıksası, ben de her zaman yazdıklarınızla hemfikir değilim ama makaleleriniz, bana her zaman üzerinde düşünülecek yeni malzemeler veriyor."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Sage merak etmişti. "Evde mi yazıyorsunuz, yoksa her gün gazetedeki ofisinize mi gidiyorsunuz?"

"Konuları nasıl buluyorsunuz?" diye sordu Chase.

"Hepiniz susun artık. Bırakın da Bayan Haines yemeğini yesin," dedi Laurie ama hemen ardından, kuralı kendisi bozdu. "Yazmak için bilgisayar mı kullanıyorsunuz?"

Devon güldü. "Sorulardan sıkılmıyorum. Gerçekten. İşimle ilgili konuşmaktan keyif alıyorum."

Devon, teker teker sorulan cevapladı. Lucky de kadının cevaplarını merakla dinliyordu. Yine de, tadını bile almadığı salatasını yerken, ilgilenmiyor gibi davranıyordu.

Ailesi, Devon'a 'Saba Melikesi' gibi davranıyordu. Lanet olsun, başı belada olan kendisiydi, o değil. Ona yaptıkları gibi, neden Devon'ı da bir yabancıyla yatmak konusunda sorguya çekmiyorlardı?

Kafasının içinde, bu tatsız sorular dolaşıyordu dolaşmasına ama eğer, içlerinden biri bile Devon'ı küçük düşürecek bir şey söylemeye yeltenirse, onu korumak için boğazlarına yapışacağını iyi biliyordu.

"Pat'i kim aradı?" Laurie, perdeleri aralamış, lavabonun üzerinden, yaklaşmakta olan devriye arabasına bakıyordu.

"Ben aramadım," dedi Lucky. "Yemekten sonra ararız diye düşünmüştüm. Chase?"

Yarımlar İçin

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben aramadım." Annesinin yanına, pencereye yürüdü. "Yalnız gelmiş. Dedektifler yanında değil." Pat daha varmadan, hemen gidip arka kapıyı açtı. Şerif, mutfığa girdi ve şapkasıyla güneş gözlüklerini çıkardı.

"Merhaba millet." Masaya baktı. "Öğle yemeğinizi böldüğüm için özür dilerim."

"Lütfen sen de bize katıl," dedi Laurie. "Yiyecek bir şeyler var."

"Yiyemem ama yine de teşekkürler."

"İçecek bir şey?"

"Yok, sağ ol."

İçeri girdiğinden beri, Pat yüzlerine direkt olarak bakmaktan kaçınmıştı ve huzursuzca, ağırlığını bir bacadan diğerine veriyor, parmakları, durmadan şapkasının kenarıyla oynuyordu. Bunun keyfi bir ziyaret olmadığı belliydi; bu kötüye işaretti.

Lucky, bitmemiş tabağını kenara itti ve ayağa kalktı. "Ne var, Pat?"

Pat, canı çok sık sık görünüyordu. Üniformasının iç cebinden, katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Hakkında tutuklama emri var."

Sage ve Tanya'nın nefesi kesilmişti. Laurie, sanki birisi onu bıçaklamış gibi, aniden elini göğsüne götürdü. Devon'ın solgun dudakları, hayretle aralandı. Chase allak bullak olmuştu ve bağırdı. "Ne?"

Lucky, şerifin elindeki evrağı kaptı, hızla bir göz attı ve masaya fırlattı. Normalde, annesinin asla bu evin içinde söylenmesine izin vermeyeceği bir şeyler mırıldandı. "Bir tanışım var," dedi, Devon'ı işaret ederek.

"Ah, merhaba hanımefendi," Pat kadını hatırlamıştı. Tekrar Lucky'e döndü. "Emir bir kere çıktımı, hiçbir seçeneğim yok. Benimle gelmek zorundasın. Sorguya başladıklarında, Chase bayanı getirir. Her şey, kısa zaman içinde çözülmüş olacaktır."

"Gözaltında tutulmak zorunda mı?" diye sordu Laurie.

"Çok üzgünüm Laurie ama evet, zorunda. Ama yemeğini bitirebilir tabi. Kasabaya dönmek için bir acelem yok."

"Ama bu pislikten kurtulmak için, benim acelem var. Haydi gidelim," Lucky, sert adımlarla kapıya yürüdü.

Pat, onu kolundan yakaladı. "Bunu kurallara uygun şekilde yapmalıyız. Sana haklarını okumak zorundayım."

"Tamam," dedi sinirle. "Ama bunu dışarıda yapalım. Annemin dinlemesini istemiyorum."

Laurie, sert bir sesle lafa girdi. "Bana tepeden bakmaktan vazgeç James Lawrence. Kötü olan her şeyden korunması gereken, solmak üzere bir menekşeymişim gibi davranmaktan bıktım. Ben, babanı kaybetmeden önce, iki yıl boyunca, onun kanseriyle savaştım. Şimdi ailemin bir ferdiyi daha

Sandra Brown

kaybetmeye hiç niyetim yok. Eğer savaş istiyorlarsa, o zaman savaşacağız." Sesi, kendinden çok emindi.

"Sonuna kadar, anne." dedi Sage. O da, en az annesi kadar kararlı görünüyordu.

Lucky, annesine bir göz kırptı. "Akşam yemeği için güzel bir şeyler ayarla. Yemekten önce dönmüş olacağım," Lucky, arka kapıdan çıkarken, Pat, şapkasıyla bayanları selamladı.

Pat, Lucky'e haklarını okudu. Bileklerine kelepçeleri takarken, "Bunu yapmak zorunda olmaktan nefret ediyorum," dedi.

"Haydi, yap şunu ve özür dilemekten de vazgeç. Biliyorum. Sen görevini yapıyorsun."

"Kadını bulduğuna, kat be kat mutlu oldum."

Lucky, başını eğip, devriye arabasının arka koltuğuna binerken sordu. "Neden?"

Pat'in sesi moral bozucuydu ve Lucky'i tedirgin etmişti. "Çünkü Susan Young yanlarında ve dostum, kadın senin yaptığını söylüyor."

Devon'ın sorgu odasına girerkenki soğukkanlı tavrı, gören herkesi kendine hayran bırakırdı. İki federal ajan, baca gibi sigara içiyordu ve içeriği bir duman bulutu kaplamıştı. Pat ile birlikte içeri girdiğinde, kadın odaya taze bir nefes gibi gelmişti.

Pat onu sandalyeye yönlendirdi. Devon, başı dik ve mağrur duruşundan ödün vermeden, gösterilen yere oturdu. Lucky, gözlerini yakalayıp, ona moral verici bir hareket yapmak istediye de, kadın onun olduğu tarafa hiç bakmadı bile. Onun yerine, dikkatini ve dik bakışlarını, ajana çevirdi.

Birkaç sözlü şakalaşmadan sonra, ajan işine döndü. "Bay Tyler, binasının tamamen yandığı gece sizin yanınızda olduğunu beyan etti."

Yeşil gözleri, sakın ve hareketsizdi. "Bu doğru. Benim yanımdaydı."

Pat, kadının önündeki masanın köşesine oturdu. Pek göz korkutucu olmayan bir sesle sordu. "Bize, nerede ve nasıl tanıştığınızı anlatın."

"Sizin de bildiğiniz gibi Şerif Bush, aynı günün akşamüstü, 277 nolu otobanın üzerindeki bir barda tanıştık." Kaşlarını çatarak devam etti. "Barın adı neydi, emin değilim."

"Bir adı yok," dedi Pat.

"Ah. Hatırlamamam normal o zaman."

Ajanlardan biri, yeni bir sigara yakarken, sabırsızca araya girdi. "Bize neler olduğunu anlatın."

Devon, sakince, cinsel ayrımcılık üzerine yazdığı makalesi için bir araştırma yapmak amacıyla oraya gittiğini anlattı ve bunun pek de mantıklı bir davranış olmadığını itiraf etti. "Yine de, mümkün olduğunca zorluk çıkarmamaya çalışıyordum. Kesinlikle hiçbir teşvikim olmadan, o iki adam masama yaklaştılar ve bana içki ısmarlamak istediler. 'Hayır'ı cevap olarak kabul etmeyi reddettiler."

Bir anda, Devon'ın gözleri, Lucky'ninkilere kilitlendi. Kasıtsız olarak ve hiç anlamadan, üzerinde

Yarınlar İçin

bir ileri bir geri tartışıp durdukları cümleyi kullanmıştı. Lucky, aralarında geçen elektrik akımının çatırtısını, odadaki herkes duymuş gibi hissetti. Devon, hızla başını çevirdi.

Hikâyenin devamını, Pat'in ve Lucky'nin beyanatlarını aynen doğrular nitelikte, anlattı. Söz, motel odasına gelmişti.

"Bay Tyler'a kapıyı açtım, çünkü yaralanmıştı. Burada gerçekleri biraz çarpıtmıştı ama başka türlü ifade veremezdi. "Yaralarıyla ilgilendim. Araba kullanabilecek durumda değildi, bu yüzden o... o, bütün geceyi benim yanımda geçirdi. Sabah altı sularında, ben odadan ayrılırken de, hâlâ oradaydı."

Lucky, kendisini itham eden bu iki adama pis pis sırttı ve lafa karıştı. "Şimdi, artık bu pisliğe bir son verebilir miyiz?"

Onu duymazdan geldiler. Ajanlardan biri, Pat'i yerinden kaldırdı ve Devon'ın tam karşısına oturdu. "Siz, ruhsatlı bir doktor musunuz, Bayan Haines?"

"Siz ne saçmalıyorsunuz?" diye bağırduğunda, Devon, Lucky'nin sözünü kesti. "Elbette değilim."

"Ama bir bıçak yarasıyla, hatta denilenlere bakılırsa, neredeyse kör olmak üzere, mor bir gözle, ilgilenecek donanımda olduğunuzu düşündünüz, öyle mi?"

"Öyle düşünmedim. Aksine, Bay Tyler'a bir hastaneye gitmesi gerektiğini söyledim ama o reddetti."

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Ona sorun."

Ajan kaşlarını çatı ve cevap verdi. "Sordum zaten. O da bana cevap olarak, eğer ben aynı durumda olsaydım, geceyi bir hastane odasında mı yoksa sizinle mi geçirmek isterdim, diye sordu."

Sigara dumanının yarattığı sisin arasından, Devon, Lucky'e baktı. Bakışları yaralıydı. Ona sorgulayan ve duyduklarına inanamayan gözlerle baktı. "Bu bir şakaydı, Devon. Sadece bir şakaydı."

Kadın, birkaç saniye öncesine göre, çok daha solgun görünüyordu. Ajana döndü ve sakın bir sesle konuşmasını sürdürdü. "Ben sadece Bay Tyler'm yaraları için endişelenmişim. Bu yaraları, beni korumaya çalışırken almıştı ve ben bir şekilde kendimi sorumlu hissettim. Tıbbi yardım almayı reddedince, ben de elimden geleni yaptım. Beni savunmak için kendini ortaya attıktan sonra, en azından bunu yapmalıyım, diye düşündüm."

"Sizi savunmak için kendini ortaya attı diye, aynı zamanda onunla yattınız mı?"

Lucky, bir sonraki kalp atışını bile duymadan, yerinden fırladı. "Dur bir dakika, lanet olası. O, ..." Pat onu omzundan yakaladı ve olduğu yerde döndürdü.

"Otur ve kapa çeneni!"

Pat ona öldürecekmiş gibi bakıyordu ama Lucky anlamıştı ki, adam Lucky'nin yararına davranıyordu. Ajana nefret dolu gözlerle bakarak, yerine oturdu.

Sandra Brown

"Evet, Bayan Haines?"

"Bay Tyler bitkin düşmüştü. Sanırım çok ta içki içmişti. Kesinlikle araba kullanmamalıydı. Kalmak için benden izin istediğinde, ona izin verdim. İçeriden de, bazı yaraları olabileceğini ima etti."

İki ajan, 'sadece ikimizin arasında' der gibi birbirlerine bakarak, küstah bir kahkaha attılar ve biri sordu. "Siz de ona inandınız, öyle mi?"

Diğeri konuşmaya katıldı. "Aklımda tutayım da, bir gün ben de bu yöntemi kullanayım."

Bu kez, Lucky'nin sandalyeden kalkma lüksü yoktu. Şerifin, omzuna bastıran eli, onu yerine çivilemişti. Bu işi, Devon için olabildiğince zorlaştırmaya çalışan bu iki adama, homurdanmakla yetindi. Kadının utancından zevk alıyorlardı.

Devon, sert bir sesle lafa girdi. "İçeride yaraları olup olmadığını bilmiyordum. Siz de bilemezsiniz." Çenesi titredi. "Gözü mahvolmuştu. Başından bir darbe almış, ya da beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirdi. En doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım."

"Bu yardımseverliğinizi takdir ediyoruz tabi," derken ajan, diğerine göz kırptı. "Sabah altı sularında, siz motelden ayrılırken, orada olduğunu söylediniz."

Devon, kısa ve öz bir cevap verdi. "Bu doğru." Devon, yüzünde salt bir aşağılama ve küçümseme ifadesiyle bakıyordu. Cinsel ayrımcılık konusundaki düşüncelerini iyi bildiğinden, Lucky bu alaycı tavırların Devon için ne kadar katlanılmaz olduğunu fark edebiliyordu.

"Siz çıkarken, hâlâ uyuyor muydu?"

"Evet, mışıl mışıl uyuyordu."

"Bütün gece mışıl mışıl uyudu mu?"

Devon bir an duraksadı ve nihayet cevap verdi. "Evet."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum."

Ajan, elleri ceplerinde, kadının karşısına dikildi. "Bir ara sıvışıp, kasabaya dönmüş, yüksek bedelden sigortalı tüm makinalarının bulunduğu depoyu ateşe vermiş ve siz hiç anlamadan, odaya geri dönmüş olamaz mı?"

"Hayır."

"Bu en fazla, eee... İki saatini alır."

"Odadan çıkmadı."

"Emin misiniz?"

"Tamamen,"

"Çok emin görünüyorsunuz."

"Öyleyim."

"Bir motel odasında, etrafta dolaşacak kadar yeterli alan vardır, Bayan Haines. Sizce, şey yapmış

Yarımlar İçin

olamaz mı? ..."

"Sadece aynı odada değil, aynı zamanda aynı yataktaydık da." Gözlerinden kıvılcımlar fışkırıyordu. "Eğer bana bunu söyletmeye çalışıyorsanız, lafı ağzınızda geveleyip duracağınıza, neden adam gibi ortaya çıkıp soracak kadar mert davranmıyorsunuz?"

Lucky, "Çok şükür," diye mırıldandı.

Devon, konuşmaya devam etti. "Bay Tyler ve ben aynı yatakta yattık, bir ikiz yatakta. Birbirine çok yakın, gerekenden daha da yakın. Ve eğer, Bay Tyler yanımdan kalkıp gitmiş olsa, beni uyandırmış olurdu. Bunu anlayamayacak kadar derin uyumam."

Tanrım, Devon korkunç durumdaydı. Lucky, onu ayakta alkışlamak ya da öpmek istiyordu. Ya da ikisi de. Bu piç kurusuna haddini bildirmişti. Ama onlar, henüz vazgeçmemişti.

"Bütün gece, hiç uyanmadan, uyudunuz mu?"

Lucky, sorudaki tuzağı fark etmişti ve inşallah Devon da fark eder, diye düşündü. Eğer evet derse, Lucky'nin gizlice odadan çıkıp, geri geldiğini ve kadını tanık olarak kullanmayı önceden planladığını iddia edebileceklerdi. Devon'ın diğer seçeneği ise, bir yabancıyla yakınlaştığını itiraf etmekten başka bir şey değildi.

"Hayır." Kendini büyük riske atarak, ikinci seçenekte karar kılmıştı. Lucky, cesaretine hayran kamıştı ama yine de gururu incineceği için ıstırap çekiyordu. "Bir kere uyandım."

"Ne sebeple?"

Pat'in kuvvetli baskısına rağmen, Lucky yerinden fırladı. "Kahrolası, ne fark eder?"

Pat, onu geri itti ve bedenini, ajanlarla Lucky'nin arasına siper etti. Lucky, adamları çıplak elleriyle parçalamaya hazırды.

Lucky'i bir süreliğine yatıştıran Pat, araya girdi. "Bakın. Bayan Haines, yardım etmek için, buraya gönüllü olarak geldi. Kendisinin evli olduğunu biliyorsunuz ve bu, onun için çok zor bir durum. Neden işleri biraz daha kolaylaştırmıyorsunuz?"

Pat'i duymazdan geldiler. "Soruya cevap verin, Bayan Haines."

Devon, ajana nefret dolu gözlerle baktı, ardından göz ucuyla Lucky'e baktı ve başını eğip, sımsıkı kenetlediği, nemli ellerine baktı. "Gece boyunca, Bay Tyler ve ben... Biz, fiziksel olarak yakınlaştık."

"Bunu kanıtlayabilir misiniz?"

Devon, hiddetle başını kaldırdı. "Siz, olmadığınızı kanıtlayabilir misiniz?"

Ajan, hemen cevap verdi. "Hayır, ama bir başka kadın daha var. O da diğer odada, hemen hemen aynı şeyi iddia ediyor. O aynı zamanda, bir de Bay Tyler'ın sigortadan para almak için yaptığı bu planı, daha önce ona anlattığını söylüyor."

"Yalan söylüyor."

Sandra Brown

"Öyle mi?"

"Evet."

"Nereden bilebiliriz?"

"Çünkü bütün gece benimleydi."

"Seni mi beceriyordu?"

Artık Lucky'i zapt etmek için, Pat Bush'un azımsanmayacak kütlesinden daha fazlası gerekiyordu. Odanın bir ucundan, saldırgan bir aslan gibi kükreyerek, Devon'm yüzüne bu iğrenç kelimeyi çarpan ajanın üzerine atladı.

Adamın dengesini bozdu ve masayla birlikte onu yere serdi. Ucuz ahşap, bir anda parçalara ayrıldı. Devon şok olmuş bir hâlde, çığlık atarak yerinden kalktı ve olay yerinden uzaklaşıp, kapıya koştu.

Ama tam o sırada, Chase kapıyı açtı ve adeta Devon'ı biçerek, odaya daldı. Yandaki gözetleme odasında oturuyordu ama belanın işaretini alınca, kardeşine yardım etmek için odaya girmişti.

Lucky'nin havada uçuşan yumruklarından sıyrılan diğer ajan, takım arkadaşına yardım etmek için, olaya müdahale etmişti ki, arkasından birisi onu kavradı. "O kadar hızlı değil, dostum," diye fısıldadı Chase, adamın kulağına.

Pat, üzerindeki şaşkınlığı attı ve Lucky'nin yumruklarından kenara kaçarak, Chase'i yakasından yakaladı ve dizlerinin üzerine çöktetti. "Lanet olası, senin derdin ne?" diye bağırdı. "Bu hiç iyi olmaz."

Lucky'i duvara çarptı ve kolunu göğsüne sertçe dayayarak, onu duvara çiviledi. Diğer eliyle de, ajanı dizlerinin üzerine yığdı.

Lucky, aşırı bir gayretle, bedenini kaldırmak için efor sarf ediyordu. İşaret parmağını ajana doğru kaldırarak tehditler savurdu. "Seni piç kurusu! Bir daha onunla asla böyle konuşma..."

"Sana tazminat davası açacağım," diye bağırdı ajan. Cebinden bir beyaz peçete çıkardı ve dudağından akan kanları durdurmaya çalıştı.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye bağırdı Pat. "Eğer yapmaya kalkışırsan, amirlerine gider, bu sorgulamayı yönetme şeklinde ilgili bir şikâyet dilekçesi veririm. Bu soruşturma için, elinden gelen işbirliğini yapan Bayan Haines'i, kasıtlı olarak tacız ettiğinizi ve onurunu zedeleyip, küçük düşürdüğünüzü yazarım."

Chase, dişlerini gıcırdatarak, araya girdi. "Bu doğru." Omuzlarının arasında tuttuğu ajanın ellerini iyice havaya kaldırdı. Adam acıdan bağırırken, Chase devam etti. "Söyledikleri doğru değil mi? Belki cevap vermeden önce bilmek istersin. Yarım düzine şerif yardımcısıyla birlikte, yan odadan sizi dinliyorduk ve söylediğin her bir kelimeyi duyduk."

"Belki," diye mırıldandı ajan. "Belki biraz fazla ileri gitmiş olabilir."

Pat bağırdı. "Chase, bırak gitsin. Gözleri yerinden fırladı."

Lucky, etrafında olanların neredeyse farkında değildi. Kanın kokusunu almıştı ve daha fazlasını

Yarımlar İçin

istiyordu. Ajana, kin dolu gözlerle baktı ve tehdit etti. "Seni elime geçireceğim."

Pat, "Lucky, kapa çeneni," diye bağırdı ve kapının önüne toplanmış, yardımcılarından birine işaret etti. "Onu yukarı çıkarın ve kilitleyin."

"Ne?" Bir hücreye kapatılma fikri, Lucky'i ölüm saçan, tehlikeli modundan uzaklaştırmıştı. "Ne için?"

"Kundakçılık sanığı olduğun için, hatırladın mı?" Pat başıyla, yardımcısına tekrar Lucky'i işaret etti.

"Ama ben masumum!"

"Bu öğleden sonra, mahkemeye çıkana kadar, bunu savunarak geçirebilirsin. Bu arada sana, ağzını terbiye etmeni ve sinirini kontrol etmeni öneririm."

Lucky, kendisini kaba kuvvetle zapt eden görevliye karşı koyamayacak kadar şaşkıındı. Aynı zamanda, bu şerif yardımcısıyla, yerel beyzbol şampiyonasında, aynı takımda oynamıştı ve onu senelerdir tanırdı. Lucky, Devon'a baktı. "Chase, onu eve götür." dedi.

"Tamam," dedi Chase. "Beladan uzak duracağına söz ver."

"Mahkemede görüşürüz," diye laf attı Lucky, kapıdan çıkarılırken. Etrafındaki şerif yardımcıları, memurlar ve güvenlik şefleri aralanınca, gri camlı gözlem odasında, farklı bir renk gözüne ilişti ve yüzündeki gülümseme bir anda yok oldu.

Susan Young, uzaktaki duvara dayanmış, saçını parmağına dolamış oynuyor ve şımarık bir yüz ifadesiyle gülümsüyordu.

Böüm 14

"Bu lanet şeyi yapmaktan nefret ediyorum."

Kapılarında, Tyler Sondaj logosu olan kamyonet, yoldaki çukura girmiş, sarsılmıştı. Chase, vitesi küçülttü ve kardeşine, ateş püsküren gözlerle baktı. Kamyonetin döşemelerinin rengi, artık ayırt edilemeyecek haldeydi. Sondaj alanlarına girip çıkmaktan, döşemelerin üzerine kir tabakaları yerleşmişti.

"Bir federal ajana saldırmanın cezasını bilmiyor musun?"

"Hayır, sen?" Lucky, hazır cevap davranmıştı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Tamam, ceza almadığıma göre, beni rahat bırak olmaz mı?" Lucky, koltuğuna gömüldü ve Chase, eve gitmek üzere, kamyoneti günbatımına doğru sürdü. Bir süre sonra Lucky, ağabeyine ters davrandığı için kendini kötü hissettiğini fark etti. "Kefaletimi ödediğin için teşekkür ederim."

"Tanya'ya teşekkür et. Parayı, ev fonundan verdi."

"Neyinden?"

"Ev fonu. Bir ev almak istiyor ve peşinat için bir süredir para biriktiriyor."

Lucky, koyu kumral saçlarını eliyle geriye itti. "Tanrım. Şimdi, kendimi çok daha kötü hissettim."

"Bir hapishane denemesi yapıp, hücrede kalmak zorunda kalsaydın, emin ol, daha kötü hissederdin. Ya da hâkim, davacıları dinleyip, kefaleti ödeyemeyeceğimiz boyutta belirleseydi."

Federal ajanlar, ellerinde James Lawrence Tyler'ı kundakçılık suçlamasıyla itham etmeye yetecek kadar delil olduğunu söyleyerek, davacıyı ikna etmişlerdi. Eğer bir kadın, Lucky için yalan söylüyorsa, diğeri de söylüyordur, diye iddia etmişlerdi. Neden, Susan yerine Devon'a inanacaklardı ki? Hangi kadının doğruyu söylediğine ve Lucky'nin suçlu veya masum olduğuna, mahkeme karar verecekti.

Lucky'nin tarafında olan herkes, federal ajanların, Lucky'nin suçlu olduğuna inanmaktan çok, zedelenen haysiyetleri yüzünden böyle davrandıklarını düşünüyorlardı. Ama bu noktada, bunu değiştirmek için yapabilecekleri bir şey yoktu.

Lucky'nin avukatı, hâkimle görüşmüş, davacının talep ettiği kefalet miktarını düşürmesini rica etmişti. Lucky'nin şehirde ne kadar iyi bilindiğini belirtmiş, müvekkilinin mahkemeye çıkıp, hakkındaki iddiaları reddetmeye ve kendini temize çıkaramaya istekli olduğunu garanti etmişti. Hakim, Tyler erkeklerini, çocukluklarından beri tanırdı. Evet, serseri ve karışıklık çıkarmaya eğilimli oldukları doğrudu ama sabıkalı olmaları çok zordu. Hâkim merhametli davranmıştı.

Yarımlar İçin

"Devon nasıl?" diye sordu Lucky.

"Biraz sarsıldı. Annem onu kanatlarının altına aldı."

"Onun adını, gazetelerden uzak tutmanın bir yolu var mı? En azından, asıl duruşmaya kadar."

"Şimdiye kadar, şahidinin o olduğunu, sorgu odasındakiler dışında kimse bilmiyor. Federallerin kimseye söyleyeceğini sanmıyorum. Aralarından birinin bir yumrukla etkisiz hâle geldiğini, kimsenin duymasını istemezler," Chase, kardeşine ters ters baktı. "Tam bir budala gibi davrandın, Lucky. Eğer Pat orada olup, ortalığı yumuşatmasaydı, seni mahvederlerdi."

Ama Lucky'i, sadece Devon'ın onun hakkındaki düşünceleri ilgilendiriyordu. "Büyük ihtimalle Devon, benim asabi biri olduğumu düşünüyor."

"Zaten öylesin."

"Sen değil misin?"

"Bir federal ajana saldırmayacak kadar sağduyuluyum."

"Senin kadınınla da öyle konuşsalardı, görürdüm."

"Demek şimdi 'senin kadının' oldu, öyle mi?"

"Sadece, lafin gelişi."

"Ya da dilin sürçtü."

Lucky, üzerine böcekler yapışmış, pis ön camdan dışarı, mutsuz bir ifadeyle baktı. "Barda çıkan bir yumruk dalaşının, bu büyüklükte bir karmaşayla sonuçlanacağını, kim bilebilirdi?"

Chase, hiç cevap vermedi ama soru çok dokunaklıydı. Lucky, olanları şöyle bir aklından geçirdi ve sahne sahne gözünde canlandırdı. "Küçük Alvin ve Jack Ed'den haber var mı?"

"Yok. Bu aralar dikkat çekmemeye çalışıyorlar."

"Bana sorarsan, federaller bizi ve Devon'ı rahat bırakıp, o ikisinin peşine düşmeliler."

"Evet, ama sana soran yok," Chase arabayı, eve giden yola sürdü. Altın rengi, tatlı, güneş ışınları camlardan yansıyor. Chase, kardeşini uyardı. "O ikisinin peşine düşmeyi, aklından bile geçireyim deme. Bir saldırı suçlamasını daha kaldıramayız."

"Devon hâlâ burada."

Lucky, park alanında kadının küçük, kırmızı arabasını görünce, içi sevinç doldu. Chase, kamyoneti arabanın yanına park etti. Lucky kamyonetten iner inmez, ön kapının merdivenlerini uça uça çıktı.

"Selam millet, hapishane kuşu artık özgür!"

"Bu hiç komik değil," diye azarladı Laurie. Annesi, Devon, Sage ve Tanya, salonda oturuyorlardı. Chase, içeri girer girmez, herkese seslenerek, mahkemenin kararını anlattı.

Lucky, ağırbaşlı bir ses tonuyla yorum yaptı. "Hiçbir şekilde, sonuç hapishane değil." Devon'ın oturduğu yere yöneldi ve yanına oturdu. Hiçbir çekinme belirtisi göstermeden, elini kadının dizine

Sandra Brown

koydu ve sordu. "Sen iyi misin?"

"İyiym."

"Ben gittikten sonra o piçler, canını sıkacak bir şey yaptılar mı?"

"Hayır. Çıkmama izin verdiler. Chase beni buraya getirdi." Devon, sırayla, Laurie'ye, Sage'e ve Tanya'ya gülümsedi. "Bana çok iyi baktılar. Ama yine de, tüm bu yaygaraya hiç gerek yoktu."

"Sana karşı o kadar pislik davrandıkları hâlde mi?" Laurie ayağa kalktı. "Tabi ki gerek vardı. Ailemiz sana minnet borçlu, Devon." Kemerli girişe yöneldi. "Beyler, haydi temizlenin. Yemek için sizi bekledik."

"Ben Devon'la biraz yalnız konuşmak istiyorum anne," dedi Lucky.

"Yemekten sonra. Kız açlıktan ölmek üzere. Chase, şu öpücükleri kes ve milleti yemek odasına götür lütfen."

Chase, boynunu kemirdiği Tanya'yı, hiç istemeyerek, rahat bıraktı ve bir kahkaha atarak seslendi. "Bugün, o sorgu odasına annemi de götürmeliymişiz. Onu çiğnemeye cüret edemezlerdi."

Laurie, Lucky'nin sabahki isteğini dikkate almış, mükellef bir akşam yemeği hazırlamıştı. Kızarmış tavuk, patates püresi, soslu mısır ve börülce. Tatlı olarakta, herkesin favorisi, muzlu pudingini pişirmişti. Bu öğleden sonra olanlara rağmen, yemek çok keyifli geçmişti.

Tatlılarını ve kahvelerini bitirmek üzereydiler ki, Tanya elindeki çatalı bardağına vurdu ve herkesi, onu dinlemeye davet etti. Masadakiler sessiz ve şaşkındı çünkü normalde, Tanya dikkatleri kendine çekmekten pek hoşlanmazdı.

"Düşünüyorum da, artık bu ailenin bir parça iyi habere ihtiyacı var." Kocasının elini tuttu, gözlerine baktı ve ilan etti. "Bir Tyler daha geliyor. Ben, hamileyim."

Laurie, elleriyle yanaklarını kavradı. O anda, gözleri yaşardı. "Ah, bu muhteşem bir şey."

Sage, bir bayana yakışmayacak, kaba ve gürültülü bir ıslık çaldı.

Lucky, bir kahkaha attı. "Öyle bakma, koca adam. Yapış yapış pudingi kucağına döktün,"

Chase, boş kaşığı masaya koyarken, ağzı açık, karısına baktı. "Yani diyorsun ki... Emin misin?"

Tanya, başını sevinçle, aşağı yukarı salladı. "Baba olacaksın."

Devon, şeftali bahçesini çevreleyen, beyaz, ahşap çitlere kollarını dayadı; derin ve ferahlatan bir nefes aldı. Lucky, yanında duruyordu. Chase, onu şehirden getirdiğinden beri, ilk defa baş başa kalıyorlardı. Tanya büyük haberi verdikten sonra, herkes sorular sormaya başlamış, o da sükûnetle cevaplamıştı.

Hayır, çok gecikmemişti ama testler hamileliğini pozitif olarak teyit ediyordu.

Evet, kendini iyi hissediyordu.

Yarımlar İçin

Hayır, henüz sabah bulantıları yoktu.

Evet, doğum, yeni yılın ilk günlerinde bekleniyordu.

Hayır, doktor bir problemle karşılaşacaklarını sanmıyordu.

Bebek sohbeti, yemeği uzatmıştı. Nihayet, Laurie masayı toplamak üzere ayağa kalktığında, Lucky ve Devon'ı dışarı yollamıştı. Çok sıcak ve samimi bir geceydi. Nemli ve baş döndürücü hava, ilkbaharın bereketli kokularıyla süslüydü.

Devon, başını çevirdi ve Lucky'e sordu. "Biliyor muydun?"

"Neyi? Tanya'yı mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır.

Ama çok şaşırmadım. Çocuk istediklerini saklamıyorlardı. Bunun olması an meselesiydi. İlan etmek için bu geceyi seçtiğine memnun oldum."

Lucky, en üstteki korkuluğa sırtını dayadı ve yüzünü Devon'a döndü. Havada, tatlı bir esinti vardı ve rüzgâr, kadının saçlarını dağıtmış; saç telleri, sıkıca toplanmış topuzundan yer yer çıkmıştı. Sage, ona rahat kıyafetler vermişti. Ceketini çıkarmış, yerine bir t-shirt ve üzerine uzunca bir kazak giymişti. Lucky, onun hangi hâlini daha çok sevdiğine karar veremiyordu. Spor ve sade, ya da şık; her hâli muhteşemdi.

"Annen gerçekten müthiş bir kadın," dedi Devon. "Hem çok güçlü, hem de şefkat dolu. Çok nadiren görülen bir kombinasyon."

"Sağ ol. Bence de çok özel bir kadın. Tyler'ların biraz deli olduğunu düşünmenden korkuyordum. Bir anda kavga çıkarıp, bir anda bir bebek haberi için ağlıyorlar diye düşünürsün sanmıştım."

Devon, yanındaki şeftali ağacından bir yapak kopardı ve parmaklarının arasında dolaştırmaya başladı. "Hayır. Bu kadar yakın ve sıcak olmanız çok güzel."

"Senin sıcak bir ailen olmadı mı?"

"Pek sayılmaz. Sadece annem, babam ve ben, hiç kardeşim olmadı."

Lucky, böyle bir şeyi hayal bile edemezdi. Ve aklından geçenleri söyledi. "Chase ve ben, kedi köpek gibi kavga ederdik. Hâlâ da, bazen ederiz. Ama biz aynı zamanda, çok yakın arkadaşız ve birbirimiz için her şeyi yaparız."

"Belli oluyor. Sorgu odasına girdiği anki surat ifadesini hatırlayabiliyorum."

Üzerinden yeterli zaman geçmiş olacak ki, şimdi buna gülebiliyorlardı. Ciddileşip, lafa ilk giren Lucky oldu. "Babam öldükten sonra, aile bağlarımız zayıflar diye düşünüyordum. Aksine, şimdi hiç olmadığı kadar kuvvetli. Annem, takdire şayan bir çabayla, bizi bir arada tuttu."

"Bana ondan bahset."

"Babamdan mı? Sert bir adamdı ama çok adildi de. Biz çocuklar, hepimiz sevildiğimizi bilirdik. Bizi eşit derecede şımartır veya döverdi. Dürüstlük ve ahlak söz konusu olduğunda, onun için bu işin

Sandra Brown

ortası yoktu. Tanrı'yı, ülkesini ve annemi çok sevdiğini bilirdik. Anneme karşı, hep sevgi dolu ve çok saygılıydı."

"Başı dertte bir kadına yardım etmek için, hiç düşünmeden atılmanın nedeni şimdi anlaşılıyor."

Lucky, omuzlarını hafifçe silkti ve alçakgönüllü bir ifadeyle, Devon'a gülümsedi.

"Şartlı refleks." Lucky uzandı ve kadının topuzundan çıkan bir tutam saçı parmağına dolayıp, oynamaya başladı. "Küçük bir kızken, Devon Haines'in hayatı neye benziyordu?"

Kendi içine dönüp, sorgular gibiydi. "Çoğu zaman, yalnızdım. Babam, seninki gibi sıcak ve verici bir adam değildi. Aslında, çok beklentileri olan bir adamdı. Annem, evet dediği günden babamın öldüğü güne kadar, hep onu memnun etmeye çalıştı. Roller, çok kesin çizgilerle belirlenmişti. O, ailenin ekmeğini kazanan ve söz sahibi kişiydi. Annemse, evini pırıl pırıl idare eden ve akşamları kocasının gelmesini bekleyen, itaatkâr bir kadındı."

"Demek öyle. Yoksa küçük kızları bu yüzden mi saldırgan bir feministe dönüştü?"

"Ben saldırgan değilim."

Lucky, ellerini teslim olur gibi, havaya kaldırdı. "Ben silahsızım."

"Özür dilerim," dedi Devon, mahcup bir şekilde. "Belki, birazcık savunmacı olabilirim."

"Tamam, sorun değil," Lucky, kadına iyice yanaştı ve fısıldadı. "Gözlerin böyle yeşil ışıklar saçmaya devam ederse, sanırım seni öpmek zorunda kalacağım." Ses tonu şakacıydı ama gözleri, söylediklerinde ciddi olduğu mesajını veriyordu.

Devon başını çevirdi ve özenle dikilmiş, bir sıra, muntazam şeftali ağacına baktı. Dalları, çoktan ham meyvelerle dolmuştu.

"Annem hayatı boyunca, babamın etrafında dolandı durdu. Babam öldüğü zaman, yaşamının bir amacı kalmamıştı."

"Peki ya sen?"

"Beni pek önemseydiğini sanmıyorum."

"Bu seni yaralamış olmalı."

"Yaraladı." Devon için çekti. "Babamın ölümünden sonra, iki yıl yaşadığı zavallı hayatın sonunda, o da öldü."

"Nasıl?"

Altlarında duran zemin, bir an Devon'ın dikkatini dağıttı. Sonra, kalın bir sesle anlatmaya başladı. "Kendimi bildim bileli, annem hastalık hastasıydı. Durmadan, ufak tefek ağrılardan yakınırdı. Bu, benim bütün okul hayatımı etkiliyordu. Onunla ilgilenmekten, arkadaşarımla bile adam akıllı görüşemez olmuştum. Bunun gibi şeyler işte."

Lucky, merhum Bayan Haines'i kınayan birkaç sözcük homurdandı. "Bence babamın ilgisini çekmenin tek yolu, bu evhamlı hâliydi. Her neyse, sonunda annemin hastalıklarını ciddiye almamayı

Yarımlar İçin

öğrenmiştim."

"Babam öldükten sonra, şikâyetleri çok daha sıklaştı ve şiddetlendi. Babama öyle tutunmuştu ki, artık kendi vücudunu dinlemekten ve aklını, bedeninin ufak aksaklıklarına takmaktan başka yapacak şeyi kalmamıştı. Üniversiteden yeni mezun olmuşum ve emeklilik döneminde ona maddi destek sağlayabilmek için, iş arıyordum. Açık olmak gerekirse, ağzından çıkan her sıradan ağrıyı ve saplanan sancılan duyduğumda, deliye dönüyordum. Onu, mümkün olduğunca duymazdan gelmeye başlamıştım." Ağaçtan bir yaprak daha kopardı ve onu rüzgâra bıraktı.

Dudaklarını içe bükmüş, öyle sert bastırıyordu ki, dudaklarının kenarları beyazladı. Lucky, gözlerinde biriken yaşlan fark etti ve elini tutup, parmaklarını, parmaklarına geçirdi.

"Bir gün, annem yutkunmakta güçlük çektiğini söyledi. Yemek yiyemiyordu. Ona verdiğim her şeyi kusmaya başladı. Ben... Ben, insafa gelmişim ve onu alıp bir doktora götürdüm." Devon, devam edemeyecek kadar kötüydü. Elini, Lucky'nin elinden çekti ve iki eliyle yüzünü kavradı.

Lucky, onu omuzlarından kavradı. "Ne oldu, Devon?" Lucky, Devon'ın bu konuyu daha önce başka kimseyle konuşmadığını, içinde, derinlerde bir yerde hissediyordu. Bu gururunu okşamıştı ama onu bu derece acı içinde görmek, Lucky'nin canını acıttıyordu.

Devon, titrek bir nefes aldı ve ellerini indirdi. "İki hafta içinde öldü. Ameliyat edilemeyecek kadar ilerlemiş mide kanseriymiş."

"Off, kahretsin."

Devon, cebinden temiz bir mendil çıkardı, gözlerini ve burnunu sildi. Sevimli yüz hatları, ıstırap ve suçluluk hissiyle dağlanmıştı.

Lucky, yumuşak bir ses tonuyla cevap verdi. "Bilemezdin."

"Bilmeliydim."

"Bu konularda, ne kadar tecrüben vardı ki?"

"Onu dinlemeliydim. Bir şeyler yapmalıyım."

"Çok büyük ihtimalle, sonuç aynı olacaktı, Devon." Babası, aylarca savaştıktan sonra, kanserden ölmüştü.

"Evet, muhtemelen. Ama söylediklerini göz ardı etmeseydim, acı çekmeyecekti. Ona inanacak birilerine ihtiyacı varken, ben ona sırtımı döndüm."

"Anlattıklarına bakılırsa, ilk o sana sırtını dönmüş."

Devon, elinde parçalara ayırdığı yaprağı, avucundan aşağı silkeledi. "Biz, sizin gibi birbirimize kenetlenmemiştik. O yüzden, Tyler'ların yaşadığı sıcaklığı ve samimiyeti anlayamıyor olabilirim, ama böylesine bir arada olunuz, gıpta edilecek kadar güzel bir şey."

Lucky, artık annesinin ölümü konusunun kapandığını hissetmişti. Devon, ona içini açmıştı. Belki

Sandra Brown

bu, Devon'ın içinde bulunduğu ruh hâlinin kısa ve yüzeysel bir özetiydi ama Lucky, onunla ilgili bir şeyler öğrenmeyi çok istemişti.

Lucky, bu kez daha tasasız, neşeli bir sesle konuşmaya başladı. "Umarım, bizim fazla gürültücü, şamatacı ve bunaltıcı olduğumuzu düşünmüyor sundur."

"Belki biraz," diye güldü.

"Evet, biraz taşkınlaşabiliyoruz."

"Ama her zaman yanında, güvenebileceğin birilerinin olduğunu bilmek, güzel bir şey olmalı."

"Senin yok mu?" Lucky, Devon'ı çenesinden tuttu ve yüzünü, yüzüne yaklaştırdı. "Ya kocan?"

"Benim yardımına koşacak bir pozisyonda değil, öyle değil mi?"

"Ya o pozisyonda olsaydı? Yardımına koşar mıydı?"

Çenesini, Lucky'nin parmaklarından kurtardı ve başını çevirdi. Lucky kolunu beline koydu. Devon'm yüzünden, duygusal bir karmaşa içinde olduğu, net bir şekilde anlaşılıyordu. Lucky, bunun sorumlusunun kendisi olduğunu düşünmekten nefret ediyordu.

"Şimdi, ona bizden bahsetmek zorunda kalacaksın, değil mi?" Lucky'nin sesi çok yumuşak ve sevecendi.

"Evet."

"Çok üzgünüm, Devon. Bunu engelleyebilmiş olmak isterdim." Eğer gerçekten engellemek isteseydim, onu rahat bırakırdım, diye aklından geçirdi Lucky ve bu düşünce yüzünü ekşitti. Ona, Susan'ın ifadesini yalanlamak için, Milton Point'e gelmesini rica etmezdi ama öncelikli olarak kendini düşündüğü için, onu gelmeye zorlamıştı. Lucky, beraat edeceğinden emindi ama Devon öyle mi? Bu olanlar, onun hayatında kalıcı hasarlar açacaktı. "Onu ne zaman görmeye gideceksin?"

"Yarın. Olanları, benden önce başkalarından duymasını istemiyorum. Annenin, geceyi burada geçirme teklifini bu yüzden kabul ettim. Hapishaneye bu kadar yakinken, Dallas'a dönüp, yarın tekrar Doğu Teksas'a gelmek anlamsız olacaktı."

Lucky, seyahatin detaylarından çok, Devon'ın olanları nasıl açıklayacağıyla ilgileniyordu. "Ona ne söyleyeceksin?"

Pişmanlık içinde, başını salladı. "Henüz bilmiyorum."

"Benim hakkımda ne diyeceksin?"

"Mümkün olduğunca az şey."

"Nasıl tanıştığımızı anlatacak mısın?"

"Oradan başlamak doğru olur, sanırım."

"Küçük Alvin'den, Jack Ed'den, kavgadan bahsedecek misin?"

"Sanırım."

"O barda neden bulunduğunu da anlatacaksın."

Yarımlar İçin

"O kısmını anlayacaktır."

"Ama devamını anlamayacaktır. Motel konusunda ona ne söyleyeceksin?"

Devon'ın sabrı, artık tükenmeye başlamıştı. "Bilmiyorum."

"Şey, bence bir şeyler düşünsen iyi edersin."

Devon, heyecanla Lucky'e döndü. "Söyle bana Lucky, ne demeliyim? Ne diyebilirim? Sence hangi sözcükler, onun bunu anlamasını kolaylaştırabilir ki? Kendini onun yerine koy. O hapiste. Eğer rolleri değişseydiniz, sen nasıl bir tepki verirdin? Ben, senin karın olsaydım ve bir başka erkekle yatsaydım, nasıl hissederdin?"

Lucky, kadını hızla kollarından kavrayıp kendine çekti ve kükredi. "Sen benim karım olsaydın, başka bir erkekle yatmazdın."

Devon, adamın öpücüğünden kaçabilmişti. "Yapma." Sesinin tonundan, naz yapmadığı belliydi. Gözlerini, Lucky'nin gözlerine dikti ve kararlı bir şekilde tekrar etti. "Yapma. Bırak gideyim."

Lucky, kollarını gevşetti ve Devon sıyrıldı. "Nedenini algılayamadığım bir şekilde, ailen bana kucak açtı. Tüm hak ettiğim, aşağılanma ve küçümsenmeyken, onlar bana çok candan davrandı. Benden bir sokak kadınıymışım gibi, uzak durmalarını bekliyordum. Aksine, ölçsüz nezaket gösterdiler. Onların bu tutumuna, senin etrafında dolanan bir sürtük gibi davranarak, ihanet etmeyeceğim."

Sanki gözle görülmeyen bir tasma, Lucky'i boğazından çekiyor gibi, bir anda gerildi. "Sen bir sürtük değilsin." diye bağırdı anlamlı bir şekilde. "Senin hakkında hiçbir zaman böyle düşünmedim. Sana hiçbir zaman, öyleymişsin gibi davranmadım. Bugün, sırf bunu kastettiği için, birinin boğazını sıkmadım mı?"

Devon, birden başını salladı. Lucky, gözlerinde biriken yaşlan saklamak için yaptığını düşündü. "Şimdiye kadar," dedi titreyen bir sesle. "Kocama itiraf etmem gereken, tek bir günah işledim. Lütfen bunu daha da kötüleştirme Lucky."

"Bana, ilk defa adıyla hitap ettin." dedi ve bir adım yaklaştı. "Bu bir başlangıç."

Devon, başını kaldırdı. Gözleri birbirine tutuldu, içleri eriyordu. Dudaklarını ıslattı, alt dudağını dişleriyle kemirdi ve fısıldadı. "Bir başlangıç yapmaya hakkımız yok."

Arkasını döndü ve eve doğru yürümeye koyuldu.

"Tanrım, mucizelerden asla ümit kesilmez,"

Lucky, kız kardeşinin sesini duyar duymaz, hışımla arkasına döndü. "Lanet olsun, sen burada ne arıyorsun?"

Sage, şeftali ağaçlarının arasından çıktı. "İlk defa, Lucky Tyler'a hayır diyen bir kadın görüyorum. Kadınlığa olan inancım tekrar yerine geldi."

"Kapa çeneni, ufaklık." diye bağırdı. "Ne zamandan beri oradasın?"

Sandra Brown

"Kalbimin ritmini bozacak kadar uzun zamandır."

"Bizi neden gözetliyordun?"

"Gözetlemiyordum. Beni annem gönderdi. Chase ve Tanya gidiyorlar. Annem, onları bir kere daha tebrik etmek istersin diye düşündü. Konuşmanın gidişatını duydum ve bölmenin düşüncesizlik olacağını düşündüm."

"Sen de gizlice dinlemeye karar verdin."

Sage, soğukkanlılığını yitirmeden, ağabeyinin yanına adım attı ve eve doğru koşmaya başladı. "Zavallı Lucky." diye güldü dokunaklı bir sesle. "İlk defa, gerçekten istediği gibi bir kadın buluyor ve kadının, iğrenç üçlüsü olduğu ortaya çıkıyor."

"İğrenç üçlü mü?"

"Zekâsı, vicdanı ve bir de kocası."

Lucky, arkasından bağırdı. "Biliyor musun, annemle babamın seni hastaneden eve getirdikleri gün, Chase ve ben, seni bir çuvala bağlayıp, deponun oradaki göle atmayı düşünmüştük. Yapmamamız, büyük hataymış."

"İçeri girdiklerinde, Lucky, Sage'e öldürecek gibi bakıyordu." dedi Tanya.

Chase ve Tanya, arabalarına binmiş, eve dönüyorlardı. Chase, kamyoneti bırakmıştı; karısının o pis, sarsıntılı ve sert yolculuğa maruz kalmasını istememişti.

"Sage, her zaman bir baş belası olmuştur," derken, yüzünde sevgi dolu bir gülümseme vardı. "Misafirleri hakkında, Lucky'e bir şey söylemiş olmalı," dedi Chase.

"Ben onu sevdim."

"Sage'i mi?"

"Hayır," Tanya, kocasının yanlış anladığını fark edip, hemen düzeltti. "Misafirlerinden bahsediyorum."

"Evet, sanırım iyi biri. Bugün bize çok yardımcı oldu. O kadar baskının altında ezilmedi bile, inanılmaz sakin durdu. Ben, söylediği her kelimeye inandım. Bence, jüri de inanacak."

"Sence çekici bir kadın mı?"

Chase, karısının sesindeki şüpheyi fark etmişti. Arabayı apartmanlarının önünde, onlara ayrılan park yerine yanaştırdı ve karısına döndü. "Bence, çekici olan sensin." Yavaşça, karısının koltuğuna uzandı ve alnına bir öpücük kondurdu.

"Ama Devon çok zeki ve çok şık."

"Ve sen de benim bebeğime, hamilesin." Elini karısının elbisesinin altına soktu ve çıplak karnına dokundu. "İlk ne zaman şüphelendin?"

Yarımlar İçin

"Geçen hafta. Zaten âdetim, en az iki hafta gecikmişti. Dün bir gebelik testi aldım. Üzerinde ne kadar güvenilir olduğu yazsa da, ben yine de sonuca tam olarak güvenmek istemedim. Doktorumu arayıp bu sabaha randevu aldım. O da teyit etti."

"Kendini, hiç farklı hissetmiyor musun?" diye fısıldadı, karısını okşarken.

Tanya bir kahkaha attı ve parmaklarını Chase'in saçlarının arasında gezdirdi. "Umarım hissetmem. Yani şimdilik değil."

Chase'in dokunuşları şiddetlendi, öpücükleri uzamaya başladı. Sonunda, Tanya onu itti. "Belki içeri girsek daha iyi olacak."

"Belki," diye imalı bir cevap verdi Chase.

Dairelerinin kapısından girer girmez, Chase, karısını salondaki koltuğa doğru çekti. "Chase, yatak odasına sadece birkaç adım kaldı."

"Çok uzak geliyor."

Chase, t-shirt'ünü çoktan çıkarmıştı. Fermuarını açtı, pantolonunu ve çamaşırını çıkardı. Sabırsızca, Tanya'nın kıyafetlerini de çıkardı. Tam karısının bacaklarının arasına yerleşmişti ki, birden alevini söndüren bir fikir içine işledi.

"Canını yakmam, değil mi?"

"Hayır."

"Canın yanarsa, bana söylersin, değil mi?"

"Evet, Chase."

"Söz mü?"

"Söz." Tanya, kocasını kendine çekti ve içine kabul etti.

"Tanrım, seni seviyorum." dedi Chase, birkaç dakika sonra, sevişmelerinin ardından birbirlerini sıcacık kavramışken.

"Ben de seni seviyorum," Kocasına iyice sokulup, dudaklarını göğsüne bastırdı. "Bizim kadar mutlu olmayan herkes için üzülüyorum. Özellikle de, Devon ve Lucky için."

Haset, Tanya'nın genlerinde yoktu. Bencillikten uzaktı ve insanların kusurlarına karşı çok cömertti. Yine de, içinde bazı güvensizlikler taşıyordu. Bu his geçmişinden kaynaklanıyordu.

Büyük, çalışkan ama fakir bir çiftçi aileden geliyordu. Liseden sonrasını okumak, söz konusu bile olmamıştı. Üniversite mezunu olan insanlara çok saygı duyar ve gıpta ederdi.

Chase'i ilk etkileyen, Tanya'nın mütevazı yapısı ve şirinliğiydi. İçinde bazı, güven eksiklikleri olduğunu fark etmişti ama bunları sevimli bulmuş ve bu konuyu hiçbir zaman Tanya'yla konuşmamıştı. Devon'ın bu gösterişli hâline, saygı ve korku arasında bir şeyler hissederken bile, onun için üzülebilecek kadar geniş yürekliydi.

Sandra Brown

"Onların adını, bir çiftlermiş gibi telaffuz ediyorsun," dedi Chase.

"Bence mümkün olsaydı, çift olurlardı."

"Tanya," dedi, eliyle karısının dağınık saçlarını okşarken. "Sen, muhteşem bir anne olacaksın."

"Seni böyle düşünmeye iten ne?"

"Çünkü kalbinde, herkesi sevebilecek o kadar çok yer var ki."

Gözleri yaşardı ve parmaklarını, kocasının sert yüz hatlarında gezdirmeye başladı. "Bu söylediğin, çok güzel bir şey, Chase."

"Ama doğru."

İyice duygusallaşmadan, Tanya gülümsedi. "Ama biliyorsun, bir şey var... Bu dairede yerimiz çok az. Birkaç hafta önce, Lucky'nin bu problemleri ortaya çıkmadan önce, bir emlakçıyla görüştüm. O bayan, ev bakmak için hazır olduğumuzda, onu aramamızı söyledi."

"Kadın mı?"

"Evet. Senin eski bir arkadaşınmış. Marcie Johns."

"Kaz kafalı Johns!" diye bir kahkaha attı Chase.

"Kaz kafalı mı?"

"Evet, ona böyle seslenirdik."

"Ne kadar kötüsünüz."

"Hayır, bunu sadece eğlenmek için yapardık."

"Ama o çok kibar biri."

"Biliyorum. Hep öyleydi. Uzun boylu ve çok zayıftı. Gözlükleri ve diş telleri vardı, hep ders çalışırdı. Bu yüzden ona böyle bir isim takmıştık."

"Belli ki, son gülen o olmuş. Şimdi çok başarılı bir iş kadını."

"Evet, duymuştum. Şimdi kendi emlak şirketinin sahibi olmuş değil mi?"

"Hı hı. Biriktirdiklerimizin bir kısmını, Lucky'nin kefaleti için yatırmış da olsak, kalan paramız peşinata yetecek sanırım. Biliyor musun?" diye, ayaklandı Tanya ve kocasına baktı. "Bence siz okuldayken, Marcie'nin sana ilgisi vardı."

"Gerçekten mi?" Chase dinlemiyor, karısının bir göğsünü avucunun içine almış, başparmağıyla zirveye tırmanıyordu. "Tanrım, bu çok güzel."

"Seninle ilgili bir sürü soru sordu. Senin nasıl olduğunu, neler yaptığını merak ediyor gibiydi."

"Kaz kafalı Johns kitaplarla ilgilenirdi, erkeklerle değil. Özellikle de, benim gibi azgın serserilerle," Tanya'nın bacaklarını iki yana açıp, onu kucağına çekti. Vücudu, Chase'i yeniden sertleştirmişti. "Artık başka şeylerden konuşsak olur mu?" dedi nefes nefese.

Elbette, hiçbir şey konuşmaya fırsatları kalmadı.

♣ Bölüm 15 ♣

Bir tenis kortu, dokuz delikli bir golf sahası, bir ağırlık odası, bir koşu parkuru ve güncel kitaplarla dolu bir kütüphanesi vardı. Tüm bu konfora rağmen burası, yine de bir hapishaneydi.

Devon, önceki gün ödemeli telefon kartını kullanarak, Tyler'ların evinden hapishane müdürünü aramış ve sabah saat dokuz'da kocasıyla görüşmek için randevu almıştı.

Erkenden kalkmış, giyinip alt kata inmişti. Laurie, çıkmadan önce bir kahve içmesi için çok ısrar etmişti. Sage, hâlâ uyuyordu. Sormadığı hâlde, Lucky'nin ihtiyaç olursa diye şirket kamyonetini merkeze götürmek için erken çıktığını söylemişlerdi.

Doğu Teksas kırsalında, yaza yaklaşan bu güzel günlerden birinde, bir sabah seyahati, normalde keyifli bir tecrübe olmalıydı. Kır çiçekleriyle bezenmiş çayırarda, süt danaları ve sığırlar otliyordu. Devon, tüm yolu camlar sonuna kadar açık gelmişti. Güney rüzgârları, çam ve hanımeli kokularını taşıyordu. Kocasını ile yapacağı ürkütücü görüşme için demir kapılara vardığında, bu bir saatlik huzur dolu yolculuk, sinirlerini biraz yatıştırmış olmalıydı ama olmadı.

Tutukluların, ziyaretçileriyle görüştürüldüğü odaya girdiğinde, avuçları terli ve kaygandı. Geniş ve ferah bir odaydı. Tutukluların, kendi yetiştirdikleri çiçek ve sebze bahçelerine bakan, çıplak ve süssüz pencereleri vardı. Son derece basit sandalye ve koltuklar, kullanışlı ve rahattı. Etraftaki masaların üzerine, güncel dergiler saçılmıştı. Taze kahve dolu bir kahve makinası ve hemen yanında, taze çörekler vardı.

"Hemen gelir," dedi gardiyan. "Beklerken, kendinize kahve ve çörek alın."

"Teşekkürler."

Canı hiçbirini istemiyordu. Midesi bulanıyordu. Çantasını sandalyelerden birine bıraktı ve ıslak ellerini birbirine kavuşturup, camın önüne ilerledi.

Ne diyebilirdi ki?

Greg, benim bir ilişkim oldu.

Bu bir ilişki değildi ki. Sadece bir gecelik bir şeydi.

Greg, bir gecelik bir şey yaşadım.

Hayır, bu kulağa çok daha kötü geliyordu.

Greg, ben bir anlığına, tutkularımın esiri oldum.

Tutku mu?

Tutku.

Sandra Brown

Yaşananlar her ne idiyse, tutkulu olduğu kesindi. Başka nasıl olmuş olabilirdi ki? Bu yaptığında, sebebin ne olduğu pek önemli bir rol oynamamıştı; romantizm olsa bile. Sağduyu ortadan kaybolmuştu. Ahlaki değerler, göz önünde tutulmamıştı. Onu, tamamen tutkuları yönetmişti.

Ve olağanüstü bir şeydi.

Lucky ile geçirdiği o geceden beri, bu hain düşünce beyninin içinde dolaşıyor, bu dengesiz şeytan bilincini aşıp, bariyerlerini yıkmaya ve yaşananları kutlamak için dışarı çıkmaya çalışıyordu.

İşte bu yüzden, Greg'e olanları itiraf etmek zorunda hissediyordu kendini. Adam, olanları öğrensin veya öğrenmesin, Devon er ya da geç bunu söyleyecekti. Eğer duyguları da, o gece Lucky ile paylaştığı yatağın çarşafı gibi karmakarışık olmasaydı, bu sırrı ömrünün sonuna kadar saklar, kimseyle paylaşmazdı.

Ama işin içine duyguları girmişti. Duygular söz konusu olduğu için, vicdanı da dâhil olmuştu. Kendini suçlu hissediyordu ve bu yüzden, Greg'e olanları anlatması gerekiyordu.

Greg'le olan evliliği, alışılmışın tamamen dışında bir evlilikti ama yine de kanunlar onları karı-koca addediyordu. Devon, evlilik yeminini kolaylıkla okumuştı, aynı onu kolaylıkla bozduğu gibi.

Greg'in neyi yapıp neyi yapmadığının, suçlu ya da masum oluşunun, -Devon'ı ve gazetede ki köşesini kullanmıştı ya da kullanmamıştı-bunların hiçbirinin önemi yoktu. Devon, zinacı bir eşi.

Belki kocası, beklediği düğün gecesini ona yaşatmış olsaydı...

Belki bedeni, kocasının ondan esirgediği aşka bu denli aç olmasaydı...

Belki kocası, hapisanenin evli çiftlere izin verdiği özel görüşmeleri reddetmeseydi...

Evet, patlama noktası bu olmuştu. Lucky ile tanışmadan sadece birkaç saat önce Devon, kocasının özel görüşmeleri geri çevirdiğini fark etmişti. Nedenini sorduğundaysa, tatmin edici bir cevap alamamıştı.

"Neden Greg, neden?" Hiç cevap vermemiş, Devon üsteleyince de sinirlenmişti.

Sadece kendini düşünen babasından ve ilgisiz annesinden sonra, bu Devon'ın son dönemlerde yaşadığı en büyük reddedilişti. Özgüveni sarsılmış, gururu kırılmıştı. Hapishanedeki kocasının bile faydalanmaya yeltenmeyeceği kadar istenmeyecek bir kadın mıydı?

Böyle bir ruh hâlindeyken, kader Lucky Tyler'ı kasıtlı olarak karşısına çıkarmıştı. Lucky, ölmeye yüz tutmuş ruhunu, hayata döndürmüştü.

Yine de, kimse ona bunu silah zoruyla yaptırmamıştı. Elbette ihtiyaçları vardı. Herkesin vardı. Ama herkes, kendini tutamayıp ihtiyaçlarını gidermeye kalkışsa, toplum nasıl bir kaosa düşerdi.

Koridordan gelen mırıltılar ve yaklaşan ayak seslerini duydu. Arkasını döndü, kollarını aşağı indirdi ama yine refleks olarak, ellerini birbirine kavuşturdu. Dudaklarını ıslattı. Adam içeri girdiğinde, gülümsemeli miydi, bilemedi. Gülümseyebilir miydi, ondan da emin değildi. Mimikleri taşlaşmıştı.

Laurie Tyler, takım elbisesini özenle ütölemişti. Devon, Greg'i görmeye gelirken, her zaman

Yarımlar İçin

giyimine özen gösterir, görüşmelerin mümkün olduğunca adamın hoşuna gitmesini isterdi. Ama bu sabah, Sage'in verdiği kaliteli makyaj malzemeleri bile, günlerdir uyumamaktan gözlerinin altında oluşan halkaları kapatmaya yetmemişti.

Ayak sesleri ve mırıltılar yaklaşıyordu. Kalbi, göğüs kafesinin içinde gümbürdemeye başladı. Sanki tükürük bezleri kurumuş gibi, çok zor yutkunabiliyordu. Dudaklarını sabit tutmaya çalıştıysa da, belli belirsiz bir gülümsemeyle titriyorlardı.

Greg ve gardiyan kapıda belirdi. "İyi görüşmeler," dedi adam, uzaklaşırken.

Greg, zinde ve bakımlı görünüyordu. Boş zamanlarında, bol bol tenis oynadığını söylemişti. Bronzlaşmış teni, Devon'a her seferinde daha hoş görünürdü. Şimdi davanın sürdüğü günlerdeki gibi soluk benizli değildi ve dışarıda daha çok zaman geçiriyordu.

Burada tutuklular, hapisane kıyafeti giymiyor, kendi kıyafetleriyle dolaşabiliyorlardı. Greg, her zaman temiz ve özenli giyinirdi. Sadece, şimdi üç parçalı takım elbisesinin yerine, günlük kıyafetler giyiyordu ve İtalyan deri ayakkabılarının yerini, spor ayakkabılar almıştı.

Adam, Devon'a doğru yürümeye başladı. Tutukluluk hâli, artık yüzüne yansımaya başlamıştı. Bu hapishanedeki tüm tutukluların üzerinde bir burukluk vardı. Sıkıldıklarından ve bıkkınlıklarından şikâyet ediyorlardı. İş hayatında geçirdikleri hareketli günlere alışkın bu nüfuzlu adamlar, bu boş ve aylak hayata uyum sağlamakta güçlük çekiyorlardı. En kötüsü de, artık kendi kararlarını verebilecek ayrıcalıklarının olmayışydı.

Devon, sıcak, içten bir selamlama ve gülyüzlü bir "Günaydın," beklemiyordu ama hafif bir merhaba bile ona iyi gelecekti. Camın önünde, sabırla ve sükûnet içinde, adamın yaklaşmasını bekledi.

Adam, Devon'a dokunma mesafesinde durdu. Devon, elindeki gazeteyi, o anda fark etti. Merakla önce gazeteye, sonra da adamın yüzüne baktı. Suratı hiddetli ve gergindi. Adam, gazeteyi pencerenin eşiğine fırlatırken, Devon bilinçsizce geri sıçradı. Adam, topuklarının üzerinde döndü ve büyük adımlarla kapıya yöneldi.

Devon, kurumuş dudaklarını araladı, ağzı açık kalmıştı ama tek bir kelime bile söyleyememişti. Adamın arkasından bakakaldı. Odadan çıkıp, koridora yöneldiğinde, Devon gazeteyi tekrar eline aldı.

Gazete, ortadan ikiye katlanmıştı. Kendi çalıştığı gazeteye rakip, bir Dallas gazetesi idi. Greg, kırmızı bir kalemle, ilgili başlığın altını çizmişti.

Yakınındaki bir sandalyenin koluna oturdu ve suçlayan makaleye göz gezdirmeye başladı. Dakikalar sonra, gazeteyi göğsüne dayadı ve gözlerini kapadı. Kalbi bir kuş gibi çarpıyor, başı zonkluyordu.

Greg'e ne söyleyeceğini düşünüp taşınmıştı ama belli ki bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Gazete, tüm gerçekleri, mide bulandırıcı bir şekilde açıklıyordu.

Sandra Brown

"Kendini kaybedip, aptalca bir şey yapmayacağına söz ver," dedi, Chase'in uzun karanlık gölgesi, kapıdan ofise girerken.

Lucky, büyükbabasının ve sonrada babasının bıraktığı dönen sandalyede arkasına yaslanmış, telefonla konuşuyordu. Botlarını, petrol piyasasının hareketli günlerinin bir emaneti olan masanın köşesine dayamış, telefonu, omzuyla kulağının arasına sıkıştırmıştı. Eliyle, ağabeyine içeri gelmesini işaret etti.

"Evet, yarın montaja başlamaları için bir ekip gönderebiliriz." Ağabeyine göz kırptı ve eliyle her şey yolunda diye işaret etti. "Yangında her şeyimizi kaybetmiş değiliz, bu işi alabilecek durumdayız. Siz bana yeri tarif edin, sabah gün ağarmadan çocuklar orada olacaktır."

Koltuktan doğruldu, bir not kâğıdı ve kalem alıp, yol tarifini not aldı. "Dördüncü yoldan mı? Tamam, yel değirmeninden iki mil sonra. Anladım. Tamam. Sizinle tekrar çalışmaktan memnun olacağız, Virgil."

Telefonu kapadı, koltuktan kalktı ve bir zafer çılgılığı attı. "Yeni bir kontrat! Büyük iş! Louisiana'dan Virgil Daboe'yi hatırladın mı? Dört tane petrol kuyusundan çok ümitli ve sondajını bizim yapmamızı istiyor. Buna ne dersin koca adam? Bu iyi haber değil de ne? Dört yeni petrol kuyusu ve bir bebek! Oniki saat içinde, bu kadar iyi haberi kaldırabilecek misin?"

Kahve makinasına yöneldi ve geçerken Chase'in omzuna bir yumruk attı. Kahvesini doldururken devam etti. "Çocukları arayıp, aletlerini toplamalarını..." Kahveyi ağzına götürmüştü ki, ağabeyinin coşkusunu paylaşmadığını fark edip, durdu. "Sorun ne?"

"Kontrat işi çok güzel," dedi Chase.

"Ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." Kahvesini masaya bıraktı. "Senin neyin var? Bunu duyunca, havalara uçarsın sanmıştım."

"Uçardım normalde ama korkarım daha fazla belaya bulaşmaman için elini kolunu bağlamak zorunda kalacağım."

"Neden bahsediyorsun?"

"Birileri ispiyonlamış, Lucky."

"İspiyonlamış mı?"

Chase, gazeteyi, arka cebine sokabilmek için boylamasına dörde katlamıştı. Gönülsüzce cebinden çıkarıp, Lucky'e uzattı.

Lucky, hikâyeyi baştan sona okudu. Ağzından ilk dökülen, iğrenç sözcükler oldu. Ardından gelenler daha da iğrenç. Chase, nasıl davranacağından emin olamayarak, dikkatle kardeşini izledi.

Lucky, kendini tekrar sandalyeye attı. Gıcırdayan tekerleklerin üzerinde, geriye savruldu. Sırtını

Yarımlar İçin

dayadı ve tüm parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, sayıp sövmeye başladı. Sonunda küfürleri sona erince, doğruldu ve sordu. "Devon bunu gördü mü?"

"Annem görmemiştir diye düşünüyor. Hapishaneye gitmek için, sabah erken çıkmış. Annemle beraber kahve içmişler ama o gidene kadar, annem gazeteyi açmamış bile."

"Bu da ne demek oluyor?" dedi Lucky, gazetedeki makaleyi işaret ederek. "İsimsiz bir kaynağa göre."

"Demek oluyor ki, hikâyeyi kim sızdırmışsa, öğrenirsen ona neler yapacağından korkmuş."

"Korksa iyi eder," dedi acımasızca. "Ve o piçin kim olduğunu bulacağım. 'Federal ajanlar, Tyler'in metresinin hakarete uğradığı iddiasıyla çıkan arbedede, yaralandılar.' " diye okudu.

" 'Arbede'? Bu ne biçim bir kelime? Hakarete uğradığı iddiası mı? Ne iddiası? Resmen hakarete uğradı. Nasıl metresim olduğunu söylerler?" diye bağırdı. "Bir kere beraber olduk. Lanet olsun, sadece *bir kere*."

Lucky, sandalyeden fırladı ve odanın içinde, dev adımlarla volta atmaya başladı. "İşte önünü kesmeye çalıştığım buydu." Avucunun ortasına, diğer eliyle bir yumruk attı. "Devon'ı bu skandaldan korumaya çalışıyordum."

"Mahkeme sürecinde, adını daha fazla saklayamayacaktı," diye belirtti Chase, mantıklı bir ses tonuyla.

"Ben bu davanın, mahkemeye gitmeyeceğini düşünüyordum. Daha önce, bir şeylerin çözüleceğine inanıyordum. Zannettim ki, belki Susan..."

Durdu ve Chase'e döndü. "İşte bu." Sadece birkaç saniye önce, bu kadar sinirli ve heyecanlıyken, şimdi birden fark edilir derecede sakinleşmişti. Gerçek, rüzgârın vurduğu bir kapı gibi, yüzüne çarpmıştı. "Susan!"

"Haber o mu sızdırdı?"

"Virgil'in kontratı üzerine bahse girerim," dedi Lucky, gözetleme odasında gördüğü bankacının kızını hatırlayarak.

"Evet, orada onu ben de gördüm." dedi Chase. "Pis pis sırtıyordu. Ama adını bu karmaşanın içine karıştırıp, kendini riske atar mı?"

"Ajanlara bile yalan söyleyebildi, değil mi?" dedi Lucky, kapıya doğru yönelirken.

Chase, kardeşinin istikrarsız öfkesinin farkındaydı. Onu takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

"Bayan Young'ı görmeye. "

"Lucky..."

Sandra Brown

"Umarım, oraya varana kadar, cinayete alternatif bir çözüm bulabilirim."

Lucky, Susan'ı görmek istediğini söylediğinde, Young'ların hizmetçisi Clara duraksadı. Sonunda, Lucky'nin ısrarlarına dayanamayıp, teslim oldu. İçeri girmesine izin verdi ve ona arka bahçeye kadar eşlik etti. Susan, taş terasta geç kahvaltı keyfi yapıyordu. Serada yaşayan bir orkide gibi, etrafı dev bitkilerle ve çiçeklerle çevriliydi.

Koridordan geçerken, evin girişindeki masanın üzerinde duran taze çiçek aranjmanından, bir leylak filizi koparmış, onu yanında getirmişti. Yosun kaplı, taş terası geçti. Susan, bir İngiliz kekinin üzerine cömertçe sürdüğü portakal marmeladını, homurdanarak keyifle yiyordu. Masanın üzerinde, Dallas gazetesinin kapak sayfası açıktı.

"Burada oturan hâlin, hoş bir tablodan farksız."

Susan, bu tanıdık sesle irkildi ve elindeki bıçağı düşürdü. Porselen tabağa çarpan bıçak, bir gürültü kopardı. Hızla sandalyeden kalkıp, etrafında dolaştı ve sanki tellerle işlenmiş demir bir sandalye, onu Lucky'nin gazabından koruyabilirmiş gibi, sandalyeyi aralarına aldı.

"Lucky."

Sesi cılız ve cansızdı. Yüzünde pek renk kalmamıştı. Sandalyenin arkasını kavrayan parmakları, donuk ve kansızdı. Adam ileri doğru bir hamle yaptığında, kız hemen bir adım geri çekildi.

Lucky, kıza yanaştı ve elini havaya kaldırdı. Kız aniden kendini sakındı ve birden gözleri, Lucky'nin ona uzattığı çiçeğe takıldı. "Günaydın," diye fısıldadı Lucky, eğildi ve kızın yanağına, hafif bir öpücük kondurdu. Adam geri çekildiğinde, kızın nutku tutulmuş, adama bakakalmıştı. Çiçeği kabul etti.

"Seni beklemiyordum," dedi, kurbağa gibi cırtlak bir sesle.

"Üzgünüm, çok erken geldim," dedi kayıtsızca ve kızın kekinden bir ısırık alıp, ağzında döndürmeye başladı. "Ama seni günlerdir görmüyorum ve daha fazla bekleyemedim. Umarım..."

Lucky durdu ve masanın üzerinde duran gazeteyi fark etmiş gibi yaptı ve bir lanet okudu. Kıza, mahcubiyetle hiddet karışımı bir ifadeyle baktı.

"Lanet olsun. Buraya, sen bunu görmeden önce gelmek istemiştin." Makaleyi işaret etti. "Susan, tatlım, özür dilerim."

Kız konuşamadı ve kaygıyla adama baktı.

İçi kalkmış numarası yaparak, derin bir nefes verdi. "Meraklı boşboğazın teki, yangın gecesi kiminle olduğumu öğrenmiş ve şu Bayan Haines ile ilgili hikâyeyi sızdırmış."

Olabildiğince sinirli görünmeye çalışarak, demir sandalyelerden birine kendini attı ve başını öne eğdi.

"Bir tek hata! Bir tek korkunç hata," diye mırıldandı, kendini kınayan bir ses tonuyla. "Kadının evli olduğunu nereden bilebilirdim? Hele ki bir suçluyla... Tanrım!" dedi ve küfretti. "Tabi şimdi yetkililere,

Yarımlar İçin

o gece benimle olduğuna dair yalan söylediğini itiraf etmek zorunda kalacaksın."

"Ben... Ben?" Kızın cılız ve sönük sesi, yükseldi.

"Hayatım, ama elbette," Lucky ayağa kalktı ve kızı omuzlarından tuttu. "İçinde bulunduğundan daha fazla belaya batmana izin veremem. Dün, seni o berbat gözetleme odasında gördüğümde, ölecek gibi hissettim."

Kızın saçlarına dokundu ve boynundan ileri doğru okşadı. "Sana ne tür sorular sorduklarını biliyorum. Bizimle ilgili, özel şeyler. Tanrım, ne kadar utanmış olmalısın. Benim için bu fedakârlığı yaptığını bilmek, nasıl bir his biliyor musun?"

Elini kalbinin üzerine yerleştirdi ve devam etti. "Hele bir de o piçler, dengemi bozmak için bana ne dediler biliyor musun? Daha önce sana, bu yangını çıkarma planlarımı anlattığımı iddia etmişsin. İnanabiliyor musun? Önceki gece bu konuda söylediklerin şakaydı gerçi, ciddi değildin, değil mi?"

"Şey, evet."

"Ama merak etme. Onların oyununa gelmedim. Blöf yaptıklarını biliyordum. Bir şeyleri itiraf etmem için, beni tuzaklarına düşürmeye çalışıyorlardı. Sen bana asla ihanet etmezsin, böyle bir hainlik yapmazsın. Şimdi, evlenmeyi planladığımız bu dönemde, en son istediğim şey, senin bu rezaletin içine sürüklenmendi." Kızı, yakınma çekti ve dudaklarını saçlarına dayayıp konuşmaya devam etti. Kızın bedeni, şaşkınlıktan, güçsüz düşmüştü.

"Beni bu davadan kurtarmak için, bugüne kadar yaptığın her şeye minnettarım ama daha fazlasını yapmana izin veremem. O mahkeme salonuna gelip, yalancı şahitlik yapmana izin veremem."

"Yalancı şahitlik mi?"

"Evet," dedi kızıdan uzaklaşırken. "Eğer yemin edip, yangın gecesi seninle olduğuma dair şahitlik edersen, Bayan Haines de yemin edip, onunla olduğumu söyleyecek. Ve bende, yeminli ifademde onunla olduğumu doğrulamak zorunda kalacağım. Yalanın ortaya çıkacak, hayatım," dedi yavaşça. "Tabi, hemen ifadeni geri almazsan... Sözünden, ne kadar çabuk dönersen, o kadar iyi olacak."

Kız geri çekildi. Yüzünün rengi atmıştı ve paniğin eşiğindeydi. "Ben hiç böyle düşünmemiştim."

"Düşünmediğini biliyorum. Tek düşündüğün ben, biz ve evliliğimizdi. Ki maalesef," dedi üzümlere, "bu asla gerçekleşmeyecek."

"Ama neden?"

Kollarını çaresizce iki yana açtı. "Annen ve baban, bir tutuklunun karısıyla yatan bir adamla evlenmene izin verirler mi sanıyorsun? Bir düşün, hayatım. Buna dayanamazlar. Büyük ihtimalle, baban seni evlatlıktan reddedecek ve tüm mal varlığını bir vakfa bırakacaktır. Senin benimle evlendiğini görmektense, öldüğünü görmeyi yeğlerler. Ve açıkçası, ben de öyle." Lucky'nin sesi öyle içtendi ki, kız altında yatan alaycı ifadeyi algılayamamıştı.

Sandra Brown

Kızı sıkı sıkı tuttu ve bir süre sarılıp kaldı. Ve sonra, aniden kızı bıraktı. "Hoşça kal Susan. Tüm bunlar ortaya çıktıktan sonra, seni bir daha göremem."

Kızın bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, evin etrafındaki çakıllı yola yöneldi. O kasvetli holden geçmektense, burayı tercih ederdi. Evin köşesinde durdu ve arkasına baktı.

"Fırsatın varken, kendini kurtar Susan. Düşünmekle bile vakit kaybetme. Pat'i ara."

"Evet, evet. Arayacağım. Hemen." "Kendimi çok daha iyi hissedeceğim." Kıza, uzaktan bir öpücük gönderdi. "Hoşça kal,"

Başını öne eğdi. İyi hesaplanmış yürüyüşü, vatani için kendini feda eden bir vatanseverin giyotine yürüyüşünü andırıyordu. Lucky, gömleğinin koluyla ağzını kapatmış, gülüyordu. İstediginde ne kadar alçak bir adam olabildiğine hayran kalmıştı.

 Böüm 16

Ertesi sabah Lucky, Tyler Sondaj'in merkezine geldiğinde, Devon onu bekliyordu. Dik bir sandalyeye oturmuş, aşın ciddi ve düzgün tavırlarıyla, bir leydi okulu öğrencisi gibiydi. Kenarları kırık, lekeli bir kahve kupasını elleriyle kavramış, Chase ile sohbet ediyordu.

İçinde toz zerreciklerinin çılgınca dans ettiği, güneş ışınlarının arasından, uzun uzun birbirlerine baktılar. Lucky'nin nabızı da, onu görür görmez, bu toz tanecikleri gibi uçuşmaya başlamıştı.

Derin sessizliği ilk bozan, Chase oldu. "Devon da birkaç dakika önce geldi." Sesi acemice çıkmıştı; o da kadının neden burada olduğuna bir anlam getirememişti belli ki. "Biz de birer kahve içiyorduk. Sen de ister misin Lucky?"

"Hayır, teşekkürler." Gözlerini Devon'dan alamıyordu.

Ne de kadının gözleri ondan sapıyorlardı.

"Şey, Louisiana için, ekip çoktan yola çıktı."

"Bu çok iyi."

Chase'in sohbet girişimleri, bu derin sessizliği yarmakta faydasız kalmıştı. Zorla boğazını temizledi. "Ah, şey, benim dışarıda yapılacak birkaç işim vardı. Daha sonra görüşürüz." Dışarıya yöneldi ve geçerken Lucky'i dirseğiyle dürttü. Bu bir ağabeyin, sessiz "Kendine gel," işaretiydi.

Chase kapıyı kapatınca, Lucky dayanamadı. "Seni burada gördüğüme şaşırdım."

Devon, ani ama kararsız bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ben de buraya geldiğim için kendime şaşırdım."

Lucky, deri koltuğa oturdu. Aç gözleri, kadının yüzünde dolanıyordu.

"Dün akşamüstünden beri seni aramaya çalışıyorum, Devon."

"Telefonumu kapattım."

"Ben de öyle düşündüm. Neden?"

"Belli ki, dün gazetede çıkan haberlerden sonra, dünyadaki herkes benimle konuşmaya çalışıyor."

Lucky, kaşlarını çattı. "Şu lanet hikâyenin ortaya çıkmasından nefret ettim. İsmi, mümkün olduğunca uzun süre, gizli tutmak istiyordum. Lütfen inan bana."

"Bununla bir ilgin olmadığını biliyorum. Sence kim yaptı?"

Lucky, kadına Susan'dan bahsetti. "Onunla yüzleştirmede, suçlu gibi bakıyordu. Tüm bunları onun yaptığına ikna oldum. Senin kim olduğunu araştırmayı görev edinip, inadına bir muhabirle konuşup, her şeyi ortaya döktü."

Sandra Brown

"Şey, hikâyenin nasıl ortaya çıktığının artık hiçbir önemi yok. Olan oldu."

Lucky, bir süre kadını izledi. Yüzü bitkin ve solgundu. Şu son yirmidört saati, cehennem gibi geçmiş olmalıydı. Kahve kupasını, sanki çalkantılı bir denizde bulduğu bir duba gibi, sımsıkı tutuyordu.

"Gerçekten o kahveyi içmek istiyor musun?" Kadın başını iki yana salladı ve adama uzattı. Lucky, kupayı masaya bıraktı ve tekrar kadına döndü. Aklına ilk gelen soruyu daha fazla bastıramıyordu.

"Dün, kocanla görüşmen nasıl geçti?"

Ofis sıcak olduğu hâlde, Devon şöyle bir ürperdi. "Greg'in yanına vardığımda, o çoktan gazeteyi okumuştun," dedi yavaşça. "Sadece gazeteyi fırlattı ve arkasını dönüp gitti."

"Tek bir kelime bile söylemeden mi?"

"Kelimeler lüzumsuz olmaz mıydı?"

"Sanırım," diye mırıldandı Lucky.

Bir an düşündü. Eğer, en az her kocanın sevdiği kadar, sevdiği bir karısı olsaydı, şüphesini gidermek için, karısının üzerine gider ve mutlaka birkaç soru sorardı. Karısı, gazetede yazanları kabul edene veya yalanlayana kadar, bir tepki vermezdi.

Eğer inkâr ederse, onu doğruyu söylemesi için yüreklendirir ve itiraf ettiğinde de sözünden dönerdi. Karısı, böyle bir şeyi itiraf etse, büyük ihtimalle öfkeden gözü döner ve korkunç şeyler yapardı.

Şiddetli bir patlama yaşar, gözyaşlarına hâkim olamaz, ıstırap çeker, dişlerini sıkar ve intikam alacağına dair tehditler savururdu. Tüm bunlar, tutkuyu ifade eden şeylerdi. Greg

Shelby'nin yaptığı gibi sessizce uzaklaşmak, gayri insani, soğuk ve duygusuz bir tepkiydi.

Lucky öğrenmek istiyordu. "Sen ne yaptın?"

"Hikâyeyi, baştan sona okudum. İlk başta, sersemlemiş bir hâlde oturup kaldım. Makalenin anlatım şekli, beni çok yaraladı. Nedense, yazıya döküldüklerinde, yaşananlar bana çok çirkin ve utanç verici göründü. Çok bayağı ve adi!" Devon, tekrar ürperdi.

Lucky, sandalyesinin arkasından uzandı ve Devon'ın elini tuttu. "Adi değildi, Devon."

"Değil miydi?" Devon'ın gözleri dolmuştu.

"Hayır."

Aralarında geçen bakışma, öyle kuvvetliydi ki, Devon sağduyulu davrandı ve elini çekti. Dökülen gözyaşlarını, elinin tersiyle sildi.

"Gardiyana, onu tekrar görmek istediğimi söyledim ama Greg beni reddetti. Dallas'a dönünce, hapisane müdürünü aradım ve onunla telefonda konuşmak için izin istedim. Ona açıklamam gerekiyordu." Başını hüznle salladı. "Telefonda görüşmeyi bile kabul etmedi."

Lucky, hayatında duyduğu en pislik ismin, Greg Shelby olduğunu geçirdi aklından. "O hâlde ne yapacağız? Onu görmeye seninle gelmemi mi istiyorsun?"

"Hayır!" Devon, sandalyeden kalktı ve ofisin içinde, kıpır kıpır dolaşmaya başladı. "Şu anda

Yarımlar İçin

ikimizden birini görmek isteyeceğini sanmıyorum. Üzerinde düşündükten ve Greg'in benden pek de hoşlanmayan avukatıyla konuştuktan sonra, karar verdim. Sanırım en iyisi, onu birkaç gün yalnız bırakmak olacak. Sakinleşmesi ve kafasını dinlemesi için zamana ihtiyacı var. Böylece, tekrar görüştüğümüzde, açıklamalarımı sakince dinleyecektir."

"Bilemiyorum, Devon." dedi şüpheyle. "Bana düşünmem için zaman versen, sadece daha çok çıldırırdım."

"Greg, senin kadar çılgın değildir."

"Evet, bu konuda haklısın." Lucky'nin bunu, Greg'i övmek için söylemediği belliydi. "Eğer sen benim karım olsaydın ve sana bulaşan bir adam olsaydı, şimdiye kadar çoktan o hapishanenin duvarlarını yıkmış ve o adamın boğazını parçalamak için yola düşmüş olurdum."

"Greg, öyle değildir. Fiziksel olarak..."

"Gerçekten seni, eninde sonunda affedeceğini ve olanları unutacağını mı düşünüyorsun?"

"Öyle umuyorum. Evet, zamanla affedecektir, inanıyorum."

Bu cevap, beklediği gibi, Lucky'nin yüzünü güldürmemişti. Kocası, Lucky'e, sonsuza dek kin tutabilecek, riyakâr bir dalkavuk gibi görünmüştü. Lucky, Devon'ın ömrünün kalanını Shelby'e bağlı olarak geçirmesi fikrinden nefret ediyordu.

Ters bir ses tonuyla sordu. "Dallas'tan buraya, tüm bu yolu, bana bunları söylemek için mi geldin?"

"Hayır. Gelmemin bir sebebi daha var." Devon, sandalyesine döndü. "Tüm bu olanlar, yüzüme bir tokat gibi patladı. O bara girip, bir bira ısmarladığım andan beri, başıma beladan başka bir şey gelmedi. Şimdi, senin kundakçılık davanda tanık olduğum kesin. Dava bitene kadar, Allah bilir ne kadar sürecek, hayatım üç kişilik bir sirke dönüşecek. Bu kadarıyla başa çıkamam. Başa çıkmayacağım."

"Halk arasında, senin kadar tanınan biriyle adımın çıkması olasılığından ben de hoşlanmıyorum. Ama bu konuda ne yapabiliriz?"

"Dedektiflerin gözünde, seni temize çıkarabiliriz."

"Bunu denedik, unuttun mu? Bu sadece beni daha da batırdı. Tabi seni de."

"Ama ellerine gerçek kundakçıyı vermedik."

Birkaç saniye durduktan sonra, Lucky ona boş gözlerle baktı ve gülmeye başladı. "Dedektifçilik mi oynamak istiyorsun?"

"Bak, seni ne kadar çabuk temize çıkarırsak, bu olay o kadar çabuk unutulur ve biz de hayatlarımıza devam edebiliriz. Greg'e karşı, bazı şeyleri telafi etmek kolay olmayacak. Ama davaya beraber çıkmayacağımızı ve sürekli yanında olmayacağımı anlarsa, bu iyi bir başlangıç olabilir. Eminim, seni tekrar görmek zorunda olmadığımı bilmek, onu memnun edecektir."

Bu sabah Devon, binlerce iç karartıcı düşünceyi ardı ardına sıralıyordu. Ama tutarlı bir alternatif

yaratamadığı için, Lucky sessiz kalmak zorundaydı.

"Görüşmelerimi iptal ettim," dedi Devon. "Editörümle konuştum ve bir hafta izin aldım. Ona bu süreyi, gerçek kundakçıyı bulmaya adayacağımı söyledim. Ve sonunda, sorgu memurlarının tanıkları nasıl sindirdiğiyle ilgili, müthiş bir makaleyle geri döneceğime söz verdim. Bence... Bay Tyler, öyle aptal gibi neye gülüyorsun?"

"Sana."

"Beni gülünç mü buluyorsun?"

"Her şeyin kontrolünü elinde tutmaktan hoşlanıyorsun, değil mi? Konu, polisin işi olsa bile."

"Şimdiye kadar polis, sana yardımı dokunacak hiçbir şey yapmadı. Ben de onlardan daha kötüsünü yapamam."

"Eminim."

"Başkalarının, benim için yaptıkları şeylere güvenmem."

"Şey," dedi Lucky. "O zaman sen, şu bizim çokbilmiş dediklerimizden olmalısın."

Gülümseyerek ayağa kalktı ve gerindi. Şimdi kendini, bir saat öncesine göre, çok daha iyi hissediyordu. Haber, gazeteye sızdığından beri, Devon'la konuşamadığı için çok endişeliydi. Bir de bütün gün, onu bir daha görememe ihtimalini düşünmüş ve bu onu korkutmuştu.

Ama şimdi, ne görsen beğenirsin! İşte ortaya çıkmıştı ve bir süre kalacağını söylüyordu. Tanrım, çok şanslıydı! Şimdi, tutuklu kocasının sinir bozucu düşüncesini bir kenara bırakmıştı. Eğer Lucky'nin, kadınların üzerinde zerre kadar etkisi varsa-ki iyi seks konusunda uzman olduğundan emindi-Greg Shelby kesinlikle, ezik, işe yaramaz bir ahmaktı ve yatakta pek de iyi değildi.

Eğer Shelby, Devon'a layık bir adam olsaydı, adam ikna etmek için ne yapmış olursa olsun, kadın başka bir adamla yatağa girmezdi. Lucky, onu ikna etmek zorunda kalmamıştı bile. Devon'm, şu Shelby tipiyle evliliğinde yanlış olan bir şeyler vardı. Lucky, evliliğiyle ilgili problemleri bir yabancıyla paylaşmamasına saygı duyuyordu ama bir yandan da, kendisini bu denli mutsuz eden bir adamla neden evli olduğunu bilmek istiyordu. Ve belli ki, bunu keşfedecek vakti ve fırsatı olacaktı.

Bu neşeli hâlini gölgelendiren tek şey, ona dokunamayacak olduğunu bilmesiydi. Beraber, çok fazla zaman geçireceklerdi ama o, yine de yasak bölge olacaktı. Bu, Lucky'i öldürebilirdi çünkü artık tek meşgalesi, Devon'ı arzulamak olmuştu. Aile şirketi için ya da hakkında uydurulmuş kundakçılık suçlamasına endişelenmekten çok, ona olan şehveti her şeyden ağır basıyordu.

Yine de, elverişsiz koşullarda bile olsa, onu görebilmek, hiç görmemekten çok daha iyiydi.

"Her zaman hırsız-polis oynamayı sevmişimdir," dedi Lucky. "Nereden başlayacağız?"

"Önce kendime bir oda tutsam iyi olacak. Buralarda, kalınabilecek en iyi yer neresi?"

"Benim evim."

"Kalamam, Lucky." dedi kararlı bir ses tonuyla. "Sebebi, çok açık değil mi?"

Yarımlar İçin

"Eğer bir motele yerleşmene izin verirsem, annem canlı canlı derimi yüzer. Evinin çatısının altında, evlilik dışı bir kaçamağa göz yummayacağını, onu tanıyan herkes çok iyi bilir. Yani bizimle kalıyorsun, bu konu kapanmıştır." diye tartışmayı noktaladı.

"Ama..."

"Devon," dedi sertçe. İki elini kaldırdı, avuç içlerini açtı ve kadının itirazlarının önünü kesti. "Tartışmak yok."

Kadın, çok memnun olmuş görünmese de, teslim oldu. "Bence, önce yangının tam olarak nasıl başladığını bulmalıyız."

"Benzin ve demiryolu fişekleri," dedi Lucky. "Pat, bana söylemişti. Son zamanlarda, birkaç fişek satın almıştım. Bu da onları, şüphelerinde haklı çıkardı."

"Resmi suç raporlarına göz atabilir miyiz?"

"Bilmiyorum. Halka açık kayıtlar olduğunu sanmıyorum."

"Alenen bakmaktan söz etmiyorum. Gizlice bakacağız. Şu arkadaşınız, Şerif Bush, bizim için bir kopyasını yürütemez mi?"

Lucky, dişlerinin arasından bir ıslık öttürdü. "Sorarım."

Devon, masanın üzerindeki telefona uzandı.

Lucky, telefonun ahizesini, kadının elinden kaptı. "Ben sorarım. Belki mesai saati bittikten sonra, bize bir kopyasını gösterebilir."

"Bu arada, yangın mahalini de görmek istiyorum."

"O kolay. Buradan sadece yarım mil kadar uzakta," Lucky, gözleriyle kadını baştan aşağı süzdü. Elbisesine, topuklu ayakkabılarına ve ince külotlu çorabına baktı. "Orası ancak petrol işçilerine ve rakunlara uygun bir yer. Bu kıyafetlerle oraya gidemezsin."

"Değiştiririm."

Lucky, Devon'ın arabasından, valizini getirdi. Kadın, ofisin içindeki, içinde bir klozet ve bir de lavabo olan bölmeye girdi. O içerideyken, Chase geri geldi. Etrafa bakındı, masanın arkasında oturmuş, telefonla konuşan Lucky'e sordu. "Devon nerede?"

Lucky, eliyle ahizeyi kapattı. "İçeride," dedi, banyoyu işaret ederek. "Kıyafetlerini çıkarıyor."

Banyonun kapısı açıldığı an, Chase başını öyle bir hızla çevirdi ki, boynu kütürdedi. Devon, üzerinde kot pantolonuyla, kapıda belirdi. Spor bir gömleğin uçlarını çekiştiriyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu, Chase.

Lucky, onu susturdu ve telefonla konuşmaya devam etti. "Haydi ama Pat. Yaramaz bir çocuk gibi davrandığımı biliyorum. Evet, haklısın, ben kırbaçlanmayı hak ediyorum. Şimdi bütün yanlışlarımı pişmanlıkla kabul ettiğime göre, yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

Sandra Brown

Bir süre Pat'i dinledi. Bu arada gözleri, Devon'ın uzun ince, biçimli bacaklarının ve göğüslerinin yumuşak kavislerinin tadını çıkarıyordu. "Harika. On buçukta. Yok, inan bana kimseye söylemeyiz."

Lucky, telefonu kapatırken, Chase "Neler oluyor?" diye tekrar sordu.

"Bu gece Pat, Devon'la bana suç raporunu gösterecek."

"Kimseye söylemeyeceğine, daha şimdi söz verdin," diye haykırdı kadın, elleri kalçalarında.

"Chase kimse değil. Pat, ona söyleyeceğimi tahmin eder,"

"Hâlâ neler olduğunu bilmiyorum." diye hatırlattı Chase.

"Yangını kimin çıkardığını bulacağız, böylece ben de aklanmış olacağım."

Devon ekledi. "Ve ben de kocamla barışabileceğim."

Lucky, Devon'ın cümlesi üzerine, yorum yapmaya tenezzül bile etmedi. Chase'in kuşkuyla bakan gözleri, Lucky ile Devon arasında gidip geldi ve sonunda "Devon, lütfen beni kardeşimle birkaç dakika yalnız bırakır mısın?" dedi.

"Seni dışarıda bekliyorum, Lucky."

"Hemen geliyorum."

Kadın, duyma menziline çıkınca, Chase, Lucky'i kollarından yakaladı ve pazılarını ölesiye sıktı. Yüzünü, Lucky'e iyice yaklaştırdı. "Sen, o lanet olası aklını mı kaçırdın?"

Böyle bir şeye bulaşamazsın. Sen kendini ne zannediyorsun, Kojak ve Nancy Drew mu?"

"Ben Kojak'tan çok daha yakışıklıyım," dedi, ukala bir tavırla.

"Ben dalga geçmiyorum," diye kükredi Chase.

"Ben de öyle."

"Öyle mi?"

Lucky mavi gözlerini kıstı. "Bu parlama da ne demek oluyor?"

"Bunların hepsi, sana bir oyun gibi geliyor, değil mi? Seni, hiç etrafında dolaşmaman gereken bir kadının yakınında tutabilecek bir oyun."

"Buna karışma," Lucky iyice gerilmiş, mizah anlayışından eser kalmamıştı. "Benim, Devon'la ne yaptığım..."

"Devon'la hiçbir şey yapmasan iyi edersin. Kadın evli."

Lucky, ağabeyinin nasihatlerinden, her ne kadar kendi kendine verdiği öğütlerin bir yankısı gibi gelmiş olsa da, sıyrıldı ve hızla kolunu çekti. "Ben bir yetişkinim. Vicdanımın sesi olmana ihtiyacım yok artık, ağabeyciğim."

"Vicdanının sesi olamaya çalıştığım falan yok." Chase hayal kırıklığıyla, içini çekti. "Tamam, belki bu doğru olabilir. Ama ben, senden çok, Devon için endişeleniyorum. Bu olayın gerçek kurbanı o, Lucky. Hayatı allak bullak oldu ve bu senin hatan."

"Bana bunu hatırlatmana da ihtiyacım yok."

Yarımlar İçin

"Senin bu oyunların sona erdiğinde, onun elinde ne kalacak sanıyorsun? Yıkılmış bir evlilik ve kırık bir kalp."

"Yanılıyorsun, Chase."

"Öyle mi?"

"Evet! Bu seferki bir oyun değil." Chase uzun uzun kardeşine baktı ve yavaşça cevap verdi. "İşte, asıl beni endişelendiren de bu."

Makina deposundan geriye tek kalan, küllerle kaplı, kara bir zemindi. Didik didik incelenen küller, elenmiş, gri bir toz kümesi hâline gelmişti. Makinaların kalıntıları, çoktan taşınmıştı. Kurtarılabilen çok azı ise, hurda metal olarak satılmıştı. Bu satıştan gelen para, Louisiana'ya yola çıkan ekibin masraflarını, zar zor karşılamıştı.

Devon, spor ayakkabılarının burnunu yere sürttüğünde havalanan toz bulutunun ardından, derin bir nefes aldı. "Burada bakılacak pek bir şey kalmamış, değil mi?"

"Söylemiştim," dedi Lucky. Yere çömelmişti. Avuçlarına doldurduğu külleri, parmaklarının arasından kaydırıp, yere bıraktı.

Devon, düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. "Ciddi anlamda tahribat yaratılmak istenmiş. Bu yangın, öyle sıradan bir gözdağı için çıkarılmamış."

"Ajanlar da başından beri bunu söylüyorlar. İşte bu yüzden, gözlerini bana çevirdiler. Çok hızlı ve kuvvetli bir yangın olmuş. İtfaiye araçları, söndürecek fırsatı bile bulamamışlar. Tek yapabildikleri, etraftaki ormanlık alanı kurtarabilmek olmuş."

Devon, yanmış alandan uzaklaştı ve hemen yakınındaki yeşillığe yürüdü. Devrilmiş bir ağaç gövdesinin üzerine oturdu. Lucky de ona eşlik etti. Bir süre, birlikte kömür olmuş alanı seyretiler.

"Bu, şirket binalarından sadece bir tanesiydi, değil mi?"

"Evet, ama burası en ağır ekipmanlarımızı tuttuğumuz yerdi. Bir yangın çıkaracak olsan, en pahalıya mal olacak yer, kesinlikle burasıydı. İşte bu yüzden, ben yapmışım gibi görünüyor."

Devon, başını öne eğdi ve merakla Lucky'nin yüzüne baktı. "Neden hemen, intikam almaya çalıştıkları kişinin sen olduğunu varsayıyorsun?"

Lucky, omuzlarını silkti. "Başka kim olabilir ki? Annem mi? Onun, sayamayacağı kadar dostu var. Sage mi? O daha bir çocuk."

"Mesela, kıskanç bir erkek arkadaş olamaz mı?"

Kısa ve sert bir baş hareketiyle, bu ihtimali hemen reddetti. "Sage'in hiç o kadar ciddi bir ilişkisi olmadı. En kararlı adamı bile, korkutup kaçırır o. Belki, Chase birkaç düşman edinmiş olabilir ama

şuramda hissediyorum." Lucky, avucunu midesinin üzerine dayadı. "Karnımın içinde hissediyorum, hedef bendim."

"Ama neden?"

Devon, ellerini iki yanına indirdi ve kollarının üzerine yüklendi. Bu duruş, gömleğini germiş, göğüsleri ortaya çıkmıştı. Lucky, bakmamak için, gözlerini etraflarında dolaşan traktöre kilitledi.

"Belaya bulaşan, her zaman ben olmuşumdur." Devon'ın gözlerinin içine baktı. "Kendimi zora düşürmek konusunda, özel bir yeteneğim var belli ki."

Çevredeki ağaçların dallan arasında, ağ ören örümcekler bile, birbirlerinin gözlerine kilitlenen Lucky ve Devon'dan daha çok ses çıkarıyorlardı. Havadaki esinti, saçlarıyla ve kıyafetleriyle oynasırken, onlar göz kırpmadan, hareketsiz duruyorlar ve tamamen birbirlerine odaklanmışlardı.

Uzunca bir süre sonra, Devon ayaklandı. "Şimdiye kadar, kimlerle problemin oldu?"

"Neden öğrenmek istiyorsun?"

"Şu anda, herkes şüpheli sayılır."

"Yoksa sadece meraktan mı ?" diye sataştı.

Kadının, hafifçe yüzü kızardı. "Belki. Alışkanlık işte. Bak, ben birisiyle ilgili bir makale hazırlarken, onun yakınındaki herkesle konuşurum. Kişinin karakterini tam olarak oluşturana kadar, oradan buradan bulduğum, en ufak bilgi kırıntılarını bile bir araya getiririm. Bazen, bütün parçaları yerine oturtmaya yarayacak, o ufak parça, en işe yaramaz sandığın röportajdan çıkar."

"Etkileyici."

Asıl etkileyici bulduğu, konu değil, Devon'ın çalışma şeklini, hararetli ve heyecanlı anlatış şekliydi. Gözleri, tek bir renk değildi. Sinirli veya heyecanlı olduğunda değişen, yeşilin pek çok tonunu barındıran, ıslıl ıslıl gözleri vardı.

Meyve bahçesinde, annesinden ve babasından bahsettiği gece olduğu gibi, üzgün olduğunda, ya da içine kapandığında, petrol kuyuları kadar derin de olabiliyorlardı. Gözlerinin ne kadar etkileyici olduğundan haberi var mıydı acaba? Eğer olsaydı, gözlerine, kendilerini herkese böyle cömertçe armağan etmemeyi öğretirdi herhâlde.

Lucky, tekrar konuya döndü ve sordu. "Peki, senin çalışma metodunun benimle alakası ne?"

"Suçluyu bulmak için, senden yola çıkacağım. Sanki senin hakkında bir makale hazırlıyormuşum gibi, aynı araştırmacı yaklaşımla başlayacağım. Temas hâlinde olduğun, farklı insanlarla konuşmak istiyorum. Bana, problemlili olduğun kişilerin tamamını söyle. Şey, mesela son altı aydır,"

Lucky güldü. "Bu bütün öğleden sonramızı alır."

"Bütün öğleden sonra bizim."

"Doğru. Chase, Louisiana ekibinin yola çıktığını söylemişti, değil mi? Tamam o zaman. Bir bakalım." Düşünceli bir ifadeyle, ensesini kaşıdı. "Elbette, en yakın zamanda, Küçük Alvin ve Jack Ed

Yarımlar İçin

var."

"Onları, şimdilik bir kenara bırakalım. Onlara tekrar döneriz. Şüpheli sayılabilecekleri, çok bariz."

"Tamam. Başlangıç olarak, Longview'daki şu adam var. Orada bir kulübü var."

"Kulüp mü? Sağlık kulübü mü? Golf kulübü mü?"

"Hayır, şey. Eee... Bilirsin işte."

"Gece kulübü mü?"

"Evet. İşte öyle, adamların falan takıldığı bir yer. Kulüpte kızlar var. İçki karşılığında, dans falan ediyorlar."

"Üstsüzler barı mı?"

"Onun gibi bir şey. Evet. Öyle de diyebilirsin."

Devon, gözlerini devirdi. "Benim duyarlılıklarına takılma Lucky. Böylece zaman kazanırız. Evet, ne olmuş o adama?"

"Kızlarından birini rahatsız ettiğimi iddia etti."

"Yaptın mı?"

"Ona birkaç içki ısmarlamıştım."

"Ve adam, buna mı sinirlendi?"

"Tam olarak değil," Lucky, hâlimden rahatsız görünüyordu. Biraz kıpırdandı.

"Tam olarak ne oldu?"

"Kızla biraz flört ettik. Benim niyetimi yanlış anlamış. Ona ilgim azalıp, artık gitmemeye başlayınca, bunalıma girmiş."

"Nereden biliyorsun?"

"Adam beni aradı ve bağırmaya başladı. Kızın sürekli ağladığını ve çalışamayacak hâlde olduğunu söyledi. İşini bozduğumu, çünkü kızın, müşterilerinin favorisi olduğunu söyledi. Bana, kulübünden ve kızlarından, özellikle de o kızıdan, uzak durmamı söyledi. Bence, o kıza karşı bir ilgisi vardı ve kıskançlığı tuttu."

"İşyerini yakacak kadar kıskanmış olabilir mi?"

"Sanmam."

Devon, derin bir nefes aldı. "İncelenebilir. Başka kim var?"

"Bir çiftçi vardı."

"Dur tahmin edeyim," dedi alaycı bir sesle. "Bir kıza vardı."

"Hayır. Bir ineği vardı."

Devon, tereddütle, duraksadı. "Bunu dinlemek istediğimi sanmıyorum."

Lucky, kadının ona olan inanç eksikliğine kızıp, kaşlarını çattı. "Sondaj alanlarından birine

Sandra Brown

giderken, yolda bir çayırın yanından geçiyordum. O sırada, bir inek, kim önce oyunu oynamaya kalkıştı."

"Neyle?"

"Kamyonumla."

"Yani, ineği ezdin."

"Bu bir kazaydı! Yemin ederim. Aptal hayvan, direkt kaportaya doğru koştu. Öldü tabi."

"Çiftçiye, ineğin parasını ödedin ama değil mi?"

"Lanet olsun. Ödedim tabi. Değerinden çok daha fazlasını ödedik. Ama adam bir sinir krizi geçirdi ve daha fazlasını almak için dava açacağını söyledi ve tehdit etti."

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey. Bir daha ondan haber almadık. Biz de, kârlı çıktığını anladı herhâlde, diye düşündük."

"Fakir ve yaşlı bir çiftçinin, yangın çıkaracak kadar azimli olabileceğini hiç sanmıyorum ama belki de sandığınız gibi değildi."

"Fakir, yaşlı çiftçiymiş. Yok ya. Adam Teksas A&M üniversitesinden mezundu. Bana dediği şeyleri duysaydın."

"Tamam. Bu adam olabilir. Adını hatırla, biz de son zamanlarda fişek satın almış mı, gider bakarız. Başka kimlerle atıştın?"

Gözlerini kısarak, güneşe baktı. "Hımm... Şey, İrving'ler."

"Birden fazla kişi mi?"

"Van Zandt eyaletinde, onlardan bir sürü var."

"Harika. O zaman çerçeveyi daraltmış olduk," diye homurdandı. "Onlara ne yaptın?"

"Hiçbir şey!"

"Seni ne yapmakla suçladılar?"

Lucky, Devon'ın ellerini, ellerinin arasına sıkıştırdı. "Devon, Allah şahidimdir ki, ben yapmadım."

"Kim, ne yaptı?"

"Ella Doreen'i hamile bıraktı."

Devon, birkaç saniye, şaşkın bir hâlde Lucky'e baktı ve sonunda bir kahkaha patlattı. "Bu bir şaka mı?"

"Maalesef. Bir ordu dolusu, işçi tulumlu, silahlı amele, peşimden gelirken, hiç de komik değildi. Bir gün ofisin etrafını sardılar. Ella Doreen'in namusunu temizlememi ve bebeğinin, benim çocuğum olduğunu kabul etmemi istediler."

"Şey, çocuğun senden olma ihtimali var mıydı?"

Lucky, yılmış gözlerle baktı. "O daha bir çocuktü. Sage'den bile küçüktü. Akrabalarından biri gelipte, kamyonetin arkasında duran kızı gösterene kadar, kim olduğunu bile hatırlamıyordum."

Yarımlar İçin

Bilmem ne Amca, bizi yüzleştirmek için getirmiş kızı."

"O zaman, kızı tanıdın mı?"

"Elbette. Birkaç hafta kadar önce, Henderson'da bir ofiste tanışmıştık. Ben, bir müşteriyi görmeye gitmiştim. Lobiden geçerken, orada oturan bir kız gördüm. Kusmak ya da bayılmak üzereydi, belki her ikisi de. Elindeki kâğıdı yelpaze gibi kullanıyordu. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. Bana, başının döndüğünü ve çok sıcak hissettiğini söyledi. O gün, içerisi gerçekten de çok sıcaktı."

"Ben de yürümesine yardım ettim ve onu dışarı çıkardım. En yakın benzin istasyonuna kadar yürüdük ve ona, içecek makinesinden soğuk bir kola aldım. Onunla hiç yalnız kalmadım. Tek dokunduğum, dirseği idi."

"Sohbet ederken, bana ne iş yaptığımı sordu. Ona kartımı verdim. Parmaklarını, kartın baskılarının üzerinde gezdirdiğini hatırlıyorum, etkilenmiş görünüyordu. Hepsi bu. Bana artık iyi olduğunu ve onu alması için birisini çağıracağını söyledi. Yanından ayrıldığımda, bir yığın lastiğin üzerinde oturmuş, kolasını yudumluyordu."

"Sonradan anladım ki, o gün Henderson'a, o binadaki bir doktora görünmek için gelmiş olmalıydı. O zaman, dört aylık hamileymiş. Çocuğunun babası olmam imkânsız. Sadece, en uygun günah keçisi bendim. Sonunda vazgeçti ve gerçeği kabul etti."

Lucky, hikâyesini bitirdiğinde, Devon hayret içinde başını sallıyordu. "Belayı, paratoner gibi üzerine çekiyorsun."

"İnan isteyerek değil."

"Ve hep konunun merkezinde kadınlar oluyor. İnek bile dişymiş." Devon, gözlerini kaçırdı ve yumuşak bir sesle ekledi. "Şimdi de ben."

Lucky, kadının yanağını avucunun içine aldı ve yüzünü kendisine çevirdi. "Çok üzgün görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Neden? Dün çok mu korkunçtu?"

"Evet. Onu aldattığımın, seninle yattığımın, her ikimiz de farkındayken, kocamla yüz yüze gelmek korkunçtu."

"Ve bunu tekrar yapmak istediğini bile bile."

Devon, hızla, derin bir nefes çekti. Gözlerini açtı ve dudakları aralandı. "Ben böyle bir şey söylemedim, Lucky."

"Söylemene gerek yok." Başparmağıyla, kadının alt dudağını okşadı. Devon, hafifçe mırıldandı. Lucky, kadının gömleğinden belli olan, dikleşmiş göğüslerine baktı ve fısıldadı. "Aynen daha önce olduğu gibi, senin yerine bedenin söylüyor."

Bölüm 17

Pat Bush, Dogwood Park'ında bir piknik masasına oturmuş, büyük şişe birasını yudumluyordu. Üniformalıyken içki içmesi kurallara aykırıydı ama resmi suç kayıtlarını sivillere vermekte öyleydi. Bu durumda, bir aziz olsaydı bile, zaten bir günahkâr gibi asılacaktı.

Devon, elinde tuttuğu bir yığın evrağın ilk sayfasına, hızla göz attı. Parkın halojen güvenlik lambaları, okuyabilmesine yetecek kadar ışık veriyordu. Gözlüklerini takmıştı. "Bu römork ta ne?"

"Binanın arka kapısına, yakıt boşaltan bir römork," diye açıkladı Pat. "Deponun girişinden başlayan birkaç tekerlek izi buldular. Fişekleri buraya yerleştirmişler."

"Gerisi cehennem gibi gelmiştir," diye lafa daldı Lucky. Bitişikteki oyun parkında bir salıncağa oturmuş, dinliyordu.

Pat, şeytanın avukatlığını yapıyordu. "Bunu kim yaptıysa, çok zekiymiş. Belli ki fail, önce binanın havalandırma sistemini kapatmış. Benzin buharı, bir balonun içinde biriken hava gibi, bir araya toplanır. Sıkışan gazlar, tek bir kıvılcımla buluşur ve *bum*. Alın size, metali bile eritebilecek güçte bir patlama."

"Dokümanları daha dikkatli incelediğimizde, bir şeyler bulabiliriz belki," dedi Devon. Sesine hafif bir iyimserlik katmaya çalıştıysa da, Lucky, onun da umutlarının en az kendininkiler kadar zayıf olduğunu biliyordu. O fişekleri aldığı güne lanet etti. İşçiler, yolun dışında kalan sondaj alanlarını işaretlemek için, bazı geceler bu fişekleri kullanırlardı.

Pat birasını bitirdi ve boş şişeyi, özenle çöp variline attı. "Sanırım artık eve gitsem iyi olacak. Saat geç oldu. Eğer bir şey bulursanız, bana haber verin. Ama Tanrı aşkına, araştırmalarınızı gizli tutun. Dikkat çekecek hiçbir şey yapmayın."

"Merak etme, Pat. Yakalansak bile, raporları nasıl aldığımızı açıklarken, adını geçilmeyeceğiz."

"Bana bunu söylemene gerek yok," dedi, yaşlı adam. Şapkasını çıkarıp, Devon'ı selamladı ve ekip arabasına doğru, ağır ağır yürüdü.

"Hazır mısınız?" diye sordu Lucky.

Devon, gözlüklerini cebine soktu, evrakları topladı ve Lucky'nin elini tutmasına izin verdi. Pat'in aksi yönüne, Lucky'nin Mustang'ine doğru yürüdüler.

Geldiklerinde, ev karanlıktı. Laurie, çoktan yatmıştı. Sage'in kapısının altından bir ışık süzülüyordu ve radyosu açıktı. Ama o da, gece için odasına çekilmişti.

Devon, Laurie'nin onun için özenle hazırladığı misafir odasının önünde durdu ve Lucky'e döndü.

Yarımlar İçin

"Yarın baştan başlarız. Sana garezi olabilecek herkesi, tekrar gözden geçireceğiz. Hepsini tek tek eleyeceğiz."

"Tamam."

"Eğer aklına gelen başka biri olursa, bana söyle. Ben de onları listeme eklerim."

"Tamam."

"Sen beni dinliyor musun?"

"Elbette." Aslında dinlemiyordu. "Uykun var mı?"

"Biraz."

"Benim hiç yok. Çok gerginim."

"Güne yüz millik bir yolculukla başladım. Hatırlıyorsun değil mi?"

Lucky başını salladı. Gözleri, başka hiçbir şey düşünemeyen bir vampir gibi, Devon'm boynuna kilitlenmişti. "Şey, odan iyi mi?" Kadını bırakmak istemiyordu. "Yatağın rahat mı?"

"Henüz denemedim ama eminim iyidir."

"Odan sıcak mı?"

"Çok sayılmaz."

"Çok mu serin?"

"Gayet iyi, Lucky."

"İhtiyacın olan her şey var mı?"

"Evet."

"Havlu?"

"Var."

"Sabun?"

"Var."

"Tuvalet kâğıdı?"

Devon gülümsedi. "Annen tam anlamıyla mükemmel bir ev sahibesi. Bir çanak dolusu şekerlemem bile var."

"Güzel. Sanırım bir eksiğin yok o zaman."

"Hı hı."

"Ama herhangi başka bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Olmaz."

"Mesela ilave battaniyeye, ya da yastığa..." Lucky, eğildi ve dudaklarını, kadınıninkilere yapıştırdı. "Ya da bana."

Lucky, ıslak dudaklarını kadının dudaklarında gezdirdi. Dilinin ucunu, Devon'ın diline doladı ve

Sandra Brown

ağızları birbirine karıştı. Kollarıyla kadını sardı ve inleyerek kendine çekti. Bedeni tutkuyla, alev alev yanıyordu. Şimdiye kadar, kendini uzak tutmak için zorlamış ama daha fazla kendine hâkim olamamıştı.

Onun tadına bir kere bakmak. Sadece bir kere. Sonra, sabaha kadar dayanabilirdi. Ama ikincisinde, dudakları daha sahiplenici, dili daha mahrem ve elleri daha baştan çıkarıcı oldu. Devon, durması için göğsünü yumrukluyordu. Lucky, kadının adını fısıldadı ve sonunda pes edip, başını kaldırdı.

"Yapamayız Lucky."

"Sadece bir öpücük."

"Hayır, değil."

"Tek bir öpücük."

"Ama bu yanlış."

"Biliyorum, biliyorum."

"O zaman, izin ver gideyim."

Lucky, kadını bıraktı ama yerinden bir adım bile kıpırdamadı. Gözleri kenetlendi ve birbirini dağladı. Devon'ın da, en az kendisi gibi, nefes nefese kaldığını görmek Lucky'i tatmin etmişti. Ve karşı koymaları hiç inandırıcı gelmemişti.

Devon, misafir odasının kapısından içeri süzüldü ve kapıyı ardından kapattı. Lucky, kadının gözlerindeki karmaşayı, tutkuyla mantığın savaşını görmüştü.

O gece Lucky, gözünü bile kırpmadı. Sadece iki kapı yanında olduğunu bilmek ama yine de hiçbir şey yapamamak onu mahvetti.

Üç gün sonra, Lucky'nin bakışları artık delirmenin eşiğindeydi. Tüm isimlerin üzerinde, sebep ve sonuçlarını tartarak, tek tek, mantık yürütmüşlerdi. Son zamanlarda, ona kin besleyen hiç kimse, bu yangını çıkarmış olamazdı.

Kendini iğrenç hissediyordu. Ruh hâli hırçındı. Üslubu kabalaşmış, sabrı tükenmişti. Ve tüm bunlar, Devon konusunda ümitleri tükendiği içindi.

Devon'ın, Milton Point'te dördüncü günüydü. Kahvelerini içtikten sonra, Lucky'e döndü. "Son şansımız çiftçiydi. O da, Arkansas'a sığın almaya gitmiş. Görünüşe göre, yangın gecesi kasabada olanlar, sadece seni seven insanlar. Başka ne yapabilirim, bilmiyorum."

"Öyle mi?" Lucky, küçümsercesine gülümsedi. "Ben de, sen her şeyi biliyorsun sanıyordum. Bir sürü numaran var zannetmiştim. Bana, hiç kalmadığını söyleme."

Devon, öfkeyle yerinden kalktı. Mutfağın kapısına yönelmişti ki, Lucky kolunu uzattı, kadının

Yarımlar İçin

beline sarıldı ve onu iki yana açtığı bacaklarının arasına çekti. Başını, Devon'ın karnına yasladı.

"Özür dilerim, özür dilerim." Başını, kadının yumuşak, dolgun göğüslerinin arasına soktu, yüzünü bluzuna sürttü ve temiz, ferah kokusunu içine çekti. "Bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ama yavaş yavaş ölüyorum, Devon. Artık patlayacağım, eğer..."

"Birisi geliyor."

Devon, kendini geri çektikten saniyeler sonra, Laurie mutfağa girdi, ardından da Sage. Laurie, içerideki ateşli atmosferi, ya da suçluluk dolu, kızarmış suratları fark etseydi, bunu hiç tasvip etmezdi. Ama Sage, olanların farkında olduğunu bildiren gözlerle ikisine baktı ve arsızca göz kırptı.

"Merhaba. Bir şeyi bölmüyoruz, değil mi?"

Lucky, kıza hırıldadı.

"Bugünkü programınızda neler var?" diye sordu Laurie.

Devon, zayıf bir sesle cevap verdi. "Aslında, belirli bir şey kararlaştırmadık."

"Şey, bana sorarsanız... Fark ettim ki bir şeyi atlıyorsunuz. Sürekli bildiğimiz şeylerin üzerinde dönüyorsunuz."

"Nedir o, anne?"

Lucky, edepsiz kardeşini pataklamak için, içinden gelen güçlü isteğe rağmen, merakla annesine döndü. Annesinin ortaya atacağı fikir ne olursa olsun, şu anda içinde bulunduğu fiziksel rahatsızlıktan kurtulup, dikkatini başka bir şeye yönlendirmeye ihtiyacı vardı.

"O Cagney budalası ve sevimsiz arkadaşı."

"Küçük Alvin ve Jack Ed Patterson mu?"

İsimleri telaffuz edilince, Laurie aniden irkildi. "Tiksindirici insanlar, özellikle de Jack Ed. O Cagney'ler doğduklarından beri, birer mikroptu."

"Ama fazlasıyla göz önündeler," diye savundu Lucky.

"Belki herkesin öyle düşünmesini istiyorlar ve bundan yararlanıyorlardır."

Devon ve Lucky'nin gözleri, bu ihtimali değerlendirmek için buluştu. "Annen haklı," dedi Devon. "Sana çok kızgın oldukları kesin."

"Ama çok kuvvetli tanıkları var."

"Yalan," diye aynen cevap verdi Sage. "İnsanları korkutarak, yalan söylemeye zorlamışlardır."

Lucky, üzerinde düşünürken, alt dudağını kemirdi. "Onları yüzleştirmek pek akıllıca olmaz. Pat'e daha fazla problem çıkmayacağına söz verdik. Ayrıca," diye gülümsedi. "Küçük Alvin'le bir kez daha birbirimize girersek, bu sefer sağ çıkamayabilirim."

"O zaman, ne düşünüyorsun?" diye sordu Devon.

"Küçük Alvin, bir öküz kadar kuvvetli ve İblis'ten bile adi. Ama zekâsının pek gelişmiş olduğu

Sandra Brown

söylenemez."

"Katılıyorum. Yangını zekice planlayan, Jack Ed olmalı."

"O zaman, Küçük Alvin'in düşük zekâsını lehimize kullanalım."

"Nasıl?" diye sordu Devon.

Lucky, sandalyesine yaslandı, bacaklarını keyifle uzattı. "En iyi yaptığım şeyle. Kandırarak."

Paslı, köhne karavanın önüne vardıklarında, Devon gergin bir hâlde dudaklarını yaladı ve sordu. "Nasıl görünüyorum?"

"Fazlasıyla ağız sulandırıyorsun," dedi Lucky ve Mustang'in kontağını kapattı.

Devon, koyu renk güneş gözlüklerini saçına kaldırdı ve sordu. "Bu hâlde de mi?" Sage, muhteşem bir iş çıkarmış; geniş göz fan ve göz kalemi yelpazesini kullanarak, çok gerçekçi bir çürük göz yaratmıştı.

"Bu hâlinle bile" Konsolun üzerinden uzanıp, kadını öpmek için büyük bir istek duydu ama karavanın camlarına baktığında, Küçük Alvin'in onları izliyor olabileceğini fark etti.

"Kendi kapını, kendin açmak zorundasın." Lucky, şoför tarafındaki kapının üzerinden atladı ve kadına hiç bakmadan, römorka doğru yürümeye başladı. Kapıyı sert bir şekilde çaldı ve omzunun üzerinden kadına bağırdı. "Biraz acele et."

Devon, Lucky'e yetişti, yanında durdu ve homurdandı. "Pis maço!"

Kelimeler ağzından henüz dökülmüştü ki, ön kapı şiddetle açıldı. Sanki tüm bina, üzerinde kurulu olduğu beton zeminin üzerinde sarsıldı.

"Lanet olası Tyler, ne istiyorsun?"

Lucky, takdire şayan bir soğukkanlılıkla, olduğu yerde dikildi ve gürledi. "İlk önce, içeri davet edilmek isterim."

"Ne için?"

"İçeride söylerim."

"İmkânsız. Kapımın önünden defol."

Küçük Alvin, kapıyı yüzlerine kapatmaya kalktı ama Lucky engel oldu. "Şimdi içeri gelsek daha iyi olur, ya da sonra Şerif Bush'la geliriz. O zaman, kararı veren sen olmazsın."

Alvin, şüpheli bir ifadeyle, Lucky'i içeri kabul etti, Devon'a pis ve çapkın bir bakış attı. "Küçük bayan, kendi kendine mi girmek ister?"

"Küçük bayana kalsa, girmek istemez," dedi Lucky, dişlerini gıcırdatarak.

Alvin lanet okudu, arkasını döndü ve başıyla içeri gelmelerini işaret etti. Lucky, kenara çekilip, kadına öncelik verecekti ki Devon, onu hafifçe dürtükledi ve kalleş, kaba bir adam rolü yapması

Yarımlar İçin

gerektiğini hatırlattı.

İçerisi ahır andırıyordu. Ucuz mobilyalarla döşenmişti ve her yer yemek artıkları, çöpler, boş içki şişeleri ve bira kutularıyla doluydu. İçeride dekorasyona dair göze çarpan tek şey, duvarlara bantlanmış, açık saçık erkek dergilerinden koparılmış resimlerdi.

Lucky, Devon'in resimlere bakar bakmaz kaskatı kesildiğini fark etti. Sırf, gerçek bir pislik gibi görünebilmek için, resimlerden birinin önünde durdu, uzun uzun seyretti ve "hımm" diye, beğendiğini ifade eden bir ses çıkardı. Oturmak için davet beklemeden, bir koltuğa serildi. Devon'ı elinden tuttu ve kabaca çekerek yanına oturttu. Kolunu, küstahça ve sahiplenircesine kadının omzuna attı.

Ev sahibi sordu. "Ne istiyorsunuz?"

"Soğuk bir bira iyi olurdu. Bir tane bana, bir tane de ona," diye cevap verdi Lucky, başıyla Devon'ı işaret ederek.

Küçük Alvin, suratını astı ve hantal hantal, bitişikteki mutfağa yürüdü. Birkaç saniye sonra, elinde üç birayla geri döndü. Biraları uzattı ve karşısındaki koltuğa oturdu. Bu, belli ki onun koltuğuydu, kafa dayanan yerinde yağlı bir leke göze çarpıyordu. Döşemesi ve uzandığında ayağını dayadığı minder, yer yer aşınmıştı.

Birasını dikip, büyük bir yudum aldı ve saldırgan bir edayla sordu. "Evet?"

"Pat Bush, seninle bir anlaşmaya varmamız için, bana yirmi dakika verdi."

Küçük Alvin kahkahayı patlattı. "Sen kafayı yemiş olmalısın, Tyler. Seninle, hiçbir konuda, hiçbir anlaşmaya varmayacağım."

"Yapmayacağımı söylemiştim," diye homurdandı Devon.

"Ben de sana çenenin kapamanı ve bu işi bana bırakmanı söylemiştim," diye gürledi Lucky ve kadına tehditkâr bir bakış fırlattı. "Alvin budala olabilir ama aptal değildir."

"Şimdi senin o lanet olası..."

Lucky, adamın lafını böldü. "Beni dinleyecek misin sen? Çünkü burada o koca ağzını her açtığında, federal hapishaneye bir adım daha yaklaşıyorsun."

"Ne için?"

Devon güldü. Lucky, sabrı taşar gibi görünerek kaşlarını çatı. Alaycı bir ses tonuyla tekrarladı. "Ne için? Bak Alvin, artık zırvalamayı kes, olur mu? Ellerinde, sizi mahkemeye bile çıkarmadan, hapse yollayacak kadar kanıtları var."

Alvin'in yüzündeki cüretkâr zırh yarıldı ve kendini beğenmiş gülüşü kayboldu. "Ne demek istiyorsun? Ne kanıt?"

"Kanıt işte. Uzun uzun anlatacak kadar vaktimiz yok."

"Ona rapordan ne zaman bahsedeceksin?" diye mızızlandı Devon.

Sandra Brown

Lucky, kadının dikkatini dağıttığını ima edercesine, lanet okudu. "Çeneni kapayıp, önce şu işi halletmeme izin verecek misin?"

Devon, önceden anlaştıkları gibi, işareti alır almaz, gözlüğünü çıkardı ve morarmış gözünü gözler önüne serdi. "O lanet yangın umurumda bile değil. Sen demiştin ki..."

Küçük Alvin, âşıkaların ağız dalaşını böldü ve merakla sordu. "Şerifin elindeki kanıtlar da neymiş?"

"Adamla önce kendi işimi halledeyim, olur mu? Sonra senin derdini hallederiz," Lucky, Alvin'e döndü ve alçak sesle söylendi. "Mekânda, bayağı güzel görünüyordu, değil mi? Ama şimdi..." Çileden çıkmış ellerini havaya kaldırdı. "O gece, benim yerime onu sen götürmüş olsaydın, sonu herkes için daha iyi olacaktı. Her neyse, ne diyordum?"

"Benim hakkımda, ellerindeki kanıtlar diyordun," diye haykırdı Alvin.

"Ha evet, şey, resmi kayıtları gizli tutuyorlar. Tek bildiğim, Pat'in önce Jack Ed'i tutuklayacağını söylediği, ama ne kadar süreceğini kim bilir? Her an gelebilir." Yırtık pırtık perdelerin arasından, dışarı bakar gibi yaptı.

"Jack Ed'i tutuklamaya mı gittiler?" Küçük Alvin ter döküyor, domuz suratından kaygı fışkırıyordu.

"Dediğim gibi. O piç kurusunun ne çakal olduğunu bilirsin. O, anasını bile gammazlar. Artık senin hakkında neler söyleyecek, Allah bilir. Muhtemelen, bütün bu yangının senin işin olduğunu söyleyecektir."

Küçük Alvin, sanki bir anlığına annesini kaybeden küçük bir çocuk gibi sızlandı ve kapıya yöneldi. Lucky, tam arkasından onu yakaladı ve yakasından tutup geri çekti.

"Biz buraya, sana yardım etmeye geldik Alvin."

"Beni dünkü çocuk mu sanıyorsun Tyler?"

"Eğer aleyhine tanıklık eder, onu ele verirsen, daha hafif bir cezayla yırtacaksın. Yoksa tarih olacaksın."

"Yalancı!" Küçük Alvin, kendi etrafında döndü ve Lucky'den kurtulmaya çalıştı. Ama Lucky, adamı inatla, sımsıkı tutuyordu. "Beni neden uyarmaya gelesin ki Tyler?"

"Ben gelmezdim. Ama Pat gelecekti. Jack Ed'i enselemek için, ufak bir kanıta daha ihtiyacı var. Seni, şu diğer mesele için görmeye geleceğimizi duyunca, sana anlaşma teklif etmemi söyledi. Büyük kıyak, değil mi? Bak, herkes bu kundakçılık işini planlayanın Jack Ed olduğunu biliyor ama kanıtlayamıyorlar."

"Evet, bu doğru," diye kekeledi Küçük Alvin. "Lanet olsun, ben o gece doğru dürüst düşünemiyordum bile. Bana attığın tekmeler yüzünden, hayalarım boğazımdan çıkmıştı. Ama Jack Ed dedi ki..."

"Devamını kendine sakla," diye tısladı Lucky. "Detayları, geldiğinde Pat'a anlatırsın. Jack Ed'in

Yarımlar İçin

fişekleri nereden aldığını falan öğrenmek istiyordu."

"Kız kardeşinin garajından," diye söküldü. "Kocası, otoyol departmanında çalışıyor. Jack Ed, senin yaptığını düşüneceklerini söyledi, çünkü sen de fişeklerle..."

"Sana kendine sakla dedim. Beni ilgilendirmiyor. Fişekleri buldularsa, benzin varillerini de bulmuşlardır."

"Evet. Onları eniştesinin garajından..."

"Devamını Pat'a sakla," Lucky, Küçük Alvin'i koltuğa itti. Eski yan hakem titriyor, kılı koca gövdesi ter döküyor, sanki ruhu bedeninden bu yolla çıkıyordu.

"Şu işi çözdüğünüze göre, artık benim işimi halledecek misiniz?" diye ters ters sordu Devon.

"Tamam, tamam," diye üfledi Lucky. "Ona yazması için bir kâğıt kalem getir."

"Ne yazması? Neyi yazacakmışım?" Küçük Alvin'in gözleri, dikkatle, Lucky ile Devon arasında gidip geldi.

"Şu hapishanedeki kocası hakkında, gazetede yazılanları okudun mu?"

Alvin, konuşmadan, başıyla onayladı.

"Kocası onu, benimle yangın gecesinden daha önce takılmaya başlamakla suçluyor. Hatta adam daha hapse girmeden önce, görüşmeye başladığımızı iddia ediyor. Eğer gardiyanlar, engel olmasaymış..."

Lucky, kadının moraran gözünü işaret etti ve kötüye alamet, kısık bir ses tonuyla devam etti. "Neyse, onu, o gece mekânda tavladığıma dair, birkaç cümle yazar mısın? Bunun sadece şans eseri bir denk gelme olduğunu falan."

"Tabi, tabi. Yazarım."

"İyi. Aslında kocası falan umurumda değil ama başımın etini yedi. Kadınlar nasıldır, bilirsin."

Devon, Alvin'e bir kâğıt kalem uzattı. "Sen onu hallederken, ben de Pat'i cebinden arayayım. Umarım geç kalmamışızdır. Konuşmaya hazır olduğunu söyleyeceğim, tamam mı?"

"Evet, evet," diye, can atarak onayladı Küçük Alvin. "Bizimkiler, Jack Ed'e güvenmeme konusunda beni uyarmıştı."

"Haklılarmış," dedi Lucky, bilmiş bilmiş. "İş kurnazlığa gelince, ikiniz kıyaslanamazsınız bile." Küçük Alvin'in omzuna, sanki eskiden beri dostlarmış gibi, hafifçe vurdu. "Demek eniştesinin garajı, ha? Nerede yaşadığını bilmek bile istemem."

"Dört numaralı yolda, şu büyük buğday ambarının orada."

Lucky, Alvin'in başının üzerinden Devon'a baktı ve gülümsedi.

Bölüm 18

O kadar çok gülmüşlerdi ki, gözlerinden yaşlar boşalmış, gülerken birbirlerinin üzerine devrilmişlerdi. "Pat geldiğinde, Küçük Alvin bir bebek gibi zırlıyor, hapishanelerde onun gibi meşhur kimselere nasıl gaddar davrandıklarını söyleyip duruyordu. Her zaman, o alçak görünüşünün altında, ödlele bir tavuk yattığından şüphe etmişimdir. Artık eminim,"

Tyler'lar salonda toplanmışlardı. Chase, Tanya, Laurie ve Sage, büyülenmişçesine onları dinliyorlardı.

"Aslında, onun için üzölmeye bile başladım," dedi Devon.

"O yüzden mi ona çay yaptın?"

"Çay mı?" diye yuh çekti Chase. "Küçük Alvin çay içer miymiş?"

"Pat ve yardımcısı, ifadesini almak için Küçük Alvin'in avukatını beklerlerken, Devon da, komşusundan bir poşet çay ödünç alıp, ona bir kupa çay hazırladı ve içmesi için ısrar etti."

"Bence bu çok büyük bir jest," diye savundu Laurie. "Ama yine de Alvin için üzüldüğümü söyleyemeyeceğim. O Cagney çocuklarının hepsi, ebeveynlerinin denetimi olmaksızın, her zaman insanlara saygısızlık etmişlerdir. Şimdiye kadar, parmaklıkların ardını boylamamış olmalarına şaşmak lazım."

Chase, kahkahasını zar zor bastırdı ve sordu. "Peki ya Jack Ed?"

"Ellerinde, onun hakkında tutuklama emri var. Artık şüpheliler listesinde olmadığını sandığına göre, bulmaları zor olmayacaktır."

"Paçanı bu işten kurtardığın için çok mutluyum," dedi Tanya.

"İnşallah, artık her şey normale dönecek," dedi Sage. "Bu arada, Lucky, bu sabah kasabaya inmiştim ve kuru temizlemede Susan Young'a rastladım. Gözlerini devirdi ve yere baktı. Onu tanıdığım günden beri ilk defa, bana o büyük burnunun üzerinden bakamadı."

"Bu kez, o pis, aşağılık oyunları geri tepti," dedi Chase. "Bu olanlardan sonra, içine Allah korkusu geldi."

"Ya da Lucky korkusu," diye sıırttı Sage, ağabeyine.

Chase ayağa kalktı ve elini Tanya'ya uzattı. "Şimdi ofise gidip, sigorta şirketini arayacağım. Tüm yasal suçlamalardan temize çıktığımızıza göre, şikâyet dilekçemizi artık işleme koyabilirler."

"O parayla ne yapacağız?" diye sordu Lucky. "Bankanın tüm borcunu mu ödesek, yoksa yangında kaybetmişimiz makinaları mı yenilesek?"

Yarımlar İçin

"Nasıl pay edeceğimizi konuşmamız gerekecek," dedi Chase.

"Ama şimdi değil," dedi Laurie. "Şimdi iş konuşarak bu ortamı bozmak istemiyorum." Tanya'nın koluna girip, ona kapıya kadar eşlik etti. "Ev arama işi nasıl gidiyor? Bir şeyler bulabildin mi?"

"Bu sabah," diye gülümsedi Tanya. "Marcie bana bir tane daha ev gösterdi ve bu seferkini gerçekten çok beğendim. Chase'in de görmesini istiyorum."

"En kısa zamanda," diye söz verdi Chase.

Laurie sordu. "Peki, sen nasıl hissediyorsun?"

"Turp gibiyim. Sadece, akşamları biraz hazımsızlık çekiyorum."

Hoşçakallaştılar ve yola koyuldular. Kardeşinin kurtuluşunu kutlamak için, Chase ana yola bağlanıncaya kadar kornaya bastı.

"Şu anda içimden ne yapmak geldi, biliyor musunuz?" diye sordu Lucky. "Şöyle, dörtlüye ata binmek. Kim eşlik eder?"

"Sage ve benim gitmemiz gerekiyor," dedi Laurie. "Kasabada, dışı randevumuz var."

"Aaa, anne..."

"Bir daha iptal edemem Sage. Zaten üç kere iptal ettik."

Karşılıklı bakışmanın sonunda, Sage kaderine teslim oldu ve gönülsüzce annesinin peşinden, arka bahçeye, annesinin arabayı her zaman park ettiği alana yürüdü. Lucky, Devon'a döndü.

"O zaman, bu iş sana kaldı."

"Benim gerçekten, artık Dallas'a dönmem gerek."

"Annemin, bir gece daha kalmanı beklediği çok açık."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü hoşça kal demedi,"

"Dedi ki."

"Bu mu? Bu onun resmi hoşçakallarından biri değildi. Resmi vedalaşmaları daha uzun sürer. Bir sürü sarılmalar, kâğıt mendiller, gözyaşı vesaire..."

"Burada daha fazla kalmam için bir sebep kalmadı Lucky."

"Bir at gezintisi için, kesinlikle bir saat ayırabilirsin." Kandırmaya çalışan sesi, çok tatlıydı. "Ayrıca, resmi vedalaşma töreni yapılmadan, ailemden ayrılamazsın."

Devon, birkaç uydurma bahaneden sonra, adamın kendini sevdiren gülümsemesine teslim oldu. "Şu mor gözümü temizleyip, üstümü değiştirmem için biraz izin ver," dedi ve merdivenlere yöneldi.

"Ahırda buluşalım."

Sandra Brown

Devon arkada, Lucky'nin çıkardığı toz bulutundan boğulup, dizginleri çekti. "Bu hiç adil değil," diye bağırdı. "Hile yaptın!"

"Doğal olarak," diye neşeyle, kabul etti Lucky. Ayağını eyerden çıkardı ve yere atladı. "Yoksa kazanacağımı nasıl garantilerdim?"

Devon, ayağını eğerden kurtarıp, attan indi. "O zaman, sana haksız yere şanslı diyorlar. Sen hile yaparak kazanıyorsun."

Lucky, dizginleri kadının elinden aldı ve atları ahıra doğru sürdü. Sıcak ve güneşli bir öğleden sonra olmasına rağmen, atların gölgeleri ferah ve serindi.

"Ben, şanstın yana payıma düşeni aldım," dedi Lucky. Eyerleri ustaca söktü ve soğutmak için aşağı yukarı sallayarak, ahırın dar koridorundan geçti. Devon, adamın yanında yürüyordu.

"Sana bu lakabı bu yüzden mi taktılar?"

"Onun gibi bir şey."

"Kim taktı?"

Bronz yüzü, bir gülümsemeyle aydınlandı. "Chase."

"Neden?"

"Şey, o ve birkaç arkadaşı..." Durdu ve kadının yüzüne baktı. "Bunu dinlemek istediğinden emin misin?"

"Eminim."

"Ama sen sordun, unutma."

"İğrenç bir hikâye gibi görünüyor."

"Öyle. Ondört yaşımdayken, bir gece Chase ve arkadaşlarına şantaj yaptım. Çocuklardan biri, annelerinin arabasını çalmıştı. Kilgore'da bir bowling salonuna gittik. Oraya bir kız için gitmişlerdi."

"Öylesine, herhangi bir kız mı?"

"Hayır. Belirli bir kız için."

"Neden diye sormaya cesaret etsem mi? Dur yardım edeyim." Devon, atm önündeki kovaya tahılları yığı. Lucky, kadının bindiği, kısırlaştırılmış atı okşuyordu. "Bana o kızdan bahset."

Lucky, bir elinde kaşığı, yumuşakça ve özenle hayvanın derisini tımar etti. "İnsanı sersem eden bir vücudu vardı ve bedenini, bizim gibi taşradan gelenleri heyecanlandırmak için sergilerdi. Kazağının içine sutyen giymezi falan."

Ahırda, bir sonraki bölüme ilerlediler ve Lucky'nin bindiği atla ilgilenmeye başladılar. Devon, yem kovasını hayvanın ulaşabileceği bir yere yerleştirirken sordu. "Ne oldu?"

"Sanırım, onlardan küçük olmama rağmen, en az onlar kadar azgın bir erkek olduğumu kanıtlamak istiyordum. Ben de kıza yanaştım ve bir sohbet başlattım."

Yarımlar İçin

"Ne konuda?"

"Casusluk yapmaktan suçlandığı için Demir Perde ülkelerinden birinde tutuklu olduğunu söylediğim, babam hakkında."

Devon kalakaldı ve birden, inanamayan bir kahkaha patlattı. "Ve o da bunu yedi mi?"

"Sanırım yedi. Hiçbir zaman emin olamadım. Belki de sadece, bowling salonundan sıkılmıştı. Her neyse, ona, babamı o komünist ülkeden kurtarabilmek için, teneke kutu toplayıp, dönüşümcülere satarak para biriktirdiğimi söylediğimde, beni evine davet etti ve bulabildiğim tüm teneke kutuları toplayabileceğimi söyledi."

Devon, binanın arkasındaki lavaboya kadar Lucky'i takip etti. Bir kalıp sabunu paylaşarak, ellerini yıkadılar. "Bu arada, Chase ve arkadaşları, kıza ne söylediğini bilmiyorlar tabi," dedi Devon, ellerini silkeledi ve raftan bir havlu aldı.

"Evet. Beni evine, seks için götürdüğünü sandılar." Lucky, kaşlarını hafifçe oynattı. "Kızın arkasından, sanki kız beni arzuluyormuş gibi, bir sürü hareketler yaptım. Böyle terliyormuş gibi, elimle yüzümü falan havalandırdım."

"Gözümde canlandırabiliyorum."

"Böylece, kızın arabasıyla evine gittik. Çöpünü karıştırıp, bulduğum bütün teneke kutuları, verdiği kese kâğıdına doldururken, kendimi aptal gibi hissettim. Ama yine de, manzara çok iyiydi."

"Manzara mı?"

"Vücudu."

"Doğru ya. Vücudu."

"O kız, her delikanlının hayaliydi. Şimdi, bir yetişkin olarak-ki ağız tadımın çok seçicileştiğini söylemeliyim-değerlendirirsem, kız aslında fazla abartılmış. Ama yine de, o zamanlarda onu bir şey sanıyordum."

"Ben, gözlerim göğüslerine kilitlenmiş bir hâlde, teneke kutu bulmak için çöpünü karıştırırken, o da başımda, üstlendiğim bu tehlikeli görevin ne kadar hayranlık uyandırıcı olduğu ve yabancı bir ülkede tutuklu olmanın ne kadar korkunç bir şey olduğuna dair gevezelik ediyordu. On üzerinden on birlik bir vücudu ama tek haneli bir IQ'su vardı."

"Feminist akımının, düşüşe geçişine sebep olan türden bir kadınmış o zaman."

"Kesinlikle. O türün ilk örneklerinden biriydi."

Lucky, ahırın arkasındaki küçük odaya doğru, Devon'a eşlik etti. İçeride birkaç sandalye, aileye uzun yıllar hizmet etmiş ve bu yıllardan birinde kobalt mavisine boyanmış demir başlı eski bir çift kişilik yatak ve küçük bir buzdolabı vardı.

Lucky, tavanda asılı duran vantilatörün ipini çekti. Pervane, uğuldayarak, durgun ve sıcak havayı

döndürmeye başladı. Buzdolabından iki kutu içecek çıkardı, birini Devon'a uzattı ve diğerini de kendisi için açtı.

"Kadın, sana karşı hiçbir hamlede bulunmadı mı?"

Lucky, hayal kırıklığıyla başını salladı. "Şimdi geçmişe bakınca, fazla bile üstüne düşmüşüm diye kendime kızıyorum. Öyle duygusal oynamışım ki, sonunda bana sarıldı ve beni teselli etti. Bana 'Zavallı bebeğim,' demişti."

"Kadının gözünde ben, şehvetli bir gençten öte, ayartılamayacak kadar soyluydum. Gitme vaktim geldiğinde-yani evde toplanacak başka teneke kalmadığında-ona arka kapıdan çıkacağımı söyledim. Chase ve diğerlerinin bizi takip ettiğini ve evi gözetlediklerini biliyordum."

"Kollarımda teneke kutu dolu, hışırdayan kese kâğıdıyla arka kapıdan çıktım ve onu çalıların arasına sakladım. Bir saat kadar sonra, çocuklar kornaya basmaya başladılar. Gömleğimi çıkarıp, göğsüme ve karnıma birkaç tırmık attım ve saçlarımı karıştırarak, sanki az önce dişi bir kediyle sevişmişim izlenimi bıraktım."

Devon'ın yüz ifadesi, biraz kuşku dolu, biraz da eğleniyor görünüyordu. El yordamıyla arayarak, yatağın kenarına oturdu. Yatağın eskimiş yayları gıcırdadı. "Buna inanamıyorum. Erkekliğini kanıtlamak senin için bu kadar önemli miydi?"

"O zamanlar, sanırım öyleydi. Ama her nasıl olduysa, çocuklar numaramı yedi. Kıpkırmızı bir suratla ve nefes nefese, olanları anlattıktan sonra, hepsi sadece hayalini kurabildikleri şeyi benim becerdiğime ve kızın beni yatağına aldığına inandılar. Bana o gün, Şanslı demeye başladılar. Şimdiye kadar da, hep böyle bildiler."

"Chase'e bile mi söylemedin?"

"Hayır," diye kaşlarını kaldırdı. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

Devon, kollarını başının arkasında kavuşturdu ve kahkahalarla kendini yatağa bıraktı. "Bu erkeksi efsaneyi mahvetmek mi? Aklımdan bile geçirmem."

"Güzel," Lucky, yatağın kenarına oturdu ve kadına gülümsedi. "Aslında tartışmalı bir konu. Çünkü o gecedan kısa bir süre sonra, matematik sınıfından bir kızla gerçekten erkek oldum."

Devon'ın gülümseyen yüzü duraksadı ve gözlerini başka bir yöne çevirdi. "Senin için kadınlar, her zaman kolay elde edilen zaferler olmuş, değil mi?"

Devon, yattığı yerden kalkmaya yeltendi ama Lucky ellerini, kadının avuçlarına geçirip, bastırdı ve kadını ucuz yatak örtüsünün üzerine, sırt üstü yatırdı.

"Hepsi öyleydi ama bir tanesi hariç, Devon. Seninle ilgili hiçbir şey kolay olmadı."

"Kalkmama izin ver."

"Henüz değil."

"Kalkmak istiyorum."

Yarımlar İçin

"Ben de öyle," dedi kısık bir sesle ve dudakları, kadının dudaklarını kavradı.

Dudakları, büyük bir arzuyla birbirine yapıştı. Adam dilini, kadının dudaklarının, dişlerinin arasında ve sonra da ağzının içinde gezdirdi. Elleri birbirine kenetlenirken adam, kadının bedenine tırmandı ve diziyile bacaklarını araladı.

Kadının ellerini serbest bıraktı ve açık saçlarına dokundu. Kadının suratını ellerinin arasına alırken, ağzı zarifçe, kadının dudaklarını yemeye koyuldu. Kadın, çoktan direnmeyi bırakmış, kollarını adamın beline sarmış ve ona sıkı sıkıya sarılmıştı. Sırtındaki kasları kavramış, elleri bir yukarı bir aşağı, onlarla oynayıyordu.

Başlarının üzerinde çalışan vantilatör, her saniye daha da alevlenen bedenlerini serinletiyordu. Zaman zaman, ahırdan atların sesleri geliyordu ama beyinlerinin içinde yankılanan tek şey, güçlü istek ve şehvetin iştahlı sesiydi.

Adam, dudaklarını kadıninkilerden kopardı ve derinlemesine gözlerinin içine baktı. "Seni istiyorum, Devon. Lanet olsun... Ben, seni istiyorum..."

Gözü dönmüş, aç bir kurt gibi kadını tekrar öperken, bir yandan da sade, beyaz gömleğinin düğmeleriyle cebelleşiyordu. Nihayet, tüm düğmeler açıldığında, gömleği bir kenara fırlattı. Parmak uçlarının tek bir hamlesiyle, sutyenin ön kopçası açıldı. Kadını kucakladı. Gözleri kadına tapıyor, ağzı kadının lezzetli teninde sürükleniyor, onu şefkatle emip, içine çekiyordu.

Kadın, yarı ıstırap yarı coşkuyla nefes aldı ve "Lucky," diye haykırdı. Parmaklarını, adamın saçlarının arasından geçirip, adamın başını göğüslerine gömdü. Kadının kalçaları aralandı. Adam, karnını kadının bacak arasına yerleştirdi, üzerine abandı ve süründü.

Adam, kadının göğüslerini diliyle kışkırtarak, defalarca öptü. Kadın, bundan daha gergin ve daha dorukta olamayacağını düşünürken, adam dilinin hızlı dokunuşlarıyla, kadının meme uçlarını kendinden geçirdi.

Lucky, haftalardır sadece onu elde edemediği için, Devon Haines'i bu denli çok istediğine, kendini inandırmaya çalışmıştı. Kendi kendine, hayal gücünün sınırlarını zorladığını ve o bir seferlik aşklarının, hafızasının onu inandırmaya çalıştığı kadar da eşsiz olmadığını söyleyip durdu.

Ama şimdi, onun tadını bir kere alınca, yarattığı tüm teoriler cehennemde yandı, kül oldu. Onu istiyordu. Onu, hemen şimdi ve sonra tekrar ve yarın ve ertesi gün, sonsuza dek istiyordu. Onun suretini, sesini, kokusunu, tadını ve dokusunu istiyordu.

Kahkahasını da, öfkesini de istiyordu. İçinde, onun feminist duyarlılığına, usta ve analitik zekâsına, onu sürekli kızdıran tatlı sürprizlerine karşı, bir sevgi büyütmüştü. Onun her yönünü, Devon'ı oluşturan her şeyi istiyordu.

Dudakları, kadının pürüzsüz göbeğine inerken, kadının kotunun düğmelerini açtı ve kalçalarının

Sandra Brown

altına sıyırdı. Gördüğü apaçık güzellik, aklını başından almıştı. Keşfetmeye devam etti, ta ki dudaklarında yumuşacık tüyleri hissedene kadar.

"Devon," diye mırıldandı hasretle. "Devon."

Daha da bastırdı, dudaklarını araladı ve hevesle öptü. Islaktı, sıcaktı, arzu doluydu ve adam, daha da derinlerine inmek istiyordu.

"Hayır!" Kadın birden adamı itti, yataktan yuvarlanarak uzaklaştı ve bedenini bir yumak gibi sararak kıvrıldı. "Bu yanlış. Yapamam. Yapamam."

Lucky, kadına baktı ve nefes almaya çalışırken, bir yandan da bilincini yerine getirmeye, bu manasız duruma bir anlam vermeye çalıştı. Kadının gözyaşlarını gördü ve bunun bir oyun olmadığını tekrar anladı. Kadın, manevi açıdan eziyet çekiyor, duygusal bir cehennemde can çekişiyordu ve Lucky buna dayanamazdı.

"Tamam, Devon," dedi. Sesi biraz hırçın ama yine de yumuşaktı. Bir elini kadının omzuna koydu, meme uçları hâlâ kıpkırmızı ve sırlıklam göğüslerini kapatmak için, birkaç başarısız girişimde bulunarak, bluzunu kapatmaya çalıştı. "Senden asla, kendini kötü hissetmene sebep olacak bir şeyi yapmanı istemem. Asla."

Kadın başını kaldırdı ve yaşlı gözlerle adama baktı. "Ben evliyim, Lucky." Sesi ümitsizlik içinde titredi. "Ben evliyim."

"Biliyorum."

Lucky, eski yatağı sarsarak yerinden fırladı ve sert adımlarla kapıya ilerledi. Ahır boyunca birkaç tur yürüdü. Kadere lanet okuyarak, tutkusunu ve öfkesini söndürmek için dişlerini sıkarak, volta attı.

Her nasılsa, Devon belirlediğinde, öfkesi bir anda dağıldı. Onun bu çaresiz hâli, hiçbir şeyin yapamayacağı kadar hırsını dindirdi. Gözlerinde hâlâ yaş vardı. Hararetli öpüşmelerinin ardından şişen dudaklarıyla, bir kurban gibi duruyordu. O zaman, Lucky ne oluyordu? Suçlu mu?

Evet.

"Seni eve geri götüreyim," dedi Lucky, nazikçe. Kadın, adamın kendine uzattığı eli tutmadı, eve kadar bir adım yanında yürümeyi yeğledi.

İçeri girer girmez, Devon, "Eşyalarımı toparlamam uzun sürmez," dedi. Lucky onu durduramadan, hızla yukarı çıktı.

Lucky, keşke annem evde içki içilmesine izin verseydi, diye düşündü. Eğer hayatında viskiye çok ihtiyaç duyduğu bir gün varsa, o da bugündü. Devon' in yukarıda, hayatından sonsuza dek çıkmak üzere hazırlanıyor olduğunu bile odaları dolaşırken, hayatının en uzun on dakikasını geçiriyordu.

Lucky ayak sesini duyduğunda, Devon en alt basamağı inmişti bile. Lucky, karşısında durmak için, aceleyle yürüdü. Valizi elindeydi.

"Devon..."

Yarımlar İçin

"Hoşça kal, Lucky. Senin açından, her şeyin yoluna girdiğine mutluyum. Elbette, temize çıkacağın konusunda aklımda en ufak bir şüphe yoktu. Annene, misafirperverliğinden dolayı teşekkürlerimi ilet ve herkese hoşça kal dediğimi söyle. Hepsi çok nazikti ve... " Sesi titriyordu. Lucky'nin yanından geçti ve ön kapıya yöneldi.

Lucky, kadını kolundan tutup, kendine çevirdi. "Öylece çekip gidemezsin."

"Gitmek zorundayım."

"Ama gitmek istemiyorsun, Devon. Lanet olsun, gitmek istemediğini biliyorum."

"Ben evliyim."

"Sevmediğin bir adamla."

"Nereden biliyorsun?"

Lucky, kadına bir adım daha yaklaştı. Artık saldırgan oynamanın vakti gelmişti. Gelecekleri söz konusuydu. "Çünkü eğer sevseydin, o ilk gece seninle sevişmeme izin vermezdin. Öyle uykulu falan da değildin. Ve az önce, gayet ayıkken yaptığımız şeye de izin vermez, bu kadar ileri gitmezdin."

"Bir de ne var, biliyor musun? Onun da seni sevdiğini sanmıyorum. Eğer sevseydi, olanları açıklamak için gittiğinde öyle davranmazdı. Midesine kramplar girer, öfkeden kudurur, beni hadım etmeye hatta öldürmeye ant içerdi. Öyle en sevdiği oyuncakçı kırılmış bir çocuk gibi davranmazdı."

Kadının bir anlık meydan okuyuşu, yok olmuştu. Başını öne eğdi. "Konumuz, Greg'in ne söylediği, ya da ne yaptığı değil. Önemli olan, *bizim* ne yaptığımız. Ben gidiyorum, Lucky. Bu konuda konuşmak, fikrimi değiştirmeyecek."

"Çekip gitmene izin veremem."

"Başka bir seçeneğin yok. Benim de yok."

Devon, Lucky'nin etrafından dolaştı ve Lucky onu tekrar alıyordu. "Eğer bir seçeneğin olsaydı..."

"Ama yok."

"Eğer *olsaydı*," diye inatla tekrarladı. "Benimle kalmak ister miydin?" Devon, aşağıya indiği andan beri kaçındığı şeyi yaptı ve doğrudan Lucky'nin gözlerinin içine baktı.

Kadının gözlerindeki hasret, Lucky'nin gözlerinin aynasıydı. Lucky, sevinç içinde elini uzattı ve kadının yanağını okşadı. Coşku dolu bir sesle sordu. "Eğer seçeneğin olsaydı, seni içimden geldiği gibi sevmeme izin verir miydin?"

Aralarındaki fiziksel ve duygusal mücadele, apaçık ortadaydı. Gözleri, *evet, evet*, diye haykırıyordu. Ama o, yüksek sesle hiçbir şey demedi. Aksine, kapıya yöneldi. "Hoşça kal, Lucky."

Lucky, dipsiz bir kuyuya düşmüş gibi hüznle kendini merdivenin basamağına attı ve kadının, verandayı geçen, ardından çakıl yolda çıtırdayan ayak seslerini dinledi. Arabasının kapısının açılışını, kapanışını ve motorun çalışmasını dinledi. O merdivende, ta ki arabanın sesi, artık duyulmaz olana

Sandra Brown

kadar ve Devon aralarına millerce mesafe koyana kadar oturdu.

Bu sürede, kendi iç sesini de dikkatle dinlemişti. Bu kadının bedenini, şimdiye kadar tanıdığı bütün bedenlerin tamamına duyduğu istekten, daha büyük bir şiddetle arzuluyordu. Onunla yaşadığı tek bir gece, kalan hepsinin ötesindeydi. Bir sürü cinsel ilişki yaşamıştı, daha şehvetlileri, daha çılgınları, daha hızlıları ve daha yavaşları olmuştu ama hiçbirisi, onunla yaşadığı kadar kalbine işlememiş, aklını alıp götürmemişti.

Kalbi, bu kadına olan doymak bilmez iştahının, sadece fiziksel olmadığını söylüyordu. Artık, içinde Devon'ın olmadığı bir hayat düşünemiyordu. Dört gözle bekleyecek hiçbir şeyin olmadığı bir hayat olurdu. Günler, umulanın aksine, korkunç olurdu. Yıllar... On yıllar...

Aklı, ona durumun ümitsiz olduğunu söylüyordu ve bunu, evli olduğunu öğrendiği günden beri biliyordu. En büyük düşmanları, Greg Shelby değil, kendi vicdanlarıydı. Hiçbiri, ahlaksız bir aşk macerasına dâhil olabilecek insanlar değildi, zaten olsalardı birbirlerini bu denli cezbetmezlerdi. O zaman, iki farklı insan olurlardı. Birbirlerinde saygı duydukları ahlaki değerlerin, bir arada olmalarını imkânsız kılması, acımasız bir ironiydi.

Ama James Lawrence Tyler, sadece şanslı bir adam değil, aynı zamanda yılmayan bir iyimserdi.

İmkânsız diye bir şey yoktu. Bu durumu, öyle kolayca kabul etmeyecekti. Kader, onunla böyle oynayıp kenara çekilemezdi. Böyle bitemezdi. Devon öylece hayatından çıkıp gidecek ve ikisi de mutsuz mu olacaktı? Kesinlikle hayır. Buna izin vermeyecekti.

Asla!

Böüm 19

"Görüşmeler, onbeş dakikayla sınırlıdır."

Lucky, Devon'ın bir hafta önce kocasıyla görüştüğü odada dikiliyordu. "Anladım," dedi görevliye. "Bu görüşmeyi, bu kadar kısa sürede organize ettiğiniz için teşekkür ederim."

Önceki gece, geçmek bilmeyen kasvetli saatler boyunca düşünmüş ve yapılabilecek en erkekçe en mert davranışın, Devon'ın kocasıyla yüzleşmek olduğuna karar vermişti.

Greg Shelby'e ne söyleyeceğinden, henüz emin değildi. Devon'la yattığı için üzgün olduğunu mu söylemeliydi? Bu berbat bir düşünceydi. Zerre kadar da üzgün değildi. Bunu söylemek yalan olurdu. Öylece ortaya çıkıp, karısına âşık olduğunu söyleyebilmeyi umuyordu.

Bu fikir de aklına, o kasvetli saatlerde gelmişti.

Kadınlarla gönül eğlendirdiği o zamanlarda, hep hissedirdi ki, bir gün karşısına, cinsel sadakati zorunluluk değil, keyif hâline getirecek bir kadın çıkacaktı. İşte o kadın, Devon Haines'ti. O hayatına girdikten sonra, Lucky'nin içinde bulunmak istediği tek cinsel aktivite, tek eşlilikti.

Zamanında, Tanya'nın da Chase'e yaptığı gibi, Devon, diğer bütün kadınları önemsiz kılmıştı. O, Lucky'nin tüm arzularını fazlasıyla karşılayabilirdi ve Lucky için de, onun arzularını karşılamak, ömür boyu sürececek bir kamçıydı.

Devon'ın içinde, kendi çocuğunun büyüyor olması fikri tüylerini diken diken ediyordu. Tüylerinin ürperişi ve boğazının düğümlenişinden anladığı tek bir şey vardı. Lucky, tüm bu hissettiklerinin aşk olduğuna artık ikna olmuştu.

Sevgiyle beraber, saygı da gelir. Bu, ebeveynlerinin Tyler çocuklarına öğrettikleri tek şeydi. Eğer bir insanı seviyorsan, onu incitebilir, hayal kırıklığına uğratabilir hatta üzebilirdin de ama asla ona saygısızlık etmez, onurunu lekelemezdin.

Onu, Devon'ın kocasıyla görüşmek üzere, bu eyalet hapisanesinin kapısına getiren de işte bu onur meselesiydi.

"Tyler sen misin?"

Lucky, arkasından gelen sese döndü ve Greg Shelby ile ilk yüzyüze gelişini yaşadı. İçinden, bir rahatlama hissetti. Mel Gibson'a benzeyen, adalete uygun ve çizgili hapishane kıyafetleri içinde bir adamla karşılaşmaktan korkmuştu.

Onun yerine, karşısında bronz tenli ve iyi görünümlü- ama Sage'in çekici olarak adlandırmayacağı- bir adam duruyordu. Shelby'nin saçlarının seyreltiğini görmek, onu memnun etmişti.

Sandra Brown

"Bay Shelby?"

"Evet, benim."

Omzunda, Rushmore dağı kadar büyük, elektronik bir çip vardı. Adam odaya girdi, koltuğa oturdu ve kollarını, koltuğun arkasından aşağı sallandırdı. Umursamaz tavrı, Lucky'i şaşırtmıştı. Şaşırtmış ve kışkırtmıştı. Bu piç kurusu, neden boğazına atlamamıştı? Devon bunu hak etmiyor muydu?

"Beni neden görmek istediğini sormama gerek yok herhâlde, değil mi?" diye sordu Shelby.

"Sanırım yok. Herşeyi gazeteden okumuşsunuzdur."

"Herkes gibi," diye belirtti, tatsızca.

Lucky koltuğun yanındaki sandalyeye oturdu. İki adam, etrafı süzdü ve nihayet göz göze geldi. "Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm," dedi Lucky, samimiyetle. "Senin için kolay olmadığını tahmin edebiliyorum ama Devon için, çok daha berbattı."

Shelby homurdandı. "Hapishanede olmadığı hâlde, öyle mi?"

"O hiçbir suç işlemedi."

Lucky'nin pervasız tavrı karşısında, Shelby bir an için afalladı. Hemen sonra, sinsice sırtarak cevap verdi. "Oysaki birçok insan, seninle yaptığı şeyin bir suç olduğunu düşünür."

"Ben düşünmüyorum. Sen de öyle."

"Benim ne düşündüğümü nereden biliyorsun, Tyler?"

"Aldatılmak yüzünden darmadağın olmuş olsaydın, şu anda bunu, böyle sıradan bir şey gibi konuşuyor olmazdık."

Shelby, kurnaz bir sırıtma daha sergiledi ve alaycı bir sesle devam etti. "Sen haklısın. Aslında, Devon gerçek bir azize. Tek suç, hapse mahkûm bir adamla evlenmek."

Sanki çıkacak muhtemel sonucun, geleceğini belirleyeceği o mühim konuyu değil de, beyzbol sezonunu tartışıyorlarmış gibi Lucky, sandalyenin arkasına yaslandı.

"Bunu neden yaptığını merak ediyorum."

Shelby, kurnaz tavırlarını sürdürüyordu. Omuzlarını silkti. Koltuktan kalkıp, kendine kahve makinasından bir kahve almaya gitti. "İster misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Kahvenin dumanına üfledi ve bir yudum aldı. "Devon, beyaz yakalı bir suçlu hakkında, detaylı ve birinci ağızdan bir hikâye istiyordu. Ama iyi bir iş çıkardığı söylenemez. Ben suçsuz olduğumu, yakalanmayacak kadar zeki manipülatörlerin kurbanı olduğumu iddia ettiğim için, bu Devon'ın makalesi için iyi bir yem oldu."

"O, yetenekli bir kadın."

"Öyle olduğuna şüphe yok. Dallas'taki herkesin dikkatini üzerime çekti." Kaşlarını çatı ve elindeki

Yarımlar İçin

köpük bardağa baktı. "Yargıcın ve jürinin gazeteleri okuyamaması çok kötü oldu. Belki de, Devon'ı kürsüye şahit olarak çıkarmalıydık. Onları, masum olduğuma inandırabilirdi."

"Senin onu inandırdığın gibi mi?"

Shelby yeniden, kayıtsızca omuz silkti. Bir şeyi itiraf etmeyecek ya da bir laf oyununun tuzağına düşmeyecek kadar zekiydi. Lucky'nin içinden, adamın lakayt gülümsemesini, yüzüne gömmek geldi.

"Devon, bu evlilikten almak istediğini aldı," dedi Shelby.

"Eğer, onun tek istediğinin birkaç iyi makale olduğunu ima ediyorsan, onu hiç tanıımıyorsun demektir."

Shelby kahkahayı bastı. "Belki de haklısın, Tyler. Muhtemelen, onu en az benim kadar tanıyorsundur."

Lucky, her geçen saniye daha da gözünden düşen bu aşağılık adamla, Devon'ı ve ilişkilerini tartışacak değildi.

Shelby kahvesini bitirdi ve boş bardağı çöpe attı. "Ben örnek bir hükümlüyüm, bilirsin işte," diye sohbete daldı. "Yemeklerden şikâyet etmem. Hücremi temiz ve düzenli tutarım. Diğer tutuklularla dalaşıp, tartışma çıkarmam. Erken tahliye olmak için şansım büyük."

Tehditkâr gözlerle Lucky'e baktı. "Ve sonra bir gün, sen Devon'ı becerdin ve o da bunu gizli tutacak kadar akıllı salim davranamadı."

Lucky'nin elleri yumruğa dönüşmüştü ama Shelby, kendini öfkesine öyle kaptırmıştı ki, ne Lucky'nin yumruklarını, ne de kasılmaya başlayan çenesini fark etmedi.

"Planımda hiçbir pürüz istemiyorum. Avukatım, sabıka kaydında bir leke olmadığı takdirde, temyiz mahkemesine gittikten sonra erken tahliye olasılığımın çok yüksek olduğunu söyledi. Yani," derken, tükürdü. "Benimle şahsen bir alakası yok elbette ama alelacele yapılmış evliliğimizin, kamuoyunu lehime düşünmeye ikna etmek ve beni bir an önce buradan çıkarmak için düzenlenmiş bir oyun olduğunu düşünecekler."

"Ki öyleydi."

Lucky, Shelby'nin karakteri konusunda artık iyice aydınlanmıştı. Devon'ı ustaca idare etmiş, onun için üzülmelerini sağlamış, aynı ön cephede savaşmaya giden askerlerle son anda evlenen kızlar gibi, onu hazırlıksız yakalamış ve evlenmeye razı etmişti. Bir erkeğin, bir kadını böyle insafsızca kullanabilecek kadar alçalabilmesini, Lucky'nin akıllı almiyordu ama Shelby, tüm bu skandalların Devon'ı nasıl etkilediği konusunda, üzüntüsünü belirten tek bir kelime bile etmiyordu. Tek derdi kendisiydi.

Shelby, konuşmaya devam etti. "Demek istediğim, eğer karım başka adamlarla yatıyorsa, evliliğimizin pek de iyi bir halt olduğu söylenemez, öyle değil mi?"

"Hayır, söylenemez." Lucky ayağa kalktı. "Bana tek bir şey söyle. Onu hiç gerçekten sevdin mi?"

Sandra Brown

"Sevmek mi?" diye tekrarladı, küçümser bir ifadeyle. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Bir ihtimal, Devon'ın yıldızı yeni yeni parlamaya başlayan sıkıcı yazıları, beni hapisten kurtarabilirdi ve ben de bundan ne pahasına olursa olsun faydalanmalıydım. Ama işe yaramadı."

"Belki, bir ihtimal faydası dokunur diye onunla evlendim ama oynadığım kumarı kaybettim. Şimdi elimde ne var? Bana hiçbir faydası olmayan bir eş. Doğrusunu istersen, adı çıktığına ve dile düştüğüne göre, aslında Devon benim için şimdi daha da büyük bir yük. Asıl mesele, teselli ödülünden, onun o tatlı bedeninden istifade edememiş olmam."

Lucky'nin kalbi, kaburgalarını delip geçecek gibi, hızla çarpmaya başladı. O an, geçirdiği nefes darlığını, büyük efor sarf ederek kontrol altına almayı başardı. Bedeninden, bir ürperti geçti.

"Gerizakalı orospu. İllaki onunla bununla yatmaya başlayacaktıysa, en azından ben tahliye olana kadar aşk maceralarını gizli tutsaydı."

Lucky, yarı öfkeli yan kıvançlıydı. Ama bir an önce buradan çıkmalıydı, yoksa Shelby'nin ön dişlerini tek yumrukta indirecekti. Son birkaç haftada, fazlasıyla egzersiz yapmış ve kendini kontrol edebilmenin bilgeliğine erişmişti.

Kolunu uzattı ve işaret parmağını, tutuklunun göğsüne bastırdı. Gözleri soğuk, masmavi ve fiyordlar kadar dingindi.

"Sen buradan çıkar çıkmaz, sana bunu ödeteceğim," diye ant içti. Botlarının topukları üzerinde döndü ve ağır adımlarla kapıya yürüdü. Kapının önünde durdu, arkasını döndü ve sonradan aklına gelen bir fikirmiş gibi ekledi. "Çok geçmeden, Devon'ın kimle yattığı seni ilgilendirmiyor olacak. Boşanma işlemlerini başlatıyor."

Ofisin kapısı açıldığında, Chase yapmakta olduğu kâğıt kürek işinden kafasını kaldırdı. Tanya'yı ve ardından içeri giren, uzun boylu ve çekici kadını görünce şaşırılmıştı.

"Kaz kafalı!" Ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve önce eski sınıf arkadaşının elini sıktı, sonra da hızlı ve kısaca sarıldı.

"Merhaba. Chase," diye güldü kadın. "Seni görmek çok güzel."

"Neden sınıf toplantılarının hiçbirine gelmedin?" dedi Chase, Marcie Johns'un yüzüne gülümseyerek. "Harika görünüyorsun."

"Onu bu berbat isimle çağırdığına inanamıyorum!" diye haykırdı Tanya.

"Gücenmedin, değil mi?" diye sordu Chase.

"Tabii ki hayır. Çekingen ve hassas bir genç kızken kaldırılabildiysem, şimdi olgun bir yetişkin olarak haydi haydi kaldırırim. Sınıf toplantılarına gelince, birkaç yıl Houston'da yaşadım ve hiç katılacak vaktim olmadı."

Yarımlar İçin

Chase onaylarcasına başını salladı. "Gerçekten müthiş görünüyorsun, Marcie. Seneler sana iyi davranmaktan fazlasını yapmış, çok cömert davranmış. İşinin de çok iyi gittiğini duydum."

"Teşekkür ederim ve evet, kendi işimi kurduğuma çok memnunum. Ekonomi, son bir iki senedir, işleri biraz yavaşlattı ama ben olduğum yerde duruyorum."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," dedi Chase, samimiyetle.

"Ah, duydum ki kutlanacak çok güzel bir haberiniz varmış."

"Ona bebekten söz ettim," dedi Tanya. "O da, bütçemiz dar olmasına rağmen altından kalkabileceğimize beni ikna etti. Şimdi ev satın almak için çok doğru zamanmış. Alıcılar piyasası dönemiymiş," diye Marcie'nin kelimelerini birebir tekrar etti.

"Çek defterimi çıkarayım mı?" diye gülümsedi Chase.

"Hemen değil. Marcie ve ben, bana dün gösterdiği evi görmeni istiyoruz. Bence mükemmel bir ev. Gelir misin?"

"Ne, şimdi mi?"

"Lütfen."

"Üzgünüm tatlım ama gelemem," Tanya'nın coşkusu söndü, boynu büküldü. "Başka bir zaman olsa gelirdim ama sigorta şirketinden bir temsilci bekliyorum. Öğle yemeğinden hemen sonra burada olacaktı ama aradı ve biraz gecikeceğini söyledi. Geldiğinde burada olmalıyım."

"Gazetelerden, kardeşinin şu aptalca kundakçılık suçundan aklandığını okudum." dedi Marcie.

"Başka bir problem daha mı var, Chase?"

"Hayır," dedi, içlerini rahatlatmak istercesine ve Tanya'nın elini sıkıca tuttu. "Kaybettiğimiz envanter ve makina listelerine göz atacağız, iddianamemiz üzerinde çalışacağız."

Tanya, hayal kırıklığına uğramıştı ama yine de gülümsedi. "Tamam, belki yarın gideriz."

Chase, "Belki, bugün daha geç olabilir," diye teklif etti. "Neden gidip eve tekrar bakmıyorsunuz? Eğer hâlâ çok beğeniyorsan, beni ararsın. Belki adam gittikten sonra, sizinle orada buluşurum. Tabi sende müsaitsen, Marcie."

"Bütün öğleden sonramı, Tanya'ya ve sana ayırdım."

Tanyanın yüzü, tekrar gülmeye başlamıştı. Kollarını Chase'in boynuna doladı ve ona sesli bir öpücük verdi. "Seni seviyorum. Ve bu evi çok seveceksin."

Chase, ellerini karısının beline sardı ve onu sımsıkı kucakladı. "Muhtemelen seveceğim ama seni sevdiğim kadar değil. Ara beni."

Onları kapıya kadar yolcu etti ve arkalarından el salladı.

Sandra Brown

"Kapının deliğinden bana baktığım biliyorum. Tekrar çitleri tırmanmak zorunda kalsam bile, seni görene kadar hiçbir yere gitmiyorum. İkimizi de bu beladan kurtar, tamam mı?"

Devon kilidi açtı ve kapıyı araladı.

"Buraya gelmemeliydin Lucky. Sadece işleri zorlaştırıyorsun. Böyle davranarak..."

Üzerine çullanan Lucky ve yakıcı öpücüğü, sözünü ağzına tıkmıştı. Lucky, kollarıyla kadını sımsıkı kavradı ve geri geri iterek en yakındaki duvara yasladı. Kadının üzerine abanarak onu duvara sabitledi, yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarına saldırdı.

Öpücük, Devon'ın nefesini kesmişti, tek kelime edemedi. Lucky bu durumdan yararlanarak lafa girdi. "Buraya gelmeden önce hapishaneye gittim ve Greg Shelby ile biraz sohbet ettik." Kadının ani iç çekişini duymazdan geldi ve ısrarla devam etti. "Farkındaysan, ona kocan demedim çünkü en sert ve net yorumla, o senin kocan değil. Kocan mı, Devon?"

"Evet," dedi kederli bir sesle.

"Hayır. Ben seninle, ondan daha fazla evliyim."

Kadını kollarının arasına aldı ve yatak odasına taşırken, gözlerini, kadının hayretle açılmış, kocaman gözlerine kilitledi. Onu narince yatağa bıraktı ve üzerine eğildi.

"O geceyle ilgili hatırlamam gereken, garip bir şey olduğunu biliyordum," Lucky, hiç nefes almadan konuşuyor, kelimeleri ardı ardına sıralıyordu. "Ama ne olduğunu bir türlü bulamamıştım. Şimdi biliyorum. Sen bakireydin. Ben senin, ilk ve tek aşkımdım. Shelby değil. Bir başkası değil. Ben. Değil mi, Devon?"

Kadın gözlerini kapadı. Akan yaşlar, yanaklarından aşağı süzüldü. Başını salladı. Lucky, uzun, derin bir nefes aldı ve alnını, kadının alnına dayadı.

"Evliliğiniz, bir cinsel ilişkiyle tamamlanmadı, değil mi?"

Kadın, başını hayır anlamında salladı.

"Tanrıya şükür." Adamın nefesi, kadının gözyaşlarından yol yol olmuş yüzünde gezindi. Kadının dudağının kenarında duran, tuzlu damlacığı içine çekti ve dilinde gezdidi.

Açılan dudakları birbirini aradı. Bir önceki kadar fırtınalı bir öpüşme değildi bu seferki. Çok daha derin, uzun, ıslak ve çok daha anlamlıydı. Birbirini arayan dilleri, dile getirilmemiş duyguları açığa vuruyordu.

Lucky, kadının üzerindeki, yavaş yavaş, teker teker çıkarırken, şimdiye kadar sadece hayal ettiği vücudunun, her yerine hayran kalmak, okşamak ve öpmek için duraklıyordu. Onları ilk defa karanlıkta keşfetmişti ve sadece dokunarak hissetmişti. Şimdi hayretle bakan gözleri, her kıvrımın ve her konturun tadına varıyor, kendilerine tam bir ziyafet çekiyorlardı.

Kadının ellerini, başının üzerinde birleştirdi ve parmaklarıyla, koltuk altlarını okşadı. Elleri, hafif dokunuşlarla göğüslerinde gezindi. Meme uçları, küçük tepeciklere dönüştü. Sonra yavaşça aşağı,

Yarımlar İçin

karnına, göbeğine ve kalçalarına kaydı. Her bir yerinin ipeksi dokusunu hissederek, zarif ve şekilli bedeninin tadına vararak, okşadı. Baldırlarının kasları, adamın avuç içlerine tam oturuyordu. İnce ayak bileklerini kavradı, ayaklarının kıvrımlarına dokundu ve başparmaklarıyla topuklarını okşadı.

Kadının her yeri muazzam güzellikteydi ama bacaklarının arası, öyle şahane ve mucizevî şekilde kadınsıydı ki, adamın kalbine sancılar saplanıyordu. Kadının bedeninin yumuşak tümseklerini avuçlarına aldı ve dili, hayal güçlerini ve kanlarını ateşleyerek, derinlemesine kadının ağzıyla sevişti.

Kadın, sabırsızlık ve arzuyla adını haykırdı. Adam, kadının bedeninde ustalıklarla dolaşan elini çekti ve yüzüne kondurduğu küçük, hafif öpücüklerle kadını sakinleştirdi. Üzerindekileri çıkarmak için yataktan kalktı.

Odanın panjurları açıldı. Işık ve gölge oyunları oynayan, akşamüstü güneşi içeri giriyor, adamın bedeninde gezinip, altın rengi kıllarını resme döküyordu.

Hayatı boyunca, zerre kadar utanması olmamıştı. Ama şimdi, Devon'ın yatağının yanı başında, kotunu çıkarıp çıplak kaldığında, ilk defa bilinçaltında bir sızı geziniyor, tereddüt hissini tecrübe ediyordu. Bu uzun ince bedeni, ona çekici gelecek miydi? Göğsü kıllarla kaplıydı. Bazı kadınlar, kıllı göğüsten hoşlanmazdı.

Ama yatağa dönüp yanına uzandığında, kadının, parmaklarını göğsündeki kıvrıcık tüylerin içine gömüştü, tüm kaygılarını dindirmişti.

Kadın, tatminin son noktasında uçan adamı, biraz çekingen ama merakla ve şehvetle keşfetmeye başladı. Kadının marifetli dokunuşları, adamı yavaş yavaş çıldırtmaya başladıysa da, hiç kıpırdamadan uzandı ve kadının kalbinden geldiği gibi, onu keşfetmesine izin verdi. Zevkten ölmek, hiç de kötü bir şey değildi.

Sonunda daha fazla dayanamadı ve kadının elini yakaladı. Gözlerinin içine bakarak, parmak uçlarını emdi ve başparmağıyla, kadının avucunun içini oydu. Kadının elini tuttu, yavaş yavaş aşağı indirdi ve sertleşen penisinin etrafına sardı. Nefesini tuttu. Kadının bunu yapmayı kabul edip etmeyeceğinden emin değildi.

Kadının eli, önce merakla, sonra zevkle, sonra arzu ve şehvetle adamın erkekliğini keşfetti, okşadı. Güçlü kökünü, yumuşacık uzunluğunu ve ucundaki ıslak damlayı...

Adam, kendinden geçmiş, ıstırapla inerken, birden başını eğdi ve kadının göğüslerine gömdü. Çok güzellerdi. Bunu yüksek sesle dile getirdi ve aralanmış ağzını tekrar tekrar coşkun tepeciklere sürttü, ta ki daha fazla gerginleşemeyeceklerini hissedene kadar. Şehvetle ve ahlaksızca, göbeğini ve sonra da yumuşak kıvrımlarının çekici vadisini öptü.

Kadının dudaklarından, kısık ve çatallı bir "Lütfen," döküldü.

Adam, bu sefer fazlasıyla hazır ve ıslak olmasını istediğini söyledi.

Sandra Brown

Kadın, "Öyleyim," dedi.

Adam, doğru olduğunu görmek için kadını elledi.

Ve daha fazla beklemedi.

Kadın, ipeksi ve yumuşak bedeni sömürmesi için adamın vücuduna kenetlendiği an, Lucky, seks yapmakla sevişmenin farkını öğrendi. Bu almak değil, vermektir. Geçici değil, bitmek tükenmez bir şeydi. Sadece fiziksel değil, duygusal ve zihinsel bir şeydi de. Gerginleşen erkekliğinin ucundan, ruhunun dış çeperine kadar onun içine geçmiş, onunla tamamıyla bütünleşmişti.

Doğüstü bir uyumla hareket ederek, göz göze, tebessüm tebessüme, kalp kalbe, beden bedene birleştiler. Kadının kalçaları incelikle dalgalanıyor, adamın vuruşlarına uyum sağlıyor, onlarla eşleşiyordu.

Doruğa gitgide yaklaştıkça, kadın adama çok daha sıkı, yapışırca sarılıyor, adam çok daha derinlere giriyor, kadının içine işliyordu.

Adam dişlerini sıktı, bedeninde dans eden heyecan dalgalarını, kadının erkekliğini çevreleyen kasılmalarını hissetti ve kadının gözlerindeki zevk patlamasını, yeşil gözlerinin ışıldayışını gördü.

İşte o zaman, şiddetle kontrol altında tutmaya çalıştığı bedenini serbest bıraktı. Yüzünü kadının mis kokan saçlarına gömdü, vücudunu kuşatan zevk fırtınasının tadına vardı ve içinde patlayan yanardağı, Devon'ın içine akıttı.

"Sen iyi misin?" Yanındaki yastıkta uzanan kadının, olumlu baş hareketini hissetti. Dudakları, kadının kulağını sıyırdı ve fısıldadı. "Hâlâ çok küçüksün." Boynunu öptü. "Bence inanılmazdı ama senin için biraz rahatsızlık verici olduğunu biliyorum."

Lucky'nin bedeni şimdiden, tekrar uyanışa geçmişti ve bu konuda yapabileceği tek şey, kendini tutmaktır, ki bu söz konusu bile değildi. Yavaşça bedenlerini tekrar bir araya getirdiler. Lucky, Devon'ın hafif inleyişini duydu ama acıyla değil, zevkle. Yüzünü, kadının boynuna gömdü ve gülümsedi.

"O gece, motelde, canını yakmış mıydım?"

"Hayır."

"Acımış olmalı."

"Çok değil."

"Bir şeylerin ters gittiğini düşündüğümü, hatırlıyorum. Sıra dışı bir şey vardı ama çok uykuluydum ve kendimi sana öyle kaptırmıştım ki, ne olduğunu anlamak için durmadım. Bilmeliydim. Öyle gergin ve dardın ki. Çok tatlıydın," Çoktan hazır bedeni, yavaşça kadının içine karıştı ve kadının refleks olarak daralan kasları, bir anlığına ikisinin de nefeslerini kesti.

Lucky, nefes nefese devam etti. "Sonra, bir daha bu konuyu hatırlayamadım. Ta ki, bugün..."

Yarımlar İçin

Birden kesti, hayatı boyunca yatakta aldığı en büyük zevki tecrübe ederken, Shelby'den bahsederek bu atmosferi bozmak istemedi. Tanrım, gerçekten bundan daha iyisini yaşamamıştı.

"Bugün, o gece bakire olduğunu fark ettiğimde, birlikte olduğun tek erkeğin ben olduğumu anladığımda, artık beni hiçbir şey senden uzak tutamazdı, Devon."

Tekrar, kadının adını mırıldandı ve daracık, ıslak, sıcak bedeninin derinliklerine daldı. Birlikte tekrar zirveye ulaştılar. Kadının boynu, zarifçe arkaya eğildi, uzun ve tatlı akışının tadına varırken, bacakları adamı sardı.

Dakikalar sonra, birbirlerinin yüzlerini seyrederek yatarken, Lucky kadının pembeleşmiş yanaklarına tutunan, nemli saç tellerini yüzünden çekti. Büyüyen gözbebekleri, sanki bir uyuşturucu maddenin etkisindeymiş gibi berraktı.

Kadın parmaklarının ucuyla, adamın dudaklarına dokundu ve "Lucky," dedi yumuşak, hüzünlü, çatalı sesiyle.

"Evet, benim," diye gülümsedi Lucky, muzipçe.

Kadın, tebessümüne cevap vererek, yatağın öbür ucuna yuvarlandı ve kalktı. Lucky, zarif bedeninin yataktan kalkışını, banyoya gidişini ve sabahlığını incecik, çıplak bedenine geçirilişini hayranlıkla izledi. Büyülenmiş gibiydi, özellikle de seksten darmaduman olmuş saçlarını, iki eliyle sabahlığın yakasından kurtarıırken.

Ama kadın, yüzünü Lucky'e döndüğünde, büyü bir anda dağıldı.

"Ne?" diye sordu, Lucky. Kafası karışmıştı.

"Altık gitmelisin."

Kadının yüzü, bu kadar solgun ve ifadesiz olmasaydı, Lucky yanlış duyduğuna inanacaktı. Bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı, kotuna geçirdi ve ayağa kalkarken pantolonunu çekti. Hayal kırıklığını ve içine saplanan korku hissini bastırmaya çalışarak, yavaşça kadının yanına yanaştı.

"Bugüne kadar, senden duyduğum en saçma cümle bu, Devon. Ne demek istiyorsun?"

"Ne dediysem o. Artık gitmelisin ve bu sefer, bu son ayrılışımız olmalı. Geri gelmeyeceksin."

"Sen hiç 'sıfır ihtimal' diye bir tabir duydun mu?"

"Sinirlenme."

"Sinirli değilim. Şoktayım."

"Lütfen, bu kadar zorlaştırmayalım."

Lucky, boğuk bir sesle güldü. "Bu iş bir yumruk kavgasıyla başladı, Devon. Başından beri zordu ve birbirimizi gördüğümüz her sefer, daha da zorlaştı. Ama lanet olsun, buna değer olduğunu, daha biraz önce kanıtladık. Sence de öyle olduğunu söyle."

Devon, alt dudağını kemiriyordu. Gözlerini kaçırdı ve sabahlığının kordonuyla oynamaya başladı.

Sandra Brown

Üzgün olduğu çok açıktı. "Yanlış olan ne, söyle bana?"

"Ben evliyim."

"O adamla değil."

"O *adamla*," dedi, üstüne basa basa. "Evlilik cüzdanında adlarımız yazılı. Kanun önünde..."

"Peki ya Allah'ın önünde? Kim senin daha fazla kocan sayılır? O mu, ben mi?"

"Bu işe, dini karıştırmaya nasıl cüret edersin," diye haykırdı öfkeyle. "Dini açıdan beni daha iyi tanıdığın için, üzerimde Greg'ten daha fazla hakkın olduğunu mu ima ediyorsun?" Saçlarını geriye attı. Yeşil gözlerinde, fırtınalar kopuyordu. "Eğer yattığın bütün kadınlarla ruhen evli olduğuna inanıyorsan, çok eşli bir adamsın demektir!"

Bu dokunaklı söz, Lucky'i can evinden vurmuştu ve bu fikri savunmayı sürdürmenin faydasız olduğunu fark etti. Ama yine de denemeye değerdi. Bu, kazanmak zorunda olduğu bir tartışmaydı. Tüm bitiş ihtimallerini söküp almak zorundaydı.

"Onu sevmiyorsun," dedi, açık açık.

"Hayır, sevmiyorum. Ama hâlâ onunla evliyim."

"Peki neden? Neden onunla evlendin? O da seni sevmiyor."

"O zaman, bana doğru görünmüştü."

"Bu büyük hamlenden dolayı seni tebrik ediyorum, Devon. Gerçekten mutluluğunu bir kenara fırlatıp, hayatını onun gibi bir pislikle geçirmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"En azından, hapisten çıkana kadar, onunla evli kalmalıyım."

"O, seni kullandı."

"Biliyorum."

"O, bir suçlu."

"Bunu da biliyorum."

"Suçlu olduğunu biliyor muydun?" diye sordu. Lucky'nin ağzı açık kalmıştı.

Devon, kısa bir hareketle başını salladı. "Daha önce sana yalan söyledim. Suçlu olduğuna oldukça emin sayılırım. Başlarda, masum olduğuna inanmıştım ama sonra hapse girdiğinde bazı şüpheler duymaya başladım."

"Neden?"

"Evlendiğimiz hâlde, benimle yatmak istemedi. Bunun, benim yararına olduğunu söyledi. Dedi ki, eğer bir gün bu evlilikten kurtulmak istersem, böylesi benim için daha kolay olurmuş. Ben, kendini feda etmek pahasına beni koruduğunu düşünmüştüm. Belki de hâlâ öyledir."

Lucky, başını iki yana salladı. "O, kendini düşünüyordu. Artık ona bir faydan dokunmamaya başlayıp senden yararlanacak bir şeyi kalmadığı zaman, evliliği feshedebilsin diye. İddiaya girerim, şu an bile, ikimizle ilgili çıkan bu skandalı kendi yararına kullanmak için bir yol arıyordur."

Yarımlar İçin

Devon, başını öne eğdi. "Hapishanede, hükümlülerin eşleriyle görüşmeleri için izin verilen özel saatleri, kendi isteğiyle reddettiğini, seninle tanıştığımız o akşamüstü öğrendim. Bir başka mahkûmun karısı konuşurken duydum. Greg'le yüzleştim ve büyük bir kavga ettik. Evliliğin ona sağladığı hakları neden kullanmak istemediğine anlam veremiyordum."

"Hem sahtekârlıktan, hem de manipölasyonun tamamından sorumlu olmasa, böyle bir şey yapmazdı."

"Evet."

Belki bu gerçeği itiraf etmek, Devon için çok zor olmuştu ama Lucky'nin de hayal kırıklığı kat be kat artmıştı. Lucky, elini saçma götürdü. "Boşanma ya da evliliği feshetme işlemlerine neden başlamadın?"

"Çünkü en az onun beni kullandığı kadar, ben de Greg'i kullandım. Onu, gazetede ki sütunumun değerini ve rütbesini artırmak için kullandım. İşte o zaman, Devon Haines imzası, gazete için bir şeyler ifade etmeye başladı. Yani ben de, Greg kadar bu evlilikten faydalandım."

"Devon, sen çok yeteneklisin. Gazetede ki köşen, her halükârda başarılı olurdu. Neden hâlâ evlisin?"

"Çünkü sorumluluklarımı ciddiye alıyorum. Artık bir işe yaramıyor diye, ya da elverişsiz diye bu evlilikten öyle ellerimi yıkayıp sıyrılamam."

Tartışmayı, sertçe böldü. "Bu tam bir saçmalık! Sadece, faka bastırıldığını kabul etmek istemiyorsun, o kadar."

"Bu doğru değil!"

Lucky, kadının bu denli ani ve sert çıkışından, tahminlerinde haklı olduğunu anlıyordu. "Hep kontrol senin elinde olsun, senin borun ötsün istiyorsun. Kalbinin, iki defa mantığına yenildiğini, kabul etmek senin için imkânsız. Greg'in acıklı hikâyesi, sana çok dokunmuş ve işte bu gerçeğe yaşamıyorsun. Yanlış bir yargıya vardığını kabullenmek yerine, sırf haklı olduğunu kanıtlamak için, onunla evli kalmaya inatla devam ediyorsun."

"Onun masum olduğuna dair, en ufak bir ihtimal bile var olduğu sürece, onu hapishanedeyken terk edemem."

Lucky, saldırgan bir tavırla küfretti. "Onun masum olduğuna, en az benim kadar, sen de inanmıyorsun."

"Kalbimin, mantığıma iki defa yenildiğini söyledin."

Lucky, yatağa baktı. "Şuraya gelene kadar, attığın her adımda, benimle savaştın. Ama beni seviyorsun ve ben de bunu çok iyi biliyorum. Gözlerimizin kesiştiği ilk anda, birbirimize bağlandık. Kabullenmek istemediğin şey, bacaklarının arası söz konusu olduğunda, ne kadar korunmasız ve

savunmasız olduğun ve ..."

"Bu iğrenç sözlerini dinleyecek..."

"Annen gibi önemsiz, her konuda kocasına bağımlı bir kadın olmak istemiyorsun. Tamam. Güzel. Ama ne var biliyor musun Devon? Ben de seni sindirmek istiyor falan değilim. Ne yatakta ne de dışarıda, fazla sessiz ve itaatkâr bir eşi, ben de istemem."

"Benim zaten bir kocam var."

"Konumuz o değil. Bu sabah öğrendiğim kadarıyla zaten hiçbir zaman kocan olmamış. Sen sadece onu, bir kaçış yolu olarak kullanıyorsun. Bu konu, seninle benim aramda."

Lucky, kadını sıkıca omuzlarından tuttu. "Kariyer sahibi olmak istiyorsun. Bu harika bir şey. Ol elbette. Tamamen destekliyorum. Ama, bana da sahip ol. Hem birbirimize sahip olup, hem kariyerlerimizde başarılı olabiliriz."

"Devon, ben çocuklarım olsun istiyorum. Bu sorumluluğun yükü, maalesef senin omuzlarında. Ama eğer benden çocuk yapmaya razı olursan, seni başımın tacı yapar, bunu hayatının en muhteşem tecrübesi hâline getiririm."

Lucky sesini alçalttı ve cezbedici bir tonla fısıldadı. "Bana olan tutkunu gördüm, Devon. Tattım. Var olduğunu biliyorum. Kollarını boynuma dola ve bana ihtiyacın olduğunu söyle. Bana âşık olduğunu itiraf et."

"Bana, evlilik yeminimi iki kere bozdurdun. Yetmedi mi?"

"Ben kendi yeminimizi etmek istiyorum, bedenimizin çoktan ettiği yemini. Greg'le ya da başka bir erkekle etmediğin o yemini."

"Seninle bir daha görüşmem, Lucky."

"Beni sevdiğini söyle."

"Yapamam."

"Annen o şekilde öldüğü için, değil mi?" diye sordu Lucky.

Devon, bir adım geri çekildi. "Ne?"

"Annene kulağını tıkadın ve o öldü. Onun ölümünün sorumluluğunu üzerine alıyorsunuz."

"Evet!" diye haykırdı. "Sen almaz mıydın?"

"Annen aciz miydi? Yatalak mıydı? Eve mi hapisti? Araba kullanamıyor muydu?"

"Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Yalnız başına doktora gidemez miydi, Devon?" Devon köşeye sıkışmış, adamın bir şey demeye çalıştığını anlamıştı. "Bu suçu sana yükledi çünkü acınacak bir hayatı olmuştu ve hastalıklı bir zihniyetle, senin de hayatının öyle olmasını istedi. Muhtemelen ölmek istiyordu ve ömrünün geri kalanında, onu hiç aklından çıkaramaman için, bunu mümkün olduğunca acı dolu hâle getirmeye çalışıyordu. Ve sen de kendini, aynı lanet şekilde, Shelby'e zincirledin."

Yarımlar İçin

"O masun olabilir."

"Değil."

"Ama eğer öyleyse..."

"Onu hapisten kurtarmak için, elinden gelen her şeyi yapmış olacaksın." Lucky, Devon'ı omuzlarından tuttu ve sıkıca kavradı. "Devon, bütün dünyanın mesuliyetini omuzlarına alamazsın. Kimse senden bunu istemiyor da. Geçmişte olanlar ya da gelecekte olabilecekler için, bugün var olan mutluluğunu feda edemezsin. Bırak gitsin. Bırak gitsinler. Burada ve şu anda sana ihtiyacı olan biri var, ona odaklan."

Daha önce hiçbir kadına yalvarmamıştı. Şimdi de çok zorlanıyordu. Sanki çöle kar yağması kadar, karakterine zıt ve doğasına aykırıydı. Ama biliyordu ki, bu kaybedemeyeceği bir tartışmaydı. Hayatı buna bağlıydı.

"Şimdiye kadar ikimizin de başına gelen en güzel şeyi, fırlatıp bir kenara atma. Prensiplerin uğruna, gururun uğruna ya da hiçbir şey için. Yapma. Sana yalvarıyorum, Devon, yapma." Elleriyle, kadının çenesini iki yandan kavradı. Her kelimenin üzerine basa basa söyledi. "Beni sevdiğini söyle."

Devon, gözlerini devirdi. Azap içinde ve çok duygusal görünüyordu. Yavaşça, Lucky'nin ellerinin arasındaki başını iki yana salladı. Sonra, ağlamaklı bir sesle cevap verdi. "Yapamam. Lütfen, benden bir daha bunu isteme."

Bölüm 20

Lucky'nin bulutlu ruh hâli henüz düzelemeden, Milton Point'e yaklaştığı sıralarda, bir trafik keşmekeşinin içinde sıkışıp kaldı. Yaz sıcağına, ihtişamla batmakta olan güneşe ve zalim kaderine lanet okudu. Kabriyo arabasında, kavurucu sıcağın altında birkaç dakika bekledikten sonra arabasından indi ve karşı şeritten ağır ağır geçmekte olan sığır kamyonunu eliyle işaret edip durdurdu.

"Bu karmaşaya sebep olan ne?"

"İleride felaket bir kaza var," dedi, kamyonun direksiyonundan sarkan şoför. "İki araba. Ambulanslar. Otoyol devriyesi ve yerel polisler. Ortalık fena karışmış. Sanırım bir süre daha buralardasın, dostum."

"Hiç sanmıyorum," diye homurdandı Lucky ve Mustang'ine atladı. Devon Haines'i, anlamsız ve aptalca inadını aklından atmak, kafasının içindeki düşüncelerden kurtulmak için, şişelerce Jack Daniels içmeye, mekâna gitmeye çalışıyordu.

Nihayet, arabasını şeritten çıkardı ve otopanın güvenlik şeridine ulaştı. En dış şeridi kullanarak, sıkışan diğer şoförleri kızdırmak pahasına, hızla yanlarından geçti. Enkazın ve ambulansların olduğu yere yaklaşınca hızını kesti.

Hiç dikkat çekmeden, ağır ağır sıvışmayı planlıyordu ama efsanevi şansı, onu artık terk etmişti. Yetkili memurlardan biri, eliyle işaret etti ve onu durdurdu. Lucky, yerel şerif yardımcısını tanıdı.

"Lanet olsun."

Aralarında hâlâ biraz mesafe vardı. "Hey, Lucky, sen olduğunu anlamıştım," dedi adam ve "olduğun yerde kal," diye talimat verdi.

"Ama..."

"Bekle orada." Adam, ağır adımlarla ileride biriken bir grup memurun arasına koştu.

Lucky, derin bir iç çekti. Onu neden alıkoyuyorlardı ki? Tam memurun talimatına uymamaya karar vermişti ki, kalabalığın içinden sıyrılıp, ona doğru gelen Pat Bush'u fark etti.

"Pat," diye seslendi. "Çıkar beni bu..."

"Lucky?"

Pat'in yüz ifadesi kasvetli, sesi bitkindi ve bu normal şartlarda, adamın mizacına aykırıydı. Genelde bu gibi durumlara, son derece tarafsız profesyonelce el koyardı. Lucky'nin sabırsızlığı, meraka dönüşmeye başlamıştı. "Neler oluyor?"

"Arabanı şuraya çek. Seninle konuşmam lazım."

Yarımlar İçin

"Mesele ne?" Lucky, el frenini çekti ve arabadan indi. Ortada bir terslik vardı. Pat, Lucky'nin gözlerinin içine bakamıyor, Lucky bu garip davranışının sebebini anlayamıyordu. Kundakçılık davası kapandığına göre, artık endişelenecek bir şey olmamalıydı.

Paniğe kapılmış bir hâlde, önce Pat'a sonra da birbirine girmiş enkaza baktı ve iki arabayı da tanımadığını fark edince, birden rahatlayarak, olduğu yere çöktü. "Tanrı'ya çok şükür! Pat, sen öyle davranınca, zannettim ki, bizden biri..."

Pat, teselli etmeye çalışırcasına, kolunu Lucky'nin omzuna koydu. Anlamli gözlerle, birbirlerine baktılar. Ve Lucky, birden silkinip, Pat'in kolundan kurtuldu ve koşmaya başladı.

"Lucky!" Pat, onu gömleğinden yakaladı.

"Oradaki kim?"

"Tanya."

Bir anda, Lucky'nin göğsüne bir ağrı saplandı, inanamamanın verdiği sıkışmayla, kaburgaları göğsüne saplanıyor gibi hissetti. "Tanya mı?" diye haykırdı. "Yaralandı mı?"

Pat, başını öne eğdi.

"Hayır," diye hızla reddetti, Lucky. Pat'in sessizliği neyi kastediyorsa, bu düşünülemezdi. Ambulanslara doğru koştu, yolunu kesen herkese dirsek atarak kalabalığı yarı.

Kalabalığın içinde, başında sağlık görevlilerinin uğraştığı bir kadın gördü. Kadının iniltilerini duyunca, bir an rahatladı. Ama yaklaşıncı, saç renginden, o olmadığını anladı.

Çılgına dönmüş gözleri, hızla etrafı taradı ve bir başka portatif sedyeyi fark etti. Ambulansa konuluyordu. Üzerinde, siyah fermuarlı bir kılıf vardı. İleri atıldı.

Pat, önüne geçti ve durdurmak için Lucky ile boğuştu. "Bırak beni!" diye bağırdı.

"Onu bu hâlde görmek, hiçbir şeyi değiştirmeyecek Lucky."

"Çekil önümden!" Kudurmuş bir boğa gibi bağırarak, yaşlı adamı savurarak, yıkıp geçti ve ambulansa ulaştı.

Lucky'nin kenara ittiği, şaşkın sağlık görevlileri itiraz etmeye yeltendiyse de, adamın yüzündeki vahşi ifadeden sinip, kenara çekildiler. Lucky, uzanıp siyah ceset torbasının fermuarını açtı.

Gözlerine inanamayarak, uzun uzun baktı ve birden gözlerini sımsıkı yumdu, kendi etrafında dönmeye başladı. Pat, sağlık görevlilerine işlerini yapmaları için işaret etti. Ambulansın kapıları kapanıp, oradan uzaklaşırken, Lucky tepki bile veremedi.

"Sen iyi misin?"

Lucky, Pat'e baktı ama yengesinin beyaz, donuk yüzünden başka bir şey göremiyordu. "Bu imkânsız!"

Pat, onaylarcasına başını salladı. "Ben de tam kazayı Chase'e haber verip, ambulansı hastanede

Sandra Brown

karşılmasını söyleyecektim."

Lucky'nin göğsü daraldı. Sanki akkor bir demir, kalbini dağladı. Kusacak gibi oldu.

"Hayır. Bu bir aile meselesi. Ben gideceğim. Ve kimse, anneme ya da kardeşime bir şey söylemeyecek, anlaşıldı mı?"

"Lucky, şimdi bunun sırası..."

"Anlaşıldı mı?"

Pat, bir adım geri çekildi. "Peki. Eğer istediğin buysa."

"İstediğim bu."

"Ben burayı halleder halletmez, eve gelirim."

Lucky, onu duymadı bile. Çoktan arabasına yönelmişti.

Kaza yerinden Tyler Sondaj'ın ofisine çok az bir yol vardı. Bir yandan, hayatının en uzun yolu gibi göründü. Ama diğer yandan, daha ne söyleyeceğini bile bilemeden, oraya varmıştı.

Chase'in arabası, binanın önünde park edilmişti. Lucky, arabasının kapısını iterek açtı. Kapı ona bir ton gibi geldi. Ofise doğru yürürken, çıkmakta olan Chase'e rastladı.

"Hey, bütün gün nerelerdeydin? Annem, sabahın köründe yola koyulduğunu ve o saatten beri ortalarda olmadığını söyledi," Chase'in acelesi vardı ve Lucky'e cevap vermesi için zaman bile tanımadı.

"George Young aradı ve senetlerin ödemesini ne zaman yapacağımızı sordu. O orospu çocuğu hâlâ baskı yapıyor, yangın meselesi olsa da olmasa da. Adliyedeki bir tanıdıktan öğrendim, Küçük Alvin ve Jack Ed bugün kundakçılıktan yargılanmaya başlamışlar ve önümüzdeki hafta hüküm giyeceklermiş. Bir de iki buçuk saat boyunca, şu sigorta şirketinin adamıyla görüştüm. Tanrı'ya çok şükür, iyi ki şu sigorta primlerini yüksek tutmuşuz. Hepsini sonra anlatırım. Şimdi, geç kaldım. Tanya'yla buluşmak için..."

"Chase, dur bir dakika." Elini, ağabeyinin omzuna koydu ve onu merdivenlerin ortasında durdurdu. Dudakları titremeye başladı, Chase'in görüntüsü, gözyaşlarından bulanıklaştı. Sesi titriyordu. Zar zor boğazını temizledi. "Chase..."

Tanrım! Bir insan, bir adama, âşık olduğu kadının ve karnında taşıdığı bebeğinin öldüğünü nasıl söylerdi?

Ertesi sabah, Marcie Johns, St.Luke Metodist Hastanesi'nin yoğun bakımından, normal odaya çıkarıldı. Beyin sarsıntısı geçiriyordu. Kolu ve köprücük kemiği kırılmıştı. Travma geçiriyor olmasına rağmen, yaralarının hayati tehlikesi yoktu.

Diğer arabanın şoförü-bir Teksas Üniversitesi öğrencisi-ve Marcie'nin arabasındaki Tanya, kazadan ölü çıktıkları için, herkes Marcie'yi şanslı sayıyordu. Öğrenci, önce kırmızı ışıktaki geçmişi ve

Yarımlar İçin

sonra da Marcie'nin arabasına yandan çarpmıştı. Herkes, çocuğun ve Tanya'nın, darbenin etkisiyle hemen oracıkta ölmesinin iyi olduğunu söylüyordu.

Lucky, bunu söyleyen birisine denk gelse, oracıkta ağzını burnunu kıracaktı ama şimdiye dek, Allah'tan kimse bunu Chase'e söylememişti.

Ağabeyi, kendinde değildi. Delirmiş gibi davranıyordu. Bir miktar aklını yitirmesi, kabul edilebilirdi ama Marcie'yle konuşmak için hastaneye gideceğini söylediğinde, diğer aile üyeleri şok olmuş ve tekrar düşünmesi için ona yalvarmışlardı. Yoğun ikna çabaları bir işe yaramamıştı ve sonunda Laurie, Lucky'e ağabeyiyle birlikte gitmesini söylemiş ve "Ona dikkat et!" demişti.

Birlikte koridoru geçtiler ve Bayan Johns'un odasının önüne geldiler. "Onu görmeyi, neden bu kadar istiyorsun?" diye, sakince sordu Lucky. Belki, şimdi fikrini değiştirir diye ümit ediyordu. "Eğer birileri, onun yanında olduğumuzu görürse, bizi buradan atarlar. Durumu hâlâ ciddiymiş ve ziyaretçilere izin vermiyorlar."

Chase, kendini görevine adanmış bir peygamber gibi, kararlı adımlarla ilerledi. Kapıyı açtı ve yan karanlık odaya girdi. Lucky, omzunun üzerinden etrafı kolaçan etti ve hemen ardından, o da içeri girdi. Marcie Johns'u, liseden hayal meyal hatırlıyordu ve şimdi görünce, tipini de tanıdı. Çekici bir kadındı ama şu hâliyle bunu söylemek mümkün değildi.

Emniyet kemerini takıyor olmasına rağmen, ön cama öyle şiddetli çarpmıştı ki, yüzü ezilmiş ve parçalanmıştı. Gözlerinin etrafında çürükler, mosmor halkalar oluşmuştu. Burnu ve dudakları öyle garip şişmişlerdi ki. Omzunun üzerinde, kırık kolunu havada asılı tutan bir alçı vardı.

Lucky, kadına acımaya başlamıştı. "Chase, Tanrı aşkına, çıkalım buradan. Onu rahatsız etmemeliyiz."

O kadar alçak sesle söylemişti ki, sözleri pek duyulabilir değildi ama kadın duymuştu ve gözlerini açtı. Chase'i görür görmez, konuşmaya çalışırcasına inledi ve ona uzanmaya çalıştı.

"Chase, üzgünüm," diye hırıldadı. "Çok üzgünüm."

Belli ki, yanındakinin kurtulamadığı haberini almıştı. Er ya da geç, öğrenecekti elbette ama Lucky, geç olsaydı çok daha iyi olurdu diye düşündü. Bir de bu yüzden ruhsal ıstırap çekmesi, iyileşme sürecini olumsuz etkileyecekti.

"Biz... Biz onu hiç görmedik," Kadının sesi cılız ve bitkindi. "Sadece... Bir gürültü... Ve..."

Chase, eğildi ve kadının yanındaki sandalyeye oturdu. Mimikleri, kederden büzüşmüştü. Bir gecede, yüzüne çizgiler oturmuştu. Gözakları, neredeyse Marcie'ninkiler kadar koyuydu. Koyu renk saçları, karmakarışık. Tıraş da olmamıştı.

"Ben bilmek istiyorum... Tanya," adını söylerken zorlanıyordu. "O nasıldı? Neler söylüyordu? Son sözleri neydi?"

Sandra Brown

Lucky haykırdı. "Chase, kendine bunu yapma."

Chase irkilerek, omzundan Lucky'nin elini itti. "Söyle bana Marcie, o sırada... O piç, onu öldürdüğü sırada, ne yapıyordu, ne söylüyordu?"

Lucky, başını öne eğdi, baş ve orta parmaklarıyla şakaklarına masaj yaptı. İç organları burulmuştu. Chase'in kendini nasıl bir cehennemde hissettiğini hayal bile edemiyordu.

Ya da belki hayal edebilirdi. Ya, dün Devon ölmüş olsaydı? Onu sinirle terk ettikten sonra, o da dışarı çıkmış ve kırmızı ışıktaki geçen bir araba ona çarpıp, bir hiç uğrana onu öldürmüş olsaydı? O da Chase gibi dengesiz davranmaz mıydı? Ne pahasına olursa olsun, onu sevdiğini bir kere daha söylemediği için kendine lanet etmez miydi?

"Tanya, gülüyordu," diye mırıldandı Marcie. Ağrı kesicilerin etkisiyle, konuşması yavaş ve anlaşılmazdı. Chase, ağzından dökülen her bir kelimeyi dikkatle yakalıyordu. "Biz, evden bahsediyorduk. O... çok heyecanlıydı... Ev konusunda."

"O evi alacağım," Chase, vahşi ve odaksız gözlerle, Lucky'e baktı. "O evi, benim adıma alacaksın. O evi çok istemişti ve onun olacak."

"Chase..."

"Al o lanet olası evi!" diye kükredi. "Benim için hiç tartışmadan, bu kadarını yapar mısın lütfen?"

"Tamam." Ağabeyinin isteği ne kadar anlamsız olursa olsun, şimdi ona karşı gelmenin zamanı değildi. Zaten ailesini henüz kaybetmiş bir adamdan, anlamlı davranması beklenebilir miydi? Kahretsin ki, hayır.

"Tam biz... Kavşağa gelmeden önce, bana ne renk.. Marcie duraksadı ve acıdan yüzünü buruşturdu. "... bebek odasını ne renk boyamalıyım diye sordu."

Chase'in başı, avuçlarına düştü. "Tanrım!" Gözyaşları, parmaklarının arasından süzülüp ve ellerinin üzerinden aktı.

"Chase," diye fısıldadı kadın. "Beni suçluyor musun?"

Chase, elleriyle gözlerini kapadı ve başını salladı. "Hayır, Marcie, hayır. Tanrı'yı suçluyorum. Onu, o öldürdü. O, bebeğimi öldürdü. Neden? *Neden?* Onu çok sevmiştim. Çok sevdim..." Sesi, hıçkırığa dönüştü.

Lucky ağabeyine yaklaştı ve elini tekrar omzuna koyup, onu teselli etmeye çalıştı. Kendi gözyaşları, görüşünü bulanıklaştırıyordu. Bir süre sessiz kaldılar. Birkaç dakika sonra, Marcie'nin huzurla tekrar uykuya daldığını, bilincinin kapandığını fark etti.

"Chase, artık gitsek iyi olur."

Önce, Chase duymamış gibi göründü ama sonra yavaş yavaş, ellerini, ıslak ve harap yüzünden çekti, ayağa kalktı. "Marcie için çiçek siparişi ver," dedi ve odadan çıktı.

"Elbette. Karta ne yazdırmamı istersin? Yalnızca senden mi gitmiş olsun, yoksa tüm..." Lucky

Yarımlar İçin

kalakaldı ve hastane koridorunun sonunda bekleyen Devon'ı fark etti.

Chase, kardeşinin donakalan yüzüne baktı. Devon yanlarına geldi ve gözlerini Lucky'den sonra, Chase'e çevirdi. "Sage, bu sabah beni aradı," dedi Chase'e, Lucky'yi şaşkına çevirerek. Kız kardeşinin Devon'ı aradığını bilmiyordu. "Mümkün olduğunca çabuk geldim. Buna inanamıyorum, Chase." Elini uzattı ve Chase'in elini tutup, sıkıca kavradı.

"Tanya seni sevmiştı. Sana hayrandı."

Devon, tatlı ve ağlamaklı gülümsedi. "Ben de onu sevmiştim. Hem de çok."

"Ben de öyle," Chase, hırçın ses tonu ve artık saklama gereği duymadan akıttığı gözyaşları için özür dilemedi. Aslında, onların pek de farkında değil gibiydi. İkisine döndü. "Ben eve gidiyorum."

"Annem seni bize bekliyor."

"Bir süre kendi kendime, Tanya'nın eşyalarıyla baş başa kalmaya ihtiyacım var. Anneme, daha sonra geleceğimi söyle."

Lucky, Chase'i yalnız bırakma konusunda pek emin değildi ama fikrini değiştirmek için, onunla gürüşmesi gerekecekti. Asansöre yürüyüşünü izledi. Bir robot gibi hareket ederek, düğmeye bastı. Kapılar hemen açıldı ve Chase asansör kabinine adım attı. Kapılar, ardından kapandı.

"Tamamen çökmüş görünüyor, Lucky. Düzelecek mi?"

Lucky, yanında sessizce duran Devon'a baktı. "Emin değilim. Ama kahretsin ki, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Bundan daha fazlasını yapamazsın. Eminim, senin yanında olduğunu bilmek, ona iyi geliyordur."

"Belki. Umarım öyledir. Ona iyi gelecek bir şeyler bulmak zorunda."

Lucky, görmeye aç olduğu kadına, hiç saklamaya çalışmadan baktı. Siyah elbisesi ve solgun yüzüyle, saçlarının rengi daha koyu görünüyordu; sanki koyu kestane. Floresan lambaların soğuk ışığında, gözleri olağanüstü yeşildi. Gözleri, gözyaşlarından parlıyordu.

"Gelmen çok ince bir davranış, Devon," dedi boğuk bir sesle.

"Gelmeyi ben istedim."

"Bizi nerede bulacağınızı nasıl bildin?"

"Önce eve gittim. Sage, biraz önce çıktığınızı, Chase'le buraya geldiğinizi söyledi."

Lucky, başıyla asansörleri işaret etti. "Arabayı Chase aldığına göre, beni eve bırakmanı istesem?"

"Tabi ki."

Gelen ilk asansöre bindiler ve sessizce aşağı indiler. Lucky, gözlerini ondan alamıyordu. Sanki ona dokunalı, onunla hararetle sevişeli yıllar olmuştu, oysaki daha dündü.

Dün. Yirmidört saat önce. Bu kadarcık süre içinde, hayatları geri dönülemez bir şekilde değişmiş, hayaller yıkılmış, aşklar sönmüştü. Hayat, çok ince bir çizgiydi.

Sandra Brown

Hastaneyi otoparka bağlayan bahçeye doğru, bitkilerle çevrili yolda yürürlerken, Lucky aniden durdu.

"Devon." Kadını omuzlarından tutup, yüzünü kendine çevirdi. "Neyle veya kiminle savaşmam gerekirse gereksin, hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için savaşacağım. Savaşmam gereken sen olsan bile. Lanet olsun, hayat çok kısa ve bir tek günü bile mutsuz, üzgün geçiremeyecek ka-dar kıymetli."

"Dinle beni. Seni seviyorum," diye yemin etti, ellerini sıktı ve ona sımsıkı sarıldı. Bu duygu karmaşası içinde, tekrar gözyaşlarına boğuldular. Lucky şaşkındı. Tanya'yı kaybetmenin üzüntüsü, ağabeyinin acı çekmesini izlemek, hayatı hiç tanıyamayacak olan Tyler varisi, Devon'a olan aşkı; tüm bunlar kendini kaybetmesine neden oldu. Daralan yüreğini saran sıkışmadan, nefes alamaz olmuştu.

Devon, acı çektiğini görüyordu. Derinlemesine bir iç çekti ve sonra kollarını adamın beline doladı, başını göğsüne yasladı. "Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı kadın, samimi, sıcacık bir sesle. "Seni seviyorum."

Şiddetle kucaklaştılar. Öpüştüler. Birlikte gözyaşı döktüler.

Sonsöz

Lucky, ön kapıdan eve girdi. "Merhaba! Kimse yok mu?" Hiç ses gelmedi. Annesi dışarıdaydı. Sage, sadece tatillerde ve nadiren hafta sonları evde oluyordu. Artık, Austin'de üniversite okuyordu. Ama evin önünde duran küçük kırmızı arabasına bakılırsa, Devon evde olmalıydı.

Sonra, içeriden Devon'ın bilgisayar klavyesinin, tanıdık çıtırtısını duydu. Gülümseyerek, merdiven boşluğunu geçti ve evin arka tarafına doğru yürüdü. Laurie'nin dikiş odası, Devon için bir çalışma odasına dönüştürülmüştü. Laurie buna, Devon ve Lucky balayındayken karar vermiş, döndüklerinde onlara hoş bir sürpriz yapmıştı.

"Artık, romatizmam yüzünden dikiş dikemiyorum," demişti. Devon, bu cömert hediyeye itiraz ettiğinde ise, "Bu koca alan ziyan oluyor," diye cevap vermişti.

Son birkaç ay içinde, Devon orayı kendi odası hâline getirmiş, gerek yazılarında referans olarak kullandığı, gerekse sırf keyif için okuduğu, her türden kitap ve dergiyle doldurmuştu. Sage'in tek katkısı, duvara astığı, üzerinde yarı çıplak, çekici bir erkek resmi olan takvimdi. Lucky, bu açık seçik resmin göz zevkini bozduğunu iddia etmiş ve onu duvardan indirmekle tehdit etmişti ki, Devon çifte standartlar konusunda onu azarlamaya başlamış; Sage ise buna kalkışırsa, Lucky'nin elini kesmekle tehdit etmişti.

Tanya'nın ölümüyle gelen trajedi yüzünden ve Sage'in çok yakında Austin'e taşınacak olması sebebiyle Lucky, Devon'la ayrı bir yerde, kendi evlerini kurmayı teklif bile edememişti. Sakin ve özel düğünlerinin ardından, bu büyük eve, Laurie'nin yanına yerleşmişlerdi. Lucky, bu yeni düzenlemeden memnundu. Görünüşe göre, Devon da öyle.

Hayatındaki üç kadın, çok iyi anlaşıyorlardı. Devon, artık bir kız kardeşi olduğu için mutluydu ve Laurie, Devon'a, ihmalkâr annesinin hiç vermediği sıcaklığı, sevgiyi ve şefkati vermişti.

Lucky, kapıyı çaldı ama yanıt alamayınca, yine de açıp içeri girdi. Aynen tahmin ettiği gibi, bilgisayar ekranına yazmakta olduğu yeşil harflere kendini kaptırmıştı.

Kulağında takılı kulaklıklardan, gümbür gümbür müzik geliyor, kulak zarlarını patlatırcasına müzik dinliyordu. Karma bir müzik zevki vardı, Mozart'tan Madonna'ya, birçok farklı türü dinliyordu. Dikkatini dağıtan küçük sesleri müzikle bastırma fikri, Lucky'e çok çatlakça gelse de, karısının bu alışkanlığı, onu çekici kılan tuhaf huylarından sadece biriydi.

Tezatlar içeren karakteri, onu her zaman cezbetmişti.

Bir anda onu görünce ürkmemesi için el salladı. Devon, gölgesini fark edince, başını çevirip

gölümsedi ve kulaklıklarını çıkardı.

"Merhaba. Ne kadar zamandır orada dikiliyorsun?"

Eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu. "Gölün neredeyse solmasına yetecek kadar." Arkasından, tek, sarı bir gül çıkardı. Kadının gözleri, keyifle ışıldadı, gülü aldı ve yumuşak, serin yapraklarını dudaklarında gezdirdi.

"Hatırlamışsın."

"Altı ay önce bugün, Bayan Lucky Tyler oldun."

"Bayan Greg Shelby'liğı bırakalı daha oniki saat olmuşken."

"Hışt. Annem bu evde küfür edilmesini hoş karşılamıyor."

Lucky, Devon'ın ilk kocasına karşı, hiçbir zaman merhamet hissetmedi. Sözüne sadık kaldı ve Greg Shelby'nin şartlı tahliye olduğunu duyduğu gün, Dallas'a gitti. Önsezilerini izleyerek, onu Dallas, Fort Worth Havaalanı'nda, gizlice yurtdışına kaçmaya çalışırken yakaladı. Adama oracıkta, yumruk yumruğa girişti. Greg'in ilk yumruğı atamaması için bile tedbirliydi. Yapabileceğı ya da yapmak istediğı kadar fiziksel hasar açamadı çünkü havaalanı güvenliğı çıkan patırtıya hemen müdahale etti. Ama Shelby'nin, ülkeyi terk etmek üzere olan bir şartlı tahliye mahkûmu olduğunu öğrendiklerinde, polise haber verdiler ve Greg'in yasadışı yolla elde etmiş olduğu servetini yatırdığı ülkeye, İsviçre'ye yerleşme planını suya düşürdüler.

Lucky, meydana gelen karışıklıktan, ismi açıklanmadan sıyrılmayı başardı. Greg'in ikinci kez tutuklanmasında parmağı olduğundan, kimseye bahsetmedi, Devon'a bile. Gerçi, intikamını aldığını bilmesini isterdi. Ama Shelby'nin kanını akıtmaktan edindiğı hazla yetindi.

Devon'ı sandalyeden kaldırdı. Yerine kendisi oturdu ve kadını kucağına oturttu. Devon sordu, "Bir gün içinde boşanıp, hemen ertesi gün de başka bir adamla evlendiğim için, yüz­süz bir şıllık olduğumu düşünüyor musun?"

Lucky, kadının boynuna sokulup, "Utanmaz," diye hırladı.

"Yapma. Hâlâ mesai saatleri içindeyim."

"Bu seferki sütünün konusu ne?" Lucky, Devon'ı köşe yazarlığına devam etmesi için teşvik etmişti. Böylece Devon, editörüyle gerekli ayarlamaları yaptı ve ofis dışında çalışmaya, yazılarını haftalık olarak, e-posta ile göndermeye başladı. Lucky, gözlerini kısarak monitöre baktı ama yeşil semboller ona daha çok Yunanca gibi geldi.

"Yas."

Lucky bu yumuşak sesli cevabı duyunca, gözlerini tekrar Devon'a çevirdi. "Şey, bu sefer, teorilerini birinci elden tecrübelerle dayandırdığın kesin, değil mi?"

"Onu bugün gördün mü?"

Lucky, başını olumlu anlamda salladı. Hepsı, Chase için, en çokta Tanya'nın ölümünden beri

Yarımlar İçin

istikrarlı bir şekilde çöken ruh hâli için endişeleniyorlardı. "Bu sabah, ofise bir uğradı."

"Ve?"

"Yine sarhoştı."

"Sekiz ay geçti ve iyileşme yolunda daha bir başlangıç bile yapmadı."

Devon, üzgün gözlerle, gülünün yapraklarına baktı. "Sence bir gün kendini toparlayabilecek mi?"

"Hayır," dedi Lucky içtenlikle. "Onun için yapabileceğimiz en iyi şey, bu üzüntüyle başa çıkmayı öğrenip, yeniden verimli bir hayat sürdürmesini ümit etmek."

Devon'ın üzgün yüzü, kayınbiraderine başından beri duyduğu saygıyı fazlasıyla ifade ediyordu. Lucky, onun bu yönünü de çok seviyordu. Devon ailenin tüm dertlerini benimsemişti. Ailenin üzüntülerini ve sevinçlerini, kendininkilerden ayırmamıştı. Her biri içine işlemişti. Tüm nimetleri ve kusurlarıyla aile yaşantısı, onun için çok yeni bir kavramdı ama o, bu ortamda filizlenmiş, çiçek açmıştı.

İlk torununun kaybıyla ağlayan Laurie'nin üzüntüsünü, sık sık paylaşıyordu. Sage, ona bütün aileden gizli tuttuğu sırlarını veriyordu.

Lucky, parayı zar zor bir araya getirerek, bankanın kredi ödemesini geçici olarak atlatmayı başardığı gün, Devon bu olayı onunla kutlamış, yangında kaybettikleri tüm ekipman yenilenmiş olmasına rağmen, tatsız giden işler konusunda, ona manevi destek vermişti. Tyler Sondaj, Louisiana'daki işten sonra, hiçbir iş alamamıştı.

Chase'in hiçbir şeye faydası dokunmuyordu. Kederinden, adeta donup kalmıştı. Lucky, batan bir gemiyi kurtarmanın sorumluluğuyla baş başa kalmıştı. Devon'm başaracağına olan inancı, Lucky'nin kendine olan güvenini artırmıştı.

"Bu kadar mutsuz olması ve hayatım böyle heba etmesi, çok korkunç," diye mırıldandı Devon. "Korkunç."

"Bana aldırıldığı eve, bir kere bile girmedi. Öylece bomboş duruyor. Tanya'yla oturdukları dairede, hüznün ve pislik içinde yuvarlanıyor."

"Ona yardım etmek için, ne yapabiliriz?"

"Keşke bilseydim. Eleştirince ya da tavsiye verince, hemen savunmaya geçiyor, ağzı bozuluyor. İlgili davranınca, sinirleniyor. O lanet boğaların tepesinde, kendini öldürecek. Rodeo yapmak için artık çok yaşlı."

"Belki de istediği budur," dedi Devon hüznle. "Ölmek. Boğa sürmek, intiharın bir başka yolu."

"Tanrım," Lucky, kollarını kadının beline doladı ve göğüslerine yaslandı. "Bunun, onun için ne kadar dayanılmaz bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Eğer, ben seni kaybetmiş olsaydım..."

"Ama kaybetmeyeceksin."

"Birlikte geçirdiğimiz o ilk geceden sonra, seni kaybetmiştim. Seni tekrar bulana kadar, deliye

dönmüştüm ki bu sadece bir haftaydı."

Devon, arkasına yaslandı ve meraklı gözlerle Lucky'e baktı. "Deliye mi dönmüştün? Bana bundan hiç bahsetmedin."

Ağabeyinin matemine ve işlerin kötü gidişatına rağmen, Lucky hâlâ yeni evli bir adamdı ve sık sık, bir damat gibi davranıyordu. Buna, geline sataşmak ta dâhildi.

"Sana söylemediğim, daha çok şey var," dedi, ağzını yayararak.

"Hıı, öyle mi?"

"Öyle."

"Mesela ne gibi?"

"Şu gözlüklerle ne kadar seksi görüldüğün gibi."

Devon, gözlük camlarının ardından, gözlerini şaşkınlıkla yaptı. "Erkekler, gözlüklü kızlara yılmaz ki."

"Ben bütün kızlara yılışırım."

"Evet, duymuştum."

Lucky, kadını kendine çekti, uysal dudaklarını diliyle araladı ve tutkuyla öptü. Bluzunun düğmeleri, Lucky'nin çevik parmakları için sorun değildi. Göğüsleri, adamın avuçlarını narince doldururken, kadın elini, adamın bacak arasına uzattı ve onu baştan çıkardı. Adamın kotunu çıkardı ve elindeki gülün yapraklarını, adamı tahrik etmek için kullandı.

"Çiçeğim için teşekkür ederim," diye mırladı, çiçeğin sapını parmaklarının arasında özenle döndürürken.

"Sana bu işi iyi öğretmişim," diye ıslık çaldı Lucky, gıdıklanarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki, bu sefer, yukarıya, yatak odasına çıkamayacağız."

Kadın, adamın kucğından inip, yerdeki halının üzerine uzandı ve adamı üzerine çekti. Dakikalar sonra yerde, buruşuk kıyafetlerin ve ezilmiş gül yapraklarının ortasında, nefes nefese, sırlıklam uzanıyorlardı.

Lucky, dirseklerinin üzerine dayandı ve kadına gülümsedi. "Kalp atışları, her şeyi ne güzel ifade ediyor, değil mi?"

Devon, adamın elini aldı ve sol göğsüne, hızla atan kalbinin üzerine koydu. "Duyuyor musun? Kalbimin her atışında seni seviyorum. Ve sensiz bu hayatta ne yapardım, bilmiyorum."

Lucky, kadının yeşil gözlerine baktı ve derinlerde yatan aşkı gördü, aynı kendi aşkının yansıması gibi. O, zekiydi, hassastı, sevgi doluydu, göz kamaştırıcıydı, seksiydi ve yatakta bir fişekten daha ateşliydi. Ve kendini, özgürce ve cömertçe, Lucky ile paylaşıyordu.

"Kahretsin," dedi, memnuniyetle içini çekerken. "Bana neden Şanslı dediklerine şaşmamak gerek!"

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

SANDRA BROWN *Only*

Yarınlar İçin

Arzularınız sizi nereye sürükler?

Asi ve çapkın Lucky Tyler'in peşinde koştuğu kadın çok tehlikeli ve ulaşılamaz olmasına rağmen, Lucky onu elde etmekte ısrarcıdır.

Karizmatik ve kadınlara karşı çok hassas olan Lucky, adını da bu özelliklerinden almış fakat bunların yanında asiliği ve dik başlılığı ailede de sivrilmesine neden olmuştur. Bir gece tesadüfen kavga ettiği bu gizemli kadınla yakınlaşır ve ertesi gün muhtemelen hatırlamayacakları şeyler paylaşırlar.

Fakat bu gizemli kadın bir anda ortadan kayboluverir. Lucky ısrarcıdır ve bu güzel kadının peşini bırakmaz, hatta bu kadın için sevdiklerinden vazgeçmeyi bile göze alacaktır.

Roman Dünyası

